

**ARNOŠT VAŠÍČEK**

# **SETKÁNÍ S TAJEMNEM**

## Úvod

Téměř každý z nás se alespoň jednou ve svém životě střetl s něčím neobvyklým a záhadným. Setkání s tajemnem nejsou tak zcela výjimečným jevem, jak by se zdálo. Přímo na prazích našich poklidných domácností se mnohdy odehrávají nevysvětlitelné události, které naznačují, že do našich osudů zasahují neznámé síly a dobře skrytá moc. Někteří lidé prožili kontakt s mrtvými, zahlédli přízraky a sledovali podivné úkazy ve svých domovech. Jiní byli ve snu varováni před blížící se tragédií, dokázali naprosto přesně vytušit budoucí události anebo i na obrovskou vzdálenost navázali pouhou myšlenkou spojení se svými bližními. Tato kniha je výběrem nejprůkaznějších z více než dvou tisíců takovýchto případů. Vznikla zásluhou několika stovek osob, které se nebály přiznat, že se setkaly s něčím, co sice nejsme schopni pochopit, ale co přesto nemůžeme popřít a přehlížet. Jejich svědecké výpovědi dokazují, že nejen svět okolo nás, ale především my sami v sobě skrýváme četná nerozluštěná tajemství.

## I. OZVĚNY ZÁHROBÍ

Již od dávnověku panuje přesvědčení, že smrt není pro člověka konečnou stanicí, ale pouze bránou do jiného světa. Jak dokazují nesčetné archeologické nálezy, téměř všechny staré civilizace vytvořily rozsáhlou škálu předpisů, které bylo nutno dodržet, aby se duše zemřelého spolehlivě dostala do podsvětí. A na mnoha místech zeměkoule jsou dodnes provozovány rituály, jejichž prostřednictvím lze proniknout za oponu smrti a rozmlouvat s mrtvými. Můžeme ale vůbec připustit možnost kontaktu se záhrobím, anebo je to pouhý výplod fantazie a nesplnitelné zbožné přání?

Některé podivuhodné případy naznačují, že mnozí lidé dostali skutečně spolehlivé zprávy z říše zesnulých. V roce 1991 byla na hřbitově v Moravském Berouně za velmi podivných okolností pohřbena Rozálie Bešťáková. Osud této bezesporu zvláštní ženy byl protkán nezlomnou vírou v Boha, ale zároveň i pevným přesvědčením o existenci duchů a tajemných sil. Narodila se slovenským osadníkům v Rumunsku. Do svých 45 let žila na samotě v hlubokých lesích, ušetřena jakýchkoli vymožeností civilizace. Neuměla číst ani psát a také po přestěhování k jedné ze svých dcer, která se vdala na Moravu, žila dále svým jednoduchým životem. Když umírala, slíbila svým dětem, že jim důkaz o posmrtném životě podá na vlastním pohřbu. A své slovo dodržela.

„Onoho dne bylo krásné letní počasí. Obloha byla jasná a svítilo slunce,“ vzpomíná jeden z vnuků - Martin Schon. „Sotva jsme ale všichni vešli do kostela, rozpoutala se prudká bouře, a zuřila po celou mši. Světla sama od sebe zhasínala a znovu se rozsvěcela, obrazy na stěnách se začaly hýbat, ozývalo se jakési klepání a bouchání. Mikrofon vypověděl službu, a tak se sloužící farář musel obejít bez něj. S ukončením obřadu náhle ustalo i řádění hromů a blesků. Očekávali jsme, že vyjdeme do deště a nepohody, ale venku bylo vše tak jako před pohřbem. Neviděli jsme žádné mraky, obloha zářila. Vzduch byl čistý, ale nabitý podivným napětím.“

Jak se později ukázalo, bouřka se skutečně projevila pouze v kostele. Obyvatelé Moravského Berouna ji vůbec nezaznamenali a ani dodávka elektřiny nebyla v městě přerušena. Spuštění rakve do hrobu, smuteční proslovy a poslední chvíle rozloučení proběhly již v klidu. Další překvapení však přišlo za týden. Když Jaroslav Schon ml. vyvolával fotografie z pohřbu, udivilo ho, že na několika z nich se objevuje zvláštní světelný efekt. Vypadá to, jako kdyby kolem účastníků pohřbu prolétával podlouhlý jasný obláček. Na jiném snímku má maminka Jaroslava Schona ml. na čele pruh a v něm miniaturní, ale dostatečně zřetelnou postavu na

kříži. A na dalším záběru nad hlavou faráře září podivný kruhový útvar. Částečně je průhledný a z jedné strany mlhovitě rozřepený, zatímco jeho druhý okraj tvoří pravidelný ornament připomínající egyptské hieroglyfy. Předložili jsme tyto fotografie odborníkům. Jejich názory se lišily. Zdá se, že světelné pruhy i obrysy ukřížované postavy mohla způsobit vada materiálu anebo poškození při zpracování filmu. Ale úkaz nad hlavou faráře nelze takto rozhodně vysvětlit. Co se však pod ním skrývá, nevíme. Je to aura duchovního, světelný jev vyvolaný ionizací ovzduší, anebo duše zemřelé? Stejně nezodpovězena zůstává i otázka, proč byla bouřka pozorována jen v kostele, zatímco v jeho okolí se vůbec neprojevila. Podala Rozálie Bešťáková svým příbuzným skutečně důkaz o posmrtném životě, anebo to byla pouze neuvěřitelná souhra náhod?

Podobnou otázku si musíme položit i při zkoumání svědecké výpovědi Oldřicha Klevety z Postřelmovy.

„Manželčina teta byla velmi veselá žena. Při různých rodinných oslavách nám několikrát řekla, že až zemře, dá nám v kostele pravou nohou dvakrát znamení, jestliže posmrtný život existuje. Pochopitelně jsme to všichni brali jako žert. Když jednoho dne skutečně odešla, shromáždili jsme se všichni příbuzní v kostele. Při krásné melodii její nejmilejší písně se udála tato příhoda. Svícen, který byl umístěn u pravé nohy zesnulé, se bez jakékoli příčiny převrátil a svíce zhasla. Tetin zeť svícen zase postavil a zapálil novou svíčku. Sotva dosedl zpět do lavice, svícen se převrhl podruhé. Nikdo z přítomných jej již nešel znovu postavit. Všichni, kteří jsme tetino proroctví znali, jsme zůstali jako přimražení a o smuteční hostině jsme svorně konstatovali, že teta svůj slib opravdu splnila.“

Tuto událost pozorovalo několik desítek osob. O jejich věrohodnosti nelze pochybovat. Přesto zůstává jeden nevyřešený otazník.

Shodily svícen u pravé nohy zesnulé opravdu síly z onoho světa, anebo to byla uvolněná psychická energie účastníků pohřbu, kteří dobře věděli o proroctví své mrtvé tety a usilovně na ně mysleli?

## **Dědictví z onoho světa**

Důkazy o komunikaci s mrtvými se hledají jen velmi obtížně. Za nejprůkaznější lze považovat ty případy, kdy se zesnulí pokusili pozůstalým předat důležité informace o dědictví, které by jinak zůstalo navždy ztraceno. Jaroslav Kretnauer z Bohumína žil sám se svou matkou. Když zemřela, našel v jejích věcech vkladní knížku se slušným obnosem. Výběr byl ovšem vázán na heslo a to Jaroslav Kretnauer neznal. Následující noc se mu jeho zesnulá maminka zjevila ve snu a sdělila mu, že

heslo zní Londýn. Věřit se tomuto snu nedalo. Stará paní nikdy v Londýně nebyla, neměla tam žádné příbuzné, ani jiným způsobem nebyla svázána s tímto městem. Nehovořila o něm a nebyl tedy jediný rozumný důvod, proč by zvolila právě toto heslo. Jenže sen s naléhavou výzvou se opakoval. A tak Jaroslav Kretnauer do spořitelny přece jen šel a tam mu pokladní bez zaváhání na heslo Londýn celý obnos vyplatila.

Podobnou zkušenost má i Daniel Zigo z Prahy. Jako chlapec jezdil často navštěvovat svého strýce, který žil sám v rodinném domku. Byli opravdovými kamarády a strýček často sliboval, že pro Daniela něco má, ale nikdy se nezmínil, co to je. A pak přišla neobvyklá noc: „Probudila mě záře, která vystupovala ze zrcadla. Poznal jsem v něm tvář svého strýce a slyšel, jak mi říká: ‚Jdi a hledej. Je to ukryto v mé ložnici za obrázkem mé matky.‘

Ráno volali z nemocnice, že strýček zemřel. Jeli jsme pak s rodiči do jeho domku. Když jsem se šel podívat do ložnice, velice jsem se podivil, protože za zmíněným obrázkem jsem našel vkladní knížku, na níž bylo uloženo 50 000 korun. Pro mne, patnáctiletého kluka, to byl objev století a celé bohatství světa.“

Zdá se, jako kdyby si mrtví nechtěli nechat to, co připravili pro jiné. Někdy ovšem přicházejí se zprávou o dědictví s pořádným zpožděním. Roku 1930 zemřel v jedné z jihomoravských vesnic zednický mistr, který slušně vydělával na preferovaných stavbách východního Slovenska a Podkarpatské Rusi. Jeho žena postupně utratila společné úspory, pobírala jen malý důchod, a tak začala trpět bídou. Její nouze se zvýšila především za druhé světové války a tehdy, jedenáct let po smrti, se jí zemřelý manžel zjevil ve snu a prozradil, že v rohu stodoly, nahoře pod nosným trámem jsou ukryty peníze. Sen se několikrát opakoval. Zena se svěřila příbuzným a požádala je, aby zeď v určitém místě prohledali. Po rozebrání několika cihel se objevila plechová krabice a v ní slušná částka peněz na dožití.

Jan Štěpán z Opočna vzpomíná na svou tetu, která jako mladé děvče sloužila na velkém statku. Hospodář, vdovec, se znovu oženil. Vzal si ženu, s níž se stýkal již za života své bývalé manželky. Teta obývala malou komůrku bez světla. Jednou pozdě večer, když se chystala ulehnout, zaklepal někdo na dveře. Venku v dešti a ve tmě stála schoulená ženská postava. Teta ji pozvala dovnitř, nabídla suché šaty a uložila do postele. Sama ulehla vedle. V noci se jí zdál podivný sen. Její noční návštěva se představila jako bývalá hospodyně a řekla, že má na tajném místě na půdě uschované stříbrné příbory a jiné cenné věci. Věděla, že ji hospodář podvádí a když již byla těžce nemocná, nechtěla, aby toto bohatství padlo do rukou nové manželky. „Vezmi si je,“ přikázala a zmizela.

Ráno byla komůrka prázdná, přestože dveře zůstaly zavřeny na petlici zevnitř. Teta dala výpověď a přiznal také proč. Hospodář se jejímu strachu vysmál. Zavedl ji na půdu, aby získala jistotu, že to vše je jen výmysl a noční přelud. Oba byli v šoku, když na udaném místě skrýš skutečně objevili a v ní stříbrný poklad. Samozřejmě, že si teta neodnesla ani lžičku. Navzdory přání nočního zjevení vše připadlo nové paní statku.

Vždy se ale nemusí jednat o obrovské bohatství, které nutí zesnulé, aby se alespoň ve snu zjevili pozůstalým.

Na Plzeňsku se při likvidaci stodoly plné slámy jeden hasič nadýchal kouře a po převozu do nemocnice zemřel. Jeho matce se onu noc zdál nesmírně živý sen. Viděla svého syna, jak jí říká: „Maminko, dnes ráno jsem si koupil boty. Jsou v garáži, tak je dej tátovi, já už je nebudu potřebovat.“ Byla z toho celá vyděšená. Ráno vstala a boty v garáži opravdu našla, byly ještě zabaleny v krabici.

## Nespokojení zemřelí

Říká se, že po smrti nám bude všechno jedno, ale jisté indicie naznačují, že i nebožtíci jsou někdy nespokojení s tím, jak se s nimi zachází, a dovedou svůj protest dát najevo.

Jedné noci ze soboty na neděli roku 1951 v Oravské Veselé spala sama ve svém pokoji tehdy patnáctiletá Marie Nováková. Najednou ucítila výrazný zápach, jako by se páčila kůže a vlasy. Probudila se a u své postele uviděla stát souseda Michala Balcarčíka, kterému všichni ve vsi přezdívali Oštoba. Byl oblečen pouze v podvlékačích kalhotách a v bílé plátěné košili. Na pravé straně hlavy měl spálené vlasy a obočí. Jeho tvář byla nezvykle šedá. Vylekanému děvčeti řekl: „To tys měla být mrtvá, ne já.“

„Dostala jsem hrozný strach. Vyskočila jsem z postele a přeběhla do vedlejšího pokoje a lehla si mezi rodiče. Maminka mě utěšovala, že se mi něco zdálo. Ráno jsem šla do kostela na mši a svěřila se svým kamarádkám, co jsem v noci viděla. Byla jsem přesvědčena, že soused Balcarčík je mrtvý. Také maminka vyprávěla lidem o mém neobvyklém prožitku. Nikdo tomu nevěřil. Balcarčík byl všeuměl, opravoval, co se dalo. Po mši, které se nezúčastnil, na něj někteří zákazníci bouchali, aby si vyzvedli hotové nářadí. Klepali na dveře, bouchali na okno, ale nikdo neotvíral. O kousek dál bydlely jeho dvě sestry, ty měly klíč. Přišly a chalupu odemkly. Soused ležel uvnitř na lůžku, byl oblečený přesně tak, jak jsem jej viděla v noci. A na pravé straně měl spálené vlasy a obočí.“

Proč se již nežijící muž zjevil děvčátku ze sousedství a obvinil ji, že měla být mrtvá místo něj? Následné vyšetřování ukázalo, že tato výčitka

byla oprávněná. Policie zjistila, že do rodného domku Marie Novákové udeřil kulový blesk. Podle zřetelné stopy, lemované spáleninou a vyštípanými třískami, se jeho dráha dala naprosto přesně určit. Blesk nejprve prolétl těsně nad postelí Marušky a jako zázrakem ji nezranil. Pak přes půdu prošel do těsně přistavěné sousední chalupy, kde se komínem dostal dolů, rozbil kamna a Michala Balcarčíka, sedícího na lůžku naproti, zabil.

Jak mohlo spící děvče vědět, že soused již nežije, a s takovou zarážející přesností popsat jeho oblečení i smrtelné zranění, nevíme. Leda že bychom byli ochotni připustit, že mrtví skutečně ve výjimečných případech mohou vstoupit do osudů živých a hlásit se o svá práva. Výstražným dokladem této zneklidňující hypotézy je vzpomínka Evy Lazišťanové z Havířova.

„Moje maminka měla v mládí dobrou kamarádku, nerozlučnou družku. Ta se již chystala na svatbu, ale nedočkala se jí. Týden před odchodem k oltáři zemřela. Její hoch, když umírala, slíbil, že se rok po žádném děvčeti ani nepodívá. Ale jak už to bývá, mládí rychle zapomíná. Mladík se zakoukal do mé maminky. Ta o žádné přísaze nevěděla, a tak s ním začala chodit. Jenže se začaly dít věci, které novou lásku rychle rozehnaly. Po pár schůzkách se maminka začala pravidelně okolo půlnoci budit, a jak mi vyprávěla, zděšeně pozorovala, jak se dveře pomalu otevíraly a k posteli se blížila bílá postava její zemřelé přítelkyně. Nic neříkala, jenom se smutně dívala a usedala mamince k nohám. Vylekaná maminka chtěla zavolat rodiče, ale nemohla ze sebe vydat ani hlásku. Když bílá postava po čase tiše odešla, pak teprve mohla promluvit a volat o pomoc. Nohy měla vždy jako kusy ledu. Otec jí je musel masírovat, aby se do nich vrátil život. Trvalo to skoro celý týden. Až si maminčin otec za chlapcem došel a dozvěděl se o přísaze věrnosti složené u smrtelné postele. Maminka se s tímto mládencem rychle rozešla a od té doby se jí přítelkyně již neukázala.“

Tento příběh má smutnou dohru. V nohách, u nichž sedával přízrak, se usadila nemoc. Maminka paní Lazišťanové měla obě dolní končetiny churavé a ve svých pouhých 41 letech zemřela. Zvláštní je, že i ona se po své smrti vrátila alespoň ve snu na náš svět, aby varovala svou dceru před blížící se tragédií. Ale k tomuto případu se vrátíme až v 5. kapitole.

\*\*\*

Krutou daň zesnulému příbuznému zaplatila i Ludmila Štěrbová z Prahy. Mladá, moderní, racionálně uvažující žena. Její jediné setkání se záhrobím ji připravilo o to nejcennější, co měla.

„Byla jsem vdaná již pět let, když jsem konečně otěhotněla. Měli jsme velkou radost ze zjištění, že se nám narodí dvojčata. Jedna z našich nejbližších procházek s manželem vedla také na hřbitov k hrobu jeho otce, kde se muž nezdržel radostné poznámky: ‚Tatínku, budeme mít miminka.‘

Dva dny nato jsem vážně onemocněla. Začala jsem kašlat krev, ačkoli z pohledu lékařů k tomu nebyl žádný důvod. Byla jsem převezena na interní oddělení Vinohradské nemocnice. Můj zdravotní stav se stabilizoval, cítila jsem pohyby miminek a těšila se domů. Jednoho podvečera se stala neuvěřitelná věc. Dveře pokoje se otevřely a dovnitř vstoupil můj tchán. Měl na sobě nemocniční oblečení, zůstal stát u dveří, jednu ruku položenou na klice. Uvědomovala jsem si, že je již mrtvý. Shodou okolností zemřel o rok dříve ve stejné budově této nemocnice. Udiveně jsem se stačila pouze zeptat: ‚Co tady děláš? Vždyť tohle není tvůj pokoj?‘ A dostalo se mi odpovědi: ‚Přišel jsem si pro ty děti!‘ Nechápala jsem v tu chvíli, co tím myslí. Jen jsem se dívala, jak tam stojí - a pak se zjevení rozplynulo. Teprve druhý den jsem pochopila. Přestala jsem cítit pohyby a po převozu na gynekologii lékaři konstatovali, že oba plody odumřely a že je potřeba co nejdříve vyvolat porod. Zvláštní na tom je, že při pozorování ducha zemřelého jsem si jasně uvědomovala, že nespím. Byla jsem dokonale vzhůru s očima otevřenými. Navíc setkání s mrtvým tchánem nebylo v tom okamžiku hrůzné nebo tíživé. Bylo to prostě oznámení, o němž se nediskutuje. Lékaři mi dodnes nedokázali vysvětlit, proč k odumření obou plodů došlo, a tak jsem přesvědčena, že tchán si opravdu odvedl svá ještě nenarozená vnoučata tam, kde se nyní nachází.“

\*\*\*

Jeden evangelický kněz mi popsal příběh zaznamenaný starším duchovním, po němž přebíral farnost. Událo se to v malém městečku poblíž Prahy. Mezi členy tamní církve patřila i jedna stará zbožná žena, která jako někteří jiní křesťané měla výhrady proti pohřbu žehem. A tato zbožná babička si na místním hřbitově udržovala pro sebe předplacený hrob. Svého kněze nezapomněla důsledně zavázat k tomu, aby ji, až zemře, nenechal pohřbít jinak než do země a jinam než do jejího hrobu.

Po čase babička skutečně zemřela. Nastal však problém. Zařizování pohřbu se ujala její jediná žijící příbuzná z okolí. Ta však s předplaceným hrobem měla zcela jiné záměry, a tak rozhodla, že babička bude navzdory poslední vůli zpopelněna a pohřbena v urnovém háji. Kněz se jí to snažil vymluvit a připomínal přání zesnulé i slib, který jí dal. Ale bylo to marné. Pohřeb se měl konat v pražském krematoriu.

„Na ten den,“ vyprávěl mi kněz, „nikdy nezapomenu. Jako by se záporná vůle zesnulé stařenky postavila mezi mne a ten obřad.“

Začalo to hned ráno. Vlakový spoj, který po léta jezdil vždy na čas, měl zpoždění jako nikdy. Když kněz konečně dorazil do Prahy, bylo již tak pozdě, že hromadnou dopravou neměl žádnou šanci stihnout obřad včas. Vzal si tedy rychle taxi. Sotva však projeli několik ulic, vůz dostal defekt. Zoufalému knězi se podařilo zastavit jiné auto a přesvědčit řidiče, aby jej do krematoria dovezl. Během jízdy se přitom převlékal do taláru, aby zpoždění obřadu bylo co nejmenší. V krematoriích se vyhrazený čas posledního rozloučení neprodlužuje a tím méně v krematoriích pražských. Konečně dorazili na místo. Udýchaný duchovní vešel do smuteční síně, kde před katafalkem již seděli smuteční hosté. Když dozněla úvodní hudební skladba a kněz vystoupil na kazatelnu, stačil pouze oslovit pozůstalé. Mechanismus katafalku se náhle z nevysvětlitelných důvodů dal do pohybu. Rakev zajela, opona se zatáhla a bylo po pohřbu. Zmatený kněz a zděšený pozůstalí strnuli v rozpacích.

V kanceláři krematoria se strhla bouře. Nešťastní zřízenci se zapřísahali, že nevědí, co se mohlo stát. Bylo kolem toho dost zmatku a zlé krve, ale zjistit příčinu předčasného odjezdu rakve ze scény se nepodařilo. Celá série podivných okolností však naznačuje, že nebožka o zpopelnění rozhodně nestála.

\*\*\*

S šokujícím příběhem přichází J. H. z Ročova. „Před pohřbem mého strýce měla moje maminka velmi živý sen. Zesnulý k ní přišel a naříkal, že ho velice bolí kolena. Maminka nám o tom vyprávěla a od té chvíle neměla stání. Odjeli jsme na pohřeb a tam maminka s hrůzou spatřila, že rakev je velmi malá. Důrazně trvala na jejím otevření. Zřízenci se bránili, ale pak v márnici truhlu otevřeli. Naskytl se nám ne zrovna vábný pohled. Nebožtík, který měřil téměř dva metry, byl do schránky posledního odpočinku opravdu na-těsnán. Hlavu musel mít otočenou na stranu a pokrčená kolena. Navíc jak pohřební zřízenci připevňovali víko, přibíli mu hřebíky i do kolen. Stížnost mrtvého byla naprosto oprávněná.“

\*\*\*

Také Miladě Svrčinové z Ostravy se podařilo nahlédnout za oponu smrti. „Ke konci druhé světové války jsem onemocněla na zápal plic a byla převezena do Městské nemocnice v Ostravě. Interní lůžkové oddělení bylo

přeplněné, proto mě nechali na lehátku v nemocniční chodbě, než se pro mě uvolní místo. Po několikahodinovém čekání jsem byla přemístěna do velkého pokoje, kde jsem dostala lůžko doslova přilepené ke zdi. Spolupacientky si šeptaly, ale já brzy usnula. Noc byla plná úzkostí a záhad. Můj spánek byl každou chvílí přerušován něčím nevysvětlitelným. Kdykoliv jsem procitla, byla jsem těsně přimknutá ke studené zdi, jako kdyby mě někdo chtěl vytlačit z lůžka. Když jsem otevřela oči, uviděla jsem vedle sebe sedět paní v bílém. Myslela jsem si, že je to sestřička, a tak jsem ji šeptem poprosila o vodu. Téměř průhledná postava se nato záhadně rozplynula. Vysvětlovala jsem si sama sobě, že z horečky začínám blouznit. Jenže druhý den, když se můj zdravotní stav již poněkud zlepšil, se situace opakovala. Ráno poté se na náš pokoj dostavila cizí žena oděná v černém a s pláčem sbírala z nočního stolku různé věci. Jak jsem se dozvěděla od vedle ležící pacientky, byla to dcera ženy, která po půlročním trápení skonala těsně před mým příchodem do nemocnice zrovna na mém lůžku. Její duše se zřejmě nemohla odpoutat od místa svého posledního pobytu a nechtěla mě vpustit do svého bývalého království.“

\*\*\*

Iva Sedlářová z Prahy popírá možnost komunikace s mrtvými. Domnívá se, že to, co nazýváme kontaktem se záhrobím, je ve skutečnosti náhodné zachycení myšlenek živých. „Na jaře roku 1966 jsem měla sen. Viděla jsem hřbitov, který je od mého bydliště vzdálen pouze šest set metrů a kam jsem pravidelně chodívala k hrobům mého bratra a otce. Zdálo se mi, že na tomto hřbitově se pracuje. Živě jsem sledovala lžíci bagru, jak hrábla do země, zdvihla zetlelou rakev vysoko nad zem a dolů padaly kusy shnilých prken spolu s částmi kostry. Sen jsem si pamatovala velmi podrobně. Ráno jsem si jako realistka řekla, že tento nezvyklý noční výjev vyvolalo špatné svědomí, protože jsem na hřbitově nebyla již několik dní, a slíbila jsem si, že se tam stavím hned odpoledne, až půjdu z práce. A tak se i stalo. Vystoupila jsem na stanici U Matěje v Praze 6 a šla směrem ke hřbitovu. Asi sto metrů před vchodem jsem zahlédla v trávníku lidskou lebku. To je z toho bagrování, řekla jsem si v duchu a hned jsem si uvědomila, že vybagrovaný hrob byl sen a toto je nezvratná skutečnost. Lebka byla šedivá, nazelenalá, kolem očních důlků a na temeni ještě nesla stopy pobytu v zemi. Běžela jsem za hrobníkem panem Vycpálkem, který lebku odnesl do márnice

Na vysvětlenou mi sdělil, že v noci nějací chuligáni přelezli hřbitovní zeď a vlámali se do jedné ze starých hrobek, snad aby našli něco cenného.

Při této příležitosti se ztratily i části koster. Lebku buď odhodili, anebo jim cestou ze hřbitova vypadla. Nyní bych mohla tvrdit, že mě ten chudák zneuctěný nebožtík přišel ve snu požádat, abych se postarala o jeho ostatky. Ale myslím si, že pravda je jinde. Pachatelé hanobící hroby jistě mysleli na to, co dělají, možná měli i strach, a jejich myšlenky a emoce se přenesly na vzdálenost oněch šesti set metrů do mého podvědomí a vyústily v sen o bagrování - tedy vyhlubování, otevírání hrobů a padání koster.“

\*\*\*

Podivné je, že k těmto protestům zemřelých, dochází někdy i mnoho desítek let po jejich smrti. Jednoho letního večera seděla u táboráku poblíž rodinné chaty Dagmar Coufalová z Olomouce spolu s manželem a patnáctiletým synem. Vyprávěli si, byli veselí, a když se ozvala únava, šli spát.

„Po určité době mě vzbudil dost hlasitý hovor dvou žen. A já se náhle ocitla mezi nimi. Byly oblečeny v historických kostýmech tmavé barvy a jedna z nich držela v ruce košík s proviantem. Stály před velkými dřevěnými vraty, od nichž stoupalo široké mohutné schodiště. Hovořily podivně jazykem. Jejich rozhovor přerušil příchod další ženy. Důstojným krokem se po schodech blížila postava jeptišky. Její řeholní hábit byl nezvyklý. Místo aby převzala připravený košík, obrátila se ke mně a podávala mi ruku. Zcela zblízka jsem viděla její velké, temné, smutné a přitom jakoby prosící oči. Chtěla jsem uchopit nabízenou ruku, ale ona se mi náhle ztratila před očima. Byla jsem vzhůru. Podívala jsem se na hodinky, právě bila půlnoc.

Hned ráno jsem svůj podivný zážitek vyprávěla manželovi. Řekl mi, že onu jeptišku mám právě nad sebou. Zprvu jsem jeho narážku nepochopila, až když zavolal syna, který spal v podkroví, aby mi ukázal svůj nález. Syn přinesl na chatu v sáčku část lebky a kus holeně. Tyto lidské kosti našel ve výkopu plynovodu v historické části města na území bývalého kláštera. Svůj úlovek zařadil mezi sbírku zvířecích a rybích kostí a řekl o něm jen tátovi. Usoudila jsem, že podivné znamení jeptišky mi chtělo naznačit, abych kosti vrátila, což jsme také udělali.“

## Volání o pomoc

Setkání s mrtvými ale nemusí mít vždy jen děsivou příchuť. V několika málo případech se jejich zjevení postaralo o záchranu lidských životů.

Eva Jiříčná z Prahy trávila Vánoce v malém městě na severovýchodě

Čech. Krutá zima s sebou přinesla i nedostatek elektřiny. Proud byl pravidelně vypínán. „V jednom z takových předem avizovaných výpadků jsme seděli v hale při svíčce, když se najednou sestra podívala do neosvětleného koutu haly a řekla: ‚Tam stojí nějaký mladý muž a ukazuje nahoru.‘ Maminka bydlela celá léta v sousedství jedné jasnovidné ženy a byla na ledacos zvyklá. Proto se jen zeptala: ‚A říká, co chce?‘ - ‚Ne,‘ odpověděla sestra, ‚on jen tak nějak netrpělivě přešlapuje, přes ruku drží nějaké prádlo a pořád ukazuje nahoru.‘ V tu chvíli maminka vyskočila a běžela do kuchyně, která byla v patře nad halou. Měla tam na elektrickém sporáku připravenou večeři, a protože opět nešla elektrika, nevšimla si, že sporák není vypnutý. Elektrárna mimořádně zapnula proud, večeře na rozpalené plotýnce hořela plamenem a vedle na stole připravené prádlo na žehlení už také chytal oheň. Nebýt přízraku zemřelého majitele domu, určitě jsme vyhořeli.“

\*\*\*

Podobný příběh vypráví i paní M. L. z Valašského Meziříčí. Nebožtík zachránil před ohněm nejen své tělo, ale pravděpodobně i celý dům.

„Před první světovou válkou sloužila moje maminka u pana rady ve Vsetíně. Milostpán byl stížen mozkovou mrtvicí, sotva chodil, nemohl mluvit a když něco potřeboval, vydával jen táhlé volání: Úúúúú. Po určitém čase neunesl tíhu své choroby a zemřel. Paní doma nechala udělat katafalk v nejzazším pokoji a sama se rozhodla nocovat v kuchyni. A protože se nebožtíka hrozně bála, přizvala na noc kromě maminky ještě i posluhovačku. Všechny tři seděly v kuchyni, když najednou uslyšely známé pánovo sípavé úúúúú. Panička se strašně vyděsila, posluhovačka se také třepala hrůzou, ale moje maminka, přesvědčená, že ublížit jí může jen živý a ne nešťastník v rakvi, se šla podívat do pokoje k mrtvému. Co viděla, jí vyrazilo dech. Milostpaní dala rozžatou svíčku na stolek přikrytý papírem, aby vosk nepokapal dečku. Svíčka již dohořívала a papír jejím žářem doutnal a začínal chytat plamenem. Bez tohoto nezvyklého alarmu a přivolání pomoci by záhy hořel zemřelý a s ním i zařízení pokoje.“

\*\*\*

Existence posmrtného života spolu s možností kontaktu s mrtvými je snad vůbec nejstarší a nevjzrušivější záhadou, kterou se lidstvo zabývá. O její rozluštění se pokoušeli a pokoušejí nejen četní teologové, ale i mnozí špičkoví vědci a badatelé. „Existuje-li osobnost i po tom, co nazýváme

smrtí, pak je nasnadě učinit závěr, že ti, kteří opouštějí Zemi, by rádi přicházeli do styku s těmi, které zde zanechali," řekl v rozhovoru pro noviny Scientific American roku 1920 Thomas Alva Edison a zároveň přiznal, že se pokouší sestrojít přístroj pro komunikaci s mrtvými. Jemu samotnému se sice vývoj takového zařízení nezdařil, ale zato z jiných koutů světa přišly v druhé polovině našeho století zajímavé zprávy. Švédský hudebník a filmový producent Friedrich Jürgenson při natáčení ptačího zpěvu zachytil na magnetofon hlasy, které tvrdily, že patří jeho zemřelým příbuzným a přátelům. Ředitel Státního ústavu pro parapsychologii ve Freiburgu profesor Hans Bender sestavil tým renomovaných vědců, s nímž učinil podivný objev. Na nové pásce, přicházející přímo z továrny, kterou nechal proběhnout běžnou snímací hlavou bez ozvučení, byla slyšet srozumitelná slova, pronášená lidskými hlasy. Původ těchto hlasů se nepodařilo vysvětlit. V jednom z nich však Bender poznal hlas své zemřelé matky. Další lovci zvuků ze světa věčného ticha tvrdí, že úspěšnou nahrávku lze docílit především tím, když před každým zaznamenáváním namluvíme na pásek datum, přesný čas a otázky pro některý z hlasů. Rádio se pak nastaví na takzvaný bílý šum, tedy mezifrekvenci. V posledních letech se objevila nová senzace. Někteří lidé zahlédli své zesnulé příbuzné na televizní obrazovce. Navíc se proslýchá, že na vývoji přístroje pro komunikaci s mrtvými usilovně pracují proslulí japonské specialisté na elektroniku. Osobně se však domnívám, že tudy cestička k úspěchu nevede. Příběhy lidí, kteří tvrdí, že přišli do styku se zemřelými, jasně naznačují, že definitivní rozluštění problému spojení se záhrobím musíme hledat především sami v sobě a v dosud neznámých a spíše jen tušených schopnostech lidského organismu a rozhodně ne v prostředcích supermoderní techniky.

## II. V ZAJETÍ PŘÍZRAKŮ

Když se na věži hradu Elsinor zjeví duch Hamletova otce a z mlžného oparu záhrobním hlasem alespoň v náznacích oznámí jméno svého vraha, je to velmi působivá scéna. Ale mnozí si jistě řeknou, že právě zde pověstný Shakespeare až příliš popustil uzdu své fantazii. Zdá se být nemožné, aby z takzvaného onoho světa byla vznesena obžaloba a předloženy usvědčující důkazy o zločinu. A přesto se to občas stává.

V roce 1993 byl v Čechách jeden mladý Rom zahrán skupinkou výrostků do řeky. Chlapec neuměl plavat a v ledové vodě zahynul. Jeho bratr měl dvě následující noci sen, v němž se mu utonulý zjevil a tvrdil, že byl nejdříve silně udeřen klackem do hlavy a teprve potom shozen do řeky. Zároveň udal, kde se klacek i se stopami krve nachází. Této stopě ze záhrobí nebyla věnována žádná pozornost. Vyšetřující policisté se nešli podívat, zda na udaném místě je zbraň skutečně ukrytá, i když v případě nálezu by se zcela změnil charakter celého případu. Nejednalo by se totiž o klukovinu s tragickým koncem, ale o surovou vraždu.

Také neuvěřitelná událost, která se odehrála v Hřensku, naznačuje, že jedna ze tří zde zavražděných obětí se alespoň v podobě přízraku hlásí o spravedlnost a pokouší se přispět k odhalení vrahů.

Na počátku tohoto podivného případu byl šokující zážitek dvou žen z Prahy. Jedna již nežije, druhá, Ludmila Kubíčková, vzpomíná na onu noc dodnes s pohnutím v hlase: „Roku 1987 jsem se zúčastnila zájezdu do tehdejší NDR. První noc jsme přespali ještě na českém území v hotelu Mezní louka v Hřensku. Po večeři jsem byla poslední, kdo přišel do pokoje. Moje dvě spolucestující už spaly. Rozsvítila jsem lampičku u postele, šla zpět ke vchodu, zamkla dveře a zhasla hlavní světlo. Když jsem se chystala zhasnout i lampičku, podívala jsem se mimoděk ke dveřím a viděla v nich šedo zelenou postavu muže, který měl místo hlavy lebku. Byla jsem tak unavená, že jsem se ani nelekla. Myslela jsem si, že se zde za války musela stát nějaká tragédie a to mé vidění je jejím odrazem. Lehla jsem si a kupodivu rychle usnula. Spala jsem opravdu dobře, ale má sousedka vůbec ne. Neustále se jí zdál sen, jak u stolu sedí mladý muž se světlou vlasy dívkou a pak viděla pouze tělo téhož muže, jak leží na zemi, zatímco jeho uříznutá hlava je uložena vedle v krabici od margarínu. Tato noční vize se jí opakovaně vracela do snu. Ráno, když jsme si vzájemně svěřily, co jsme prožily, nám to nedalo a vyptávaly jsme se v recepci, zda se v hotelu nepříhodilo nějaké neštěstí. Zaměstnanec, kterého jsme oslovily, se sice velice lekl, ale popřel, že by o něčem takovém věděl.“

Jenže k brutálnímu zločinu na Mezní louce skutečně došlo. V době

pobytu Ludmily Kubíčkové se o tom ovšem ještě nevědělo. Teprve později byly poblíž hotelu nalezeny kosterní zbytky tří mladých lidí. Hlavy dvou z obětí byly opravdu násilně odděleny od těla. Superprojekcí se podařilo zjistit totožnost, byli to dva muži a jedna dívka.

A zde přichází ke slovu další neuvěřitelná náhoda.

Popis místa nálezu a fotografie obětí byly otištěny v místních novinách, vycházejících pouze na Děčínsku. Ludmila Kubíčková žije v Praze. Přesto jednou při nákupu dostala zeleninu zabalenou do jediného listu těchto novin, a to právě do toho, na němž byla otištěna policejní výzva ke spolupráci na řešení tohoto zločinu. Přítelkyně Ludmily Kubíčkové na jedné z fotografií obětí poznala onoho mladého muže, který se jí zjevoval ve snu. Byl to jistý Milan Havel. Podoba dívky, kterou viděla spolu s ním, ale vůbec neodpovídala vzhledu zavražděné. Proč se tedy objevovala spolu s přízrakem Milana Havla? Neznamená to, že tato oběť brutálního zločinu se alespoň takto pokouší přispět k odhalení vraha či vrahů? Případ je stále otevřený, pachatel zůstává neznámý. Neměla by policie začít pátrat po této záhadné dívce, kterou si zavražděný přivedl s sebou do snu? Není právě ona tou významnou stopou, která může kriminalisty přivést k rozřešení celé záhady?

Policie samozřejmě nebere vážně svědectví ze záhrobí. Přízraky se zdají být až příliš neskutečné, než abychom jim mohli přiřítat nějakou váhu, ale tento názor je zřejmě mylný. Ukazuje se totiž, že právě tam, kde dojde k násilí a ohromnému výronu záporné energie, jsou přízraky pozorovány nejčastěji. Jako kdyby k jejich vzniku přispívaly negativní vibrace, které na místě činu setrvávají po staletí.

Nasvědčují tomu i další případy, jejichž popis se nám podařilo získat.

První z nich zaznamenala Darja Řezaninová z Brna. „Tatínek mé známé sloužil u vysokého šlechtického hodnostáře a ten mu za jeho práci věnoval myslivnu v Beskydech. Byla to letitá, dobrých 300 let stará hájenka s pecí, za níž se děly prapodivné věci. Kdykoli se setmělo, v zimě třeba již v pět odpoledne, objevoval se zde sedící chlapeček v krásném hnědém oblečku s krajkovým límcem, jaký dříve nosily děti zámožných rodičů. Zjevení ale nemělo hlavu. V rodině ho vídávali všichni, i služebnictvo a pomocníci, více než deset lidí. Ze začátku se báli, ale protože zjevení jen sedělo a nikomu neškodilo, zvykli si. Pokud si ovšem někdo na chlapce chtěl sáhnout, jeho ruka mířila do prázdna. Trvalo to několik let. Pak byla myslivna modernizována a při rekonstrukci došlo i k bourání pece. V jejích troskách našli mrtvolku, lépe řečeno kosti a zbytky zetlelé látky. Přivolaní odborníci zjistili, že se jedná o pozůstatky dítěte mužského pohlaví. Hlava však chyběla a lebka se nenašla ani při dalších pracích v okolí pece.

Veškeré ostatky byly pohřbeny do vysvěceného hrobu a od té doby se již zjevení v myslivně neukázalo. Pravděpodobně se jednalo o šlechtického synka, který byl zavražděn. Snad jako oběť únosu a jeho hlava byla dopravena jinam jako důkaz. Jiné vysvětlení se zatím neobjevilo.“

Také přízrak, který trápil obyvatele jedné staré vily v Brně, měl prokazatelně svůj původ v zločinu. Jedna z místností se stala dějištěm tragického konce lásky. Negativní vibrace zde dostávaly zcela konkrétní podobu a ohrožovaly i život nových nájemníků.

„Tvrdě na to doplatila i moje maminka,“ říká Lubomíra Veselá z Prahy. „Její bratr studoval v Brně a měl podnájem právě v oné prokleté vile. Maminka jej jednou přijela navštívit a byla ubytována v malém pokojíku. Když se uložila do postele, zdálo se jí, že někdo bere za kliku. Dveře se otevřely a dovnitř vkročil zrzavý mládenec. Přiblížil se k mamince, odhrnul peřinu a začal ji osahávat. Maminka začala hrozně křičet. Mládenec jí sáhl po krku, začal ji škrtit, ale když se blížily kroky a hlasy, otočil se a zmizel. To už dorazila majitelka vily a ptala se, co se stalo. Pak přiznala, že maminka není první obětí tajemného přízraku. Vila kdysi patřila bohatému lékaři, jehož mladá dcera se zamilovala do zahradníka. Otec o tomto vztahu nechtěl ani slyšet, a tak zahradník zabil nejdříve svou milou a pak i sebe. Údajně byl zrzavý - stejně jako přízrak, který se v domě často zjevuje.“

\*\*\*

V roce 1972 sloužila na železniční stanici Hněvčeves u Sadové Božena Fialová. Byl horký letní den, poledne se hlásilo o slovo přívalem žhavého vzduchu a podivně ospalým klidem. Podle jízdního řádu měly vlaky dlouhou přestávku, stanice byla osiřelá. Božena Fialová seděla sama v příjemně studené služební místnosti s knihou v ruce. „Byla jsem zabraná do čtení, když slyším, že se otevřely dveře do čekárny, někdo vešel, došel doprostřed místnosti, vysunul zpod stolu židli a posadil se. Do příjezdu nejbližšího vlaku scházelo ještě asi tři čtvrtě hodiny, tedy dost času na prodej jízdenky. V klidu jsem dočetla kapitolu. Potom jsem si řekla, že obzvláště starší venkovští lidé si rádi před odjezdem popovídají o všem možném, došla jsem tedy k pokladnímu okénku, rozhrnula závěs a chystala se pozdravit. V čekárně nikdo nebyl. Zprvu jsem si myslela, že jsem při čtení nepostřehla, že dotyčný z místnosti odešel. V tu chvíli se však před mýma očima těžká, zelenou koženkou čalouněná židle zasunula se skřípotem po černé, kdysi naolejované podlaze sama zpět ke stolu, čísi kroky došly ke dveřím, ty se otevřely a po malé chvilce zase zavřely. Vyběhla jsem ze služební místnosti ven v jakési naději, že tam někoho

uvidím, že jsem se stala obětí chvilkového zrakového klamu. Peron však byl liduprázdný, jen pod něčími vzdalujícími se volnými kroky chrupaly drobné oblázky a štěrk...“

Kdo byl tento neviditelný návštěvník osamělé železniční čekárny? Odpověď není možná tak složitá, jak by se zdálo. Připustíme-li, že přízraky se nejčastěji objevují na místech, kde došlo doslova k erupci sil zla a záporné energie, pak i zde se nabízí řešení. Železniční stanice Hněvčeves u Sadové se totiž nachází na dohled lesa Svíb na samém okraji bojiště pověstné prusko-rakouské bitvy u Hradce Králové. Nesmírné utrpení, přemíra bolesti a hektolitry prolité krve mohly vyvolat negativní vibrace, s jejichž dozvuky se setkáváme dodnes.

Pozůstatkem válečných útrap byl i přízrak, který spatřila Míluše Sommerová z Prahy. „Když mi bylo 18 let, přihodila se mi v noci podivná událost. Byla jsem vzhůru a blížila se půlnoc. Náhle jsem zaslechla, jak v předsíni, která měla podlahu z dlaždic, někdo jde. Zřetelně se ozývaly kroky a zdálo se, že dotyčný má obuty dřeváky. Dveře mého pokoje se otevřely a v jejich rámu se objevil člověk. Měl jen polovinu těla i obličej, pravá půlka byla jakoby dřevěná. V hrůze jsem se zeptala, co si přeje. Řekl mi, že v tomto domě bydlel, a představil se mi jménem. Prosila jsem ho, aby odešel. On se otočil a já opět slyšela kroky v předsíni. Druhý den jsem se svěřila sousedce a ta mi řekla, že až u pudy bydlí velice stará paní, která se jmenuje stejně jako můj noční host. Nakonec jsme se spolu do podkroví vypravily. Jeho obyvatelka mě pozorně vyslechla a ukázala mi vojenské tablo s asi čtyřiceti vojáky, mezi nimiž jsem bezpečně poznala svého příšerného hosta. Stará paní mi pak vyprávěla, že se jedná o jejího muže, který padl v první světové válce. Granát mu utrl polovinu těla. Šokovalo mě to. Uvědomila jsem si, že mé noční vidění nemohl být sen. Narodila jsem se více než čtvrt století po první světové válce. Onoho člověka neznali ani moji rodiče, v domě bydleli teprve krátce. Přesto jsem ho na tablu ihned našla a poznala.“

\*\*\*

Přízraky však nemusí mít své kořeny jen na úrodném poli zločinu. Občas se v této podobě zjevují i zemřelí, kteří vedli poklidný spokojený život a také tak skonali. Přesto, z nám neznámých důvodů, setrvává jejich astrální tělo stále v původním domově. Většinou je mohou zahlédnout pouze lidé, s nimiž byli úzce citově svázáni.

„Když zemřela manželova matka, s níž jsem žila v jednom domě v dobré shodě mnoho let, moc mi chyběla,“ vzpomíná na svůj neobvyklý

zážitek Vít'a Barchanková z Turnova. „Za několik týdnů po pohřbu jsem ji ale nečekaně měla možnost opět vidět. V noci jsem se probudila a šla do koupelny. Musela jsem projít ložnicí, dětským pokojem, jídelnou a kuchyní. Teprve tam jsem rozsvítila. Při zpáteční cestě jsem se chystala v kuchyni zhasnout. Sáhla jsem po vypínači a vtom mé oči padly na protějščí křeslo v jídelně. Ztuhla jsem, celým tělem mi proudilo zvláštní brnění. V křesle totiž seděla moje mrtvá tchyně v noční košili a v kostkovaných bačkorách, které stále nosila. Obličej nehmotný. Měla jsem pocit, že kdybych na ni sáhla, ruka se mi proboří. Stála jsem jako solný sloup, s husí kůží po celém těle.“

Podobné svědectví přináší i Marie Králová. „Manželův otec zemřel po operaci v nemocnici. Za dva měsíce po jeho smrti, zrovna na Josefa, což byl jeho svátek, jsem dělala nudle. Má čtyřletá dcerka klečela u stolu na židli a najednou povídá: ‚Maminko, dědeček byl dnes v noci legrační.‘ Připomenula jsem jí, že už dědečka nemáme, a ona začala tvrdit, že dědeček se byl na nás podívat. Vedla mě do pokoje a ukazovala, kudy šel dědeček k posteli, jak se díval na mne s manželem a malým synem. Byla jsem přesvědčena, že se jí něco zdálo. Jenže ona trvala na svém a opakovala, že dědeček byl legrační, protože měl na sobě takovou košili - ukazovala na bíle povlečenou postýlku - a koukaly mu z ní ponožky. Tehdy mě zamrazilo. Dcera dědu znala jen v barevných kostkovaných košilích, které neustále nosil, a v nezbytné placaté čepici. V rakvi jej neviděla, a tak nemohla vědět, že byl pohřben v rubáši a bez bot, jak jej na poslední cestu vypravili v nemocnici.“

Toto je velmi zajímavá okolnost, která podporuje věrohodnost pozorování. Zjevení lze totiž opravdu nejčastěji zahlédnout v šatech, v nichž byli zesnulí uloženi do rakve, anebo je měli v okamžiku smrti na sobě. Mnozí lidé pak po setkání s přízraky dovedou toto oblečení přesně popsat, přestože neměli ani tušení, co měl dotyčný na sobě, protože na pohřbu nebyli nebo neměli možnost si nebožtíka prohlédnout.

Paní M. P. z Litoměřic vypráví: „Moje teta se svým prvním manželem bydlela nejdříve u jeho rodičů. Ti měli ještě dceru. I když byla již v letech, dosud se nevdala. Tetu neměla příliš v lásce a často ji trápila a působila jí různá příkoří. Po čase teta s manželem dostali vlastní byt a odstěhovali se. Nepříjemná švagrová zatím těžce onemocněla a zemřela. Teta jí nechtěla jít ani na pohřeb, ale po domluvě přece jen šla, ovšem jen na samotné rozloučení. Když se kněz nad otevřeným hrobem modlil a žádal pozůstalé a známé, aby zemřelé odpustili, jestli jim někdy ublížila, teta si v duchu říkala: ‚Ne, tobě neodpustím, za to vše, cos mi provedla.‘

Tu noc po pohřbu spala teta spolu se svou malou dcerkou, když ji

probudila záře v pokoji. U postele se zjevila mrtvá švagrová. Vzala za roh peřinu a tetu i s dítětem odkryla. Teta se začala modlit a hlasitě volala, že zesnulé odpouští, ať spí v pokoji. Švagrová pomalu odcházela, u dveří se ještě otočila, zvedla ruku a zmizela. Teta si všimla, že měla na sobě dlouhé bílé šaty s ozdobným všitým sedlem. Pak vzbudila manžela a vše mu vyprávěla. Moc jí nevěřil. Teprve popis šatů jej přesvědčil. A fotografie z pohřbu později dokázaly, že teta měla pravdu. Šaty byly ušity pouze pro tuto smutnou příležitost a teta je nikdy neviděla, ani v rakvi ne. Na nebožku se totiž vůbec nebyla podívat.“

Trpkou zkušenost zaznamenala Božena Slezáková ze Svitav. „Po druhé světové válce v roce 1947 onemocněla moje sestřenice tuberkulózou. Léky tehdy nebyly, a tak byla odsouzena k smrti. Zemřela ve věku 24 let. Ještě před tím ji opustil manžel. Zanechala po sobě chlapečka, který měl pět let. Když již věděla, co ji čeká, napsala mi dopis, abych si jejího syna vzala k sobě. Žila jsem mimo domov v internátě a bylo mi pouhých 18 let. Odepsala jsem, že to není možné, snad až Později. A možná právě pro toto své odmítnutí jsem se stala obětí neuvěřitelného útoku. Asi tři týdny po smrti této sestřenice jsem si četla v posteli jako každý jiný večer. Schylovalo se k půlnoci. Náhle zhaslo světlo. Chvilí jsem čekala, až se opět rozsvítí, ale bylo to marné. Vtom jsem uslyšela v rohu pokoje šramot a poté kroky. Hrozně jsem se vyděsila a snažila se ve tmě rozpoznat, co to je. A pak jsem uviděla postavu své zemřelé sestřenice, jak se přibližuje k mému lůžku. Chtěla jsem vyskočit, ale cosi mě tlačilo zpět. Nemohla jsem vstát. Přízrak se blížil až ke mně a já zřetelně viděla, co má sestřenice na sobě. Byly to zelené šaty s hnědými pruhy. Její ruce se natáhly ke mně, cítila jsem je na krku. Sevřely mě, až jsem se začala dusit. Náhle jsem se dokázala posadit, vyskočila z postele a hnala se k vypínači jako k místu poslední naděje. Ať jsem s ním otáčela jak chtěla, stále panovala tma. Šramot a přecházení po pokoji se opět ozvaly. Nevěděla jsem, co mám dělat, byla jsem zoufalá, když se světlo najednou opět rozsvítilo. Bála jsem se a do rána neusnula. I když to zní šíleně, nepochybuji, že to bylo setkání se zemřelou. Mohu odpřísáhnout, že to nebyl sen, ale skutečnost. Dodnes ten živý obraz mám před očima.“

## Návštěvníci beze stop

Jaký impuls je potřeba k tomu, aby se zvedla těžká neprostupná opona mezi námi a tajemným královstvím přízraků, zůstává záhadou. Zdá se, jako kdyby v některých případech sehrála hlavní roli pouhá náhoda. V určité chvíli na prchavý okamžik dochází k průniku a mísení dvou jinak

spolehlivě oddělených světů.

„Stal jsem se svědkem podivuhodného jevu, zřejmě jen díky tomu, že jsem se nacházel ve správný čas na správném místě,“ míní Petr Novák z Přelouče. „Ale stačilo to k tomu, abych zcela změnil názor na život. Po svatbě jsem se přestěhoval z rodného Náchoda do Přelouče. Do původního bydliště jsem ale občas večer dojížděl za maminkou a přáteli. Při jedné z těchto nočních jízd jsem se zpočátku v autě dost nudil. Chvilí jsem si zpíval a pak upadl do melancholického stavu a otupěle se věnoval řízení. To, co se odehrálo, mi v danou chvíli připadalo samozřejmé. Najednou vedle mne seděl muž a čile mi vyprávěl o jednom fotbalovém mužstvu, kterému hrozil sestup do nižší soutěže. Zdálo se, že se známe nesmírně dlouho a že si dobře rozumíme. Muž byl oblečen v dlouhém koženém kabátě a na hlavě měl klobouk, který již dávno vyšel z módy. Mne to ale nepřekvapovalo. Bavili jsme se o fotbale, o ženách a dokonce i o módě. Cesta rychle ubíhala. Blížili jsme se k městu. Najednou muž zmizel a já byl opět v autě sám. Vzápětí jsem musel zastavit, poněvadž jsem se celý rozklepal, třásla se mnou zimnice, nebyl jsem schopen uspořádat jedinou myšlenku, natož řídit. Trvalo dost dlouho, než jsem se uklidnil a mohl pokračovat v jízdě. Neustále jsem se ovšem ohlížel, zda vedle mne někdo neseďí. Víím, že oné noci jsem zažil něco, zač by mne mnoho lidí s chutí poslalo do blázince. Pro mne je to ovšem dodnes naprosto reálný zážitek.“

\*\*\*

S návštěvníkem, který mizí beze stop, se setkala i Milada Dzindzielová z Orlové. „Byl krásný zimní večer. Krajina zářila čerstvě napadlým sněhem. Maminka odešla s naší podnájemnicí na divadelní představení. Doma jsme zůstali s malým bratrem a s tatínkem. Najednou se ozvalo silné zabouchání na domovní dveře. Bydleli jsme v rodinném domku, zvonek jsme neměli. Byla jsem zvyklá otevírat hostům a nikdy by mě nenapadlo, že by nám zvenčí mohlo hrozit nebezpečí. Prošla jsem verandou a předsíní a chystala se otočit klíčem, když mě cosi zarazilo. Oproti svým zvyklostem jsem se zeptala: ‚Kdo je?‘ Odpovědí bylo ticho. Zeptala jsem se ještě jednou, a když nikdo neodpovídal, chtěla jsem se vrátit do kuchyně. Ale zarazilo mě nové výrazné bouchání a podivný táhlý hlas, kterému nebylo příliš rozumět. V malém kulatém okénku v horní třetině dveří se přitom objevila tvář, ale velmi nejasných obrysů, jako nějaká mlhovina, bez vlasů, místo očí černé důlky a nos a ústa byly rozmazány. Hrozně jsem se lekla, vykřikla, vteřinu strnula a pak se vrátila do kuchyně. Musela jsem vypadat strašně vyděšeně, protože vždy klidný otec znervózněl a vyběhl ven, aby se

podíval, co mě tak vystrašilo. Prošel celou cestu až k domovní brance, ale v zahradě nikdo nebyl. Co ho zmátlo nejvíce, byla skutečnost, že v čerstvě napadlém sněhu byly jen jeho stopy. Jiné u domu ani na zaváté cestě neviděl. Prohlédli jsme celý dům od sklepa po půdu, ale záhadného návštěvníka jsme nenašli. Jen bratr potvrdil, že také slyšel bouchám na dveře.“

\*\*\*

Neostré, jakoby rozmazané rysy obličejů jsou velmi charakteristickým rysem. Popisuje je mnoho pozorovatelů přízraků.

„Když se otevřely hranice, můj syn s manželkou vyrazili za nákupy do Německa,“ říká Iva Gašková z Prahy. „Na hotel nebylo, a tak se rozhodli přespat v autě. Našli si pěkné odpočívadlo u potoka na kraji lesa. Na jednom konci sál kříž s nějakým textem. O půlnoci se snacha probudila. Ze spánku ji vyrušil podivný hluk. Nejdříve si myslela, že silně zurčí potok, ale pak rozeznala smích. A zároveň zahlédla venku za okny automobilu čtyři rozmazané obličejů. Auto se začalo najednou houpat. To už byl vzhůru i můj syn a i on s hrůzou pozoroval ty čtyři tváře z mlhoviny. Okamžitě nastartoval vůz a se sklopenými sedadly odjížděl pryč. Teprve po ujetí několika kilometrů si uvědomil, že řídí bos. Boty zůstaly na zemi před autem, kde je ponechal, když šli spát. Nezbylo než se vrátit. Na odpočívadle nikdo nebyl, boty stály na místě. Sebrali je a odjeli o kus dál. Ráno svůj zážitek vyprávěli řidiči českého nákladáku. Ten odpočívadlo hrůzy dobře znal. Před časem prý na něm zahynula rodina s dvěma dětmi.“

## Právo na domov

Velkým otazníkem zůstává vytrvalé lpění přízraků na mnoha zdánlivě všedních a malicherných zvyklostech, které tvořily kulisy jejich života.

Miloš Koupený z Prahy působil jako montér v Záporoží na Ukrajině. „Byl jsem ubytován na tamější poměry v celkem slušném hotelu. Nevýhodou mého pokoje však bylo, že byl situován na východ a v létě, kdy slunce vychází brzy, jsem byl ráno buzen prudkým světlem. Řídké závěsy na oknech nedokázaly zastavit jeho příliv. Rozhodl jsem se obrátit stlaní polštářem k oknu, aby mi slunce nesvítilo rovnou do tváře. Jenže po návratu z práce jsem měl polštář znovu proti oknu. Zašel jsem za pokojskou a řekl jí, že nemusí stlaní obracet. Tvrdila, že mé přání pochopila a že se polštáře ani nedotkla. Když i v dalších dnech jsem měl polštář ustlán vždy tak, jak jsem si nepřál, bral jsem to jako místní legrácku

personálu a večer co večer stlaní sveřepě vracel zpět. Pak přišly dny volna, kdy se neuklízelo ani nestlalo. Byl jsem překvapen, že u mne platilo jen to první. Polštář se stále přes den stěhoval. Nevydržel jsem to a šel si za službou stěžovat. Byl jsem však ujistěn, že uklízečky to rozhodně nedělají a je vyloučeno, aby se do pokoje dostal někdo cizí.

Byla neděle večer. Na ulici se dalo do prudkého letního deště, a proto se i dříve setmělo. Po návratu do pokoje jsem zapnul televizor. Najednou jsem za sebou uslyšel šustot a měkký pád. Polštář, původně spočívající na nesprávném místě, ležel na podlaze. Vstal jsem a šel do koupelny, kde jsem se úplně iracionálně začal česat, myl si ruce a podobně. Cítil jsem, že mám husí kůži jako pralinky. Víím také, že dveře koupelny jsem za sebou nezavíral, proto bych musel slyšet vrznutí vchodových dveří, na které bylo navíc od umyvadla vidět. Nic se nedělo.

Vrátil jsem se do pokoje. V malém křesílku seděl velice podivný muž. Pozdravil, nepředstavil se, neomluvil, jen začal hovořit o tom, že tento pokoj byl jeho bydlištěm od začátku roku do konce jara. Ale i později že sem chodil a že až do mého příchodu bylo vše na svém místě jak má být. Teprve já jsem přinesl nežádoucí změny. Když mluvil, všiml jsem si nápadně šedivé kůže v jeho obličejí. A co mě zvlášť děsilo, že hovořil jako ve špatně dabovaném filmu. Nemyslím jazykově, problém spočíval v tom, že někdy jsem ho slyšel, aniž pohnul ústy, a jindy se rty pohybovaly, ale žádný hlas z nich nevycházel. Z této podívané jsem se třásl, ale jaksi vnitřně. Musel jsem být bílý jako stěna. Návštěvník na můj vzhled vůbec nereagoval, jen mi naléhavě doporučil, abych se z pokoje odstěhoval. Řekl jsem, že se pokusím okamžitě to zařídit, a příznám se, že jsem ho co nejmírněji vyzval, aby šel se mnou. Došel jsem ke dveřím a tam zůstal stát a vyčkával. Muž se zvedl a neslyšně dorazil ke mně. Sáhl jsem po klíče, abych mu otevřel, on mě v té jak nudle úzké předsínce minul bez sebemenšího doteku a vyšel dveřmi, které jsem stačil otevřít sotva na šířku ruky. Vyšel jsem prakticky okamžitě za ním, ale na dlouhé chodbě nikdo nebyl. V té nenormální situaci bych se spíš divil, kdybych tam svého neznámého hosta uviděl.

Ještě ten večer jsem se odstěhoval o dvě patra níž. Ale teprve později jsem se dozvěděl, že v mém původním pokoji bydlel asi pět měsíců muž, který byl koncem května stížen těžkým infarktem a po dvou dnech v nemocnici zemřel. Dežurná, která sloužila na tomto patře, byla jeho milá a to byl zřejmě důvod, proč se tak vytrvale vracel do svého pokoje.“

\*\*\*

Podobný vracející se přízrak byl k vidění ve Varnsdorfu. „V roce 1980 jsme se s rodiči přestěhovali do nového bytu,“ vypráví V. V. „Hned od začátku se mi v něm špatně spalo. Ve snech se mi stále zjevovala mladá žena, která mi sdělovala lavinu nepříjemných věcí nastražených na mne osudem. Nepřikládal jsem tomu velkou váhu, ale příjemné mi to nebylo. Asi za půl roku jsem se seznámil se starším sousedem. Prozradil mi, že v pokoji, kde nyní spím, bydlela hezká mladá dívka. Bohužel zemřela na leukémii. Kupodivu jsem to nebyl jen já, kdo ji mohl spatřit, mí rodiče ji dokonce zahlédli v bdělém stavu. A navíc se proroctví této mlžné krasavice začala naplňovat. Po uzavření manželství přišla záhadná smrt dcerky, jejíž příčinu nedokázala vysvětlit ani lékařská komise. Byl jsem na čtyři roky uvězněn a málem přitom přišel o život a samozřejmě se také rozvedl. Dodnes nechápu, proč jsem se tomu všemu nedokázal vyhnout, i když jsem svůj osud předem znal.“

\*\*\*

Pozoruhodnou kategorii tvoří přízraky pozorované v lesích. Jsou i ony ozvěnou dávných zločinů, nehmotným pozůstatkem osob, které v přírodě zahynuly? Odpověď na tuto otázku není jednoduchá. Většinou se totiž nepodařilo zjistit žádná důležitá fakta. V přehršli svědectví jsou nejcennější ta, která podávají lidé zvyklí pracovat v lese. Ti rozhodně nepodléhají přeludům.

František Žamborský z Krnova vzpomíná na svého otce, který byl hajným na velkostatku hraběte Haugwitze v Náměšti nad Oslavou. Velmi dobře znal svůj revír a zdálo se, že jej v něm nic nemůže překvapit. Ale byla to mylná domněnka.

„V červnu roku 1932 můj otec procházel tak jako každý jiný den celý úsek jemu svěřeného lesa. Když v poledních hodinách vyšel na nově zalesněnou paseku v úseku nazývaném Babí hora, zahlédl slunící se dívku v růžových šatech a kolem ní poválenou trávu i malé sazenice stromků. Rozčílilo ho to: ‚Co se tady válíte a ničíte stromky?‘ Po tomto zavolání dívka zmizela, aniž povstala. Stromky i tráva se narovnaly a vůbec nebylo patrné, že by na tomto místě někdo byl. Otec se celý zpotil rozrušením, ale bohužel to nebylo jeho poslední shledání s neznámou kráskou. Onoho léta ji zahlédl na pasece ještě několikrát. Pak se svěřil faráři z nedalekých Hartvikovic. Ten místo, kde se přízrak zjevoval, vykropil svěcenou vodou a nakouřil kadidlem. Od té doby se již nic mimořádného nestalo, i když otec služebně procházel pasekou dost často až do roku 1956, kdy šel do důchodu.“

\*\*\*

Šokující setkání s neznámým prožila i Marie Martínková z Přerova. Bylo jí šestatřicet let a vedla provozovnu umístěnou uprostřed krásných lesů. K závodu patřil i byt, odkud její manžel musel dojíždět do zaměstnání autobusem.

„Jednou v noci mě probudil telefon, byl to manžel. Služební cesta se protáhla a jemu ujel poslední spoj. Volal z nádraží, abych pro něj dojela, jinak by se tam musel potloukat až do rána. Dcera, kterou telefon také vytrhl ze spánku, navrhla, že pojedou se mnou. Do půlnoci zbývalo pár minut, když jsme sedaly do auta. Ve snaze ušetřit šestikilometrovou zájízdku po hlavní cestě, namířila jsem si to přímo přes les. Ten byl pustý a opuštěný, na pokraji vojenského pásma. Jediní živí tvorové, které jsem v něm kdy spatřila, byli jeleni, mufloni nebo divočáci. Jela jsem poměrně rychle. Na této lesní cestě jsem znala každý výmol a každou kaluž vody. Měly jsme za sebou více než polovinu zkrácené trasy, když mi najednou dcera zaryla prsty do stehna v silném stisku. Já však bolest ani nestačila vnímat. Několik metrů před námi na lesním rozcestí něco stálo. Velmi vysoká postava bez obličeje, celá v bílém se tyčila na pozadí tmy. Jak jsme se blížily, rubáš se zavlnil, větev borovice silná jako mužská noha se lehce zhoupala a záhadné stvoření se přemístilo asi o metr hlouběji do boroví. To jsem již ale ujížděla přímo sebevražedným tempem, co vůz dal. Zbytek cesty si nepamatuje ani jedna z nás. Najednou jsem zastavila před městským nádražím a manžel krácel přímo k nám. Náš zjev jej dost vyvedl z míry. Trička a džíny jsme měly promáčené potem a v obličeji zděšení. Nazpět jsme zkratkou pochopitelně nejeli. Druhý den ráno jsme šli s manželem místo obhlédnout. V měkké zemině jsme našli pouze ptačí a zvířecí stopy a ta silná větev, kterou neznámá bytost tak lehce odstrčila, se tyčila dobré tři metry nad zemí. Modřiny, jimiž mě v úleku vyzdobily dceřiny prsty, mě krášlily pěkných pár dnů. I když původní hrůza se léty vytratila, stále na ni nemohu zapomenout. Tajemný úkaz zůstal obrovským otazníkem.“

\*\*\*

Méně děsivé, ale stejně záhadné bylo také zjevení malého děvčátka, které pozorovalo několik svědků v zalesněných pahorcích poblíž Lomnice nad Popelkou. Jedním z nich je Ivan Rutkovský. Tvrdý chlap, horal a sportovec, kterého rozhodně nelze podezírat, že by byl náchylný podlehnout pouhým přeludům. Jednoho listopadového podvečera se spolu

se svým psem vydal na dlouhou projížďku na kole.

„Stmívalo se, krajina byla lehce poprášená sněhem. Sjížděl jsem po namrzlé půdě do mělkého lesního úvalu. Psa, v té době to bylo ještě štěně, a tak běhalo bez vodítka, jsem viděl několik desítek metrů před sebou. Najednou z lesa přímo proti nám vyšlo děvčátko, mohlo jí být tak osm roků. Překvapilo mne, jak jde nalahko oblečená do starodávných svátečních modrých šatiček s krátkými rukávy, měla kabelku a bílé botičky. Chtěl jsem na ni zavolat, ale cosi mi říkalo, nech ji být. Také pes se choval divně. Byl nesmírně hravý, hned běhal ke každému dítěti, ale toto děvčátko jako kdyby pro něj neexistovalo, minul je a rychle se stáhl do ústraní. Uvědomoval jsem si, že z míst, odkud se vynořila, žádná cesta nevede. Nejbližší domy jsou daleko a také na druhé straně, kam mířila, se nacházejí jen louky a lesy. Než jsem se ale stačil vzpamatovat, zmizela mi z očí.“

Naprosto stejné děvčátko zahlédl asi dva kilometry vzdáleném polním rozcestí i Jan Borůvka. „Vracel jsem se tehdy autem od kamaráda, byla půlnoc. Náhle jsem daleko před sebou zahlédl, jak z lesa vyšlo děvčátko, oděné jako na svatbu. Přešlo cestu a pustilo se do polí. Říkal jsem si, že se snad ztratila a nyní bloudí. Zastavil jsem vůz, vyskočil ven a volal za ní, kam jde. Ani se neotočila, kráčela napříč zasněženým polem pryč. Zavola jsem znovu, ale to už jsem ji neviděl. Domníval jsem se, že zmizela v remízku na kraji lánu. Dojel jsem domů a vše vyprávěl manželce. Ta mě přinutila, abychom se pro děvčátko vrátili. Nemůžeme ji přece nechat jen v letním oblečení v zimě přes noc venku. Byli jsme přesvědčeni, že nemohla být daleko. Vrátili jsme se k poli, volali, hledali, ale bylo to marné. Navíc mě znepokojilo, že v čerstvém sněhu nevidíme žádné stopy, jako kdyby těmito místy vůbec nešla. Teprve později jsem se dozvěděl, že naprosto stejně oděné malé děvčátko viděli poblíž i další lidé.“

\*\*\*

Na závěr této kapitoly vám chci nabídnout příběh jako vystřižený z Karla Jaromíra Erbena. Odehrál se roku 1916 v Zakšově. Byl Štědrý den. Z asi kilometr vzdálené Horní Lomnice se jedna žena vydala na půlnoční mši. Aby si zkrátila cestu, odbočila z hlavní silnice a pustila se pěšinou okolo hřbitova rovnou ke kostelu. Náhle uslyšela, jak se z márnice line zpěv. Udivilo ji, že pan farář tentokrát slouží mši v hřbitovní kapli spojené s márnicí. V oknech se ale svítilo, a tak pokračovala v cestě, až přišla blíž a zahlédla uvnitř stojící postavy. Nesmírně se lekla, když mezi nimi poznala i své známé, kteří už byli řadu let po smrti. Náhle ji někdo ze zadu oslovil. Otočila se a spatřila svou již dva roky mrtvou tetu. Ta se na ni jen

dlouze zadívala a pak řekla: „Běž domů a cestou se neotáčej, svlékni si kabát a nech ho tu ležet.“

Vyděšená žena nebyla schopna cokoli namítnout. Udělala, co jí bylo přikázáno, a běžela honem domů. Do rána s nikým nemluvila, teprve u oběda se svěřila, co se jí přihodilo. Nikdo z rodiny tomu nevěřil. Všichni se dohodli, že odpoledne půjdou hledat ztracený kabát - a opravdu ho našli. Ležel nedaleko márnice, roztrhaný na malé kousky. Pravdivost tohoto příběhu potvrzuje Bedřich Stark z Ostrova nad Ohří a další osoby, které aktérku půlnočního dramatu dobře znali.

\*\*\*

Musím se přiznat, že původně jsem se přízraky vůbec nechtěl zabývat. Případaly mi až příliš nedůvěryhodné, ale pod pádností výpovědí lidí, kteří se s přízraky setkali, jsem byl nucen změnit názor. Přispěla k tomu také možnost hovořit o této záhadě s asijskými a africkými duchovními, mágy a šamany. Podle jejich názoru je nutno přízraky považovat za nezvratnou realitu. Nejsou to ovšem žádná strašidla, ale projev určité energie a příznak porušení vazeb dobra a zla. Až na výjimky nejde tedy o halucinace anebo zhutnění našich vlastních představ. Osobně se domnívám, že se v podobě přízraků setkáváme se zřetelným otiskem minulosti, s jakousi energetickou stopou, kterou ovšem můžeme spatřit jen za určitých okolností. Připomíná to neviditelné otisky prstů, které dostanou zřetelnou podobu teprve tehdy, když je kriminalisté posypou speciálním práškem a sejmou na fólii. Také my můžeme pozorovat přízraky pouze v případě, že jsme ve správný čas na správném místě a náhodou tomu nahrávají i další nezbytné podmínky.

### III. STRAŠIDELNÉ DOMY

Nevysvětlitelné třískání dveřmi, tajemné zvuky, hlasité klepání, záhadné hlasy, nenadálý průvan a záchvěvy zimy, stěhování nábytku - to jsou jen některé projevy zaznamenávané v takzvaných strašidelných domech. Na celém světě jsou jich známy stovky a možná tisíce. Také u nás existuje několik budov, v jejichž zdech se odehrávají nepochopitelné události, ozývají se zde neobvyklé zvuky a bývají pozorovány podivné světelné úkazy.

Jedním z nejtajemnějších je starý dům naproti zámku v Letohradu. Dnes je v něm restaurace U Hybšů. Bývalí i současní nájemníci se svorně shodují: „Zde zaručeně straší!“

„Když jsme se do tohoto domu před několika desítkami let nastěhovali,“ vzpomíná Marie Nekovářová, „byli jsme obyvateli nedalekého křídla zámku upozorněni, že se zde můžeme setkat s jevy nahánějícími strach. A nebylo to plané varování. Již krátce po našem příchodu jsme často slyšeli kroky neviditelné bytosti, jak přechází okolo nás. Dveře se samy otevíraly a zavíraly, maminka občas ve svém pokoji zahlédla podivného malého černého tvora s tváří staženou do příšerného šklebu. Pravdou je, že nikomu neublížil, ale setkání s ním nebylo příjemné a vždy nás naplnilo podivnými pocity. Stejně jako další projevy strašidel. V ložnici cosi ustavičně šustilo a škrábalo, závěs nad výklenkem se vlnil, přestože v místnosti nebyl průvan, a zpoza něj se ozývaly dlouhé utrápené vzdychy. Nejhorší na tom byl náš bratr Jaroslav. Jednou za čas, a to vždy v noci, když usnul, mu cosi začalo ohmatávat tělo od nohou až k hlavě a nakonec začalo Jardu škrtit. Sípěl, chroptěl, ani promluvit nemohl, natož volat o pomoc, jen zoufale třískal rukama na všechny strany. Když maminka zaslechla tento hluk, přišla se do pokoje podívat a rozsvítila. Sevření povolilo. To se opakovalo téměř každý měsíc. Pokoj byl několikrát vykropen svícenou vodou, ale ani to nepomohlo.“

S útočícím duchem se zde setkal i rodinný přítel Arnošt Štěpánek. Jednou v létě hráli letohradští divadelní ochotníci na zámku Noc na Karlštejně. Arnošt Štěpánek se byl na hru podívat, představení se protáhlo a jemu ujel poslední vlak domů. Rád přijal nabídku, aby přespal v Jardově pokoji.

„Nevím, kolik času uplynulo od půlnoci, ale kuropění bylo ještě daleko. V sladkém spánku jsem najednou dostal několik pořádných švihanců, jako kdyby mě někdo silně uhodil přes hlavu kšiltovkou. Neviditelný útočník mě bil jak žito. Vyjekl jsem a posadil se, Jardova maminka mě zaslechla ve vedlejší pokoji a volala: „Ani vám ta potvora nedá pokoj?““

Pokusili jsme se vypátrat další podrobnosti. Strašení v tomto domě má zřejmě svůj původ v dávné minulosti. Budova se totiž rozkládá na území bývalého hřbitova. Ten byl před více než sto padesáti lety zrušen a na jeho místě byly postaveny byty pro zámecké služebnictvo. Nadpřirozené úkazy byly pozorovány mnohými z nájemníků, kteří se zde vystřídali, a strašení přispělo k tomu, že dům zůstal po řadu let neobýván. Ani jeho nynější majitelé nejsou ušetřeni projevů neznámých sil. „Kromě restaurace v patře jsme v přízemí zřídili prodejnu květin,“ říká Vlasta Hybšová, „a právě v jejích letitých prostorách s nádherně klenutými stropy až podezřele často dochází k pádu nejrůznějších předmětů. Tabule s nabídkou se zničehonic skácí k zemi. Manžel ji již několikrát velmi pevně zajistil, ale vždy to bylo marné. Duch, jako kdyby nás chtěl pozlobit, ji zase srazil. Večer lze zaslechnout pláč malého dítěte, přestože u nás ani v okolí žádné dítě není.“

Většinu obdobných projevů strašení mají prý na svědomí takzvaní řádící duchové. Jejich výskyt je znám po tisíciletí. Teprve od roku 1599 byl však tento jev podrobně zkoumán a od sklonku minulého století mu věnují pozornost i parapsychologové. Vědci se shodli na pojmu vracející se spontánní psychoenergie. Právě ta prý vyvolává jinými fyzikálními silami nezdůvodnitelné úkazy. Proč a za jakých podmínek se psychoenergie do určitých míst vrací a čím je její příliv vyvoláván, zůstává zatím záhadou. Případ strašidelného domu v Letohradu se dá vysvětlit desítkami pohřbených v jeho základech. A podobné kořeny měly i další případy.

Prababička Ludmily Reslerové z Bartošovic se za první světové války přestěhovala do hájovny, o níž se tradovalo, že v ní straší. A skutečně - jakmile nastala noc, odehrávaly se tam divné věci. Z půdy doléhal rámus, jako když klusají koně, na schodech se ozývaly zvuky připomínající padající řetězy, neviditelná ruka zmáčkla kliku u dveří a tichounce je otevřela dokořán, aby s nimi vzápětí bouchla. Police s nádobím se převracela a opět sama postavila. Děti i dospělí z toho měli velkou hrůzu. Když už to trvalo několik týdnů, šli za farářem, ale ten si nevěděl rady. Nakonec problém pomohla vyřešit mladá cikánka, která jezdívala po okolních městech a vesnicích a byla známou vědmou a čarodějkou. Prababička se jí svěčila, co jí v hájovně trápí. Cikánka si vyžádala bílý hrníček. Když ho postavili na stůl, řekla: „A teď všichni dejte jednu ruku na hrníček.“ Sama tu svou položila až nahoru. Potom všichni odříkávali otčenáš za duše zemřelých. Teprve pak mohli sundat ruce. K překvapení všech přítomných byla v hrníčku rudá krev. Cikánka si ji prohlédla a řekla: „Pod oborou je zakopán člověk a vy denně chodíte přes jeho tělo. Duše toho mrtvého nenalezla klid. Dejte to tělo vykopat a pohřbít, potom budete mít klid vy i on.“

Nikdo tomu nevěřil, ale na označeném místě skutečně vykopali tělo vojáka. Dali ho pohřbít na místní hřbitov. Projevy strašení v hájence pak ustaly.

\*\*\*

Strašit však nemusí jen ve starých budovách, i v poměrně nových moderních staveních se můžeme setkat s vracející se spontánní energií. V Havířově poblíž Hlavní třídy se nachází rozměrný panelový dům, jakých jsou v tomto mladém městě desítky. Obyvatele jednoho z tamních bytů navštěvuje neviditelný host. Podařilo se mu téměř k smrti vyděsit Dagmar Karlíkovou.

„Poprvé jsem se s tímto záhadným úkazem setkala roku 1982. Přišla jsem do tohoto bytu na návštěvu za kamarádem Zbyňkem. Byli jsme v bytě sami, seděli jsme v pokoji, drnkali na kytaru a povídali si, a najednou si můj přítel vzpomněl, že měl cosi odnést do sousedství. Omluvil se, že hned bude zpátky, a odešel. Zůstala jsem sama s kytarou v ruce. Po pár minutách jsem slyšela jasné otevření dveří a jakési harašení - jako když si někdo zuje a pohodí boty. Zvuky byly zřetelné a věrohodné. Ani na okamžik jsem nepochybovala, že se Zbyněk již vrátil. Čekala jsem, kdy se objeví ve dveřích pokoje, ale marně. Zavolala jsem v domnění, že se třeba vrátili jeho rodiče: ‚Zbyňku, to jsi ty?‘ Nikdo mi neodpovídal. Přesvědčena, že se určitě někde schválně schoval, jsem vyšla z pokoje a začala prohledávat byt. Nikde nikdo. Poněkud vyplašená jsem se vrátila na místo, sotva jsem ale vzala kytaru opět do ruky, přes skleněnou výplň dveří mě náhle udeřilo světlo, které se bez cvaknutí vypínače rozsvítilo v sousedním obýváku. Polomrtvá strachy jsem pádila pryč. Bydlela jsem ve vedlejší vchodě, takže příliš nevadilo, že jsem přiběhla domů v ponožkách. Asi za půl hodiny přišel Zbyněk, udivený tím, že jsem nepočkala a hlavně že jsem odešla bez bot. Bylo mi to trapné. Vymluvila jsem se, že mě zavolala matka k pilnému telefonu, a nepřiznala, co jsem zažila. Po čase jsem se u Zbyňka stavila na kávu. Otevřít mi přišel s ručníkem kolem pasu, právě se koupal a musel vylézt z vany. Omluvil se, že bude hned oblečený, vrátil se do koupelny a já zatím šla postavit vodu na sporák. Najednou Zbyněk vypálil jako pominutý a volal: ‚Kam jdeš?‘ Pak vyklopil, že zcela zřetelně slyšel, jak se obouvám, otevírám dveře a pak s nimi pořádně práskám. Připadal si jako cvok, když jsem mu tvrdila, že jsem se z kuchyně ani nehnula. No a v té chvíli jsem si vzpomněla na svou obdobnou příhodu. Pokoušeli jsme se vypátrat, co mohlo být příčinou oněch tajemných, a přesto konkrétních zvuků, ale na nic kloudného jsme nepřišli. Teprve po čase jsme se

doslechli, že byt původně obývali staří manželé, kteří se na sklonku svého života odstěhovali. Starý pán původní byt opouštěl nerad a stále chtěl zpátky, a ještě když umíral, řekl: „Já se tam stejně jednou vrátím.“ Takhle nám to vyprávěla jeho vdova. I když jsem na duchy nikdy nevěřila, přesto jsem nyní náchylná věřit, že do bytu občas zachází onen starý pán, původní nájemník.“

## **Případ nevědomého ducha**

Snaha o návrat na místo původního bydliště není ojedinělou příčinou objevování se spontánní psychoenergie.

Paní J. A. ze Semilsky vypráví podivuhodný příběh.

„Po pětačtyřicátém roce se jedna z mých dvou tet přestěhovala do Liberce. Bydlela s rodinou ve staré vile, jejíž majitelé za války zemřeli a jejich jediný syn kamsi zmizel. Ve vile byla krásná dřevem obložená hala, ze které vedly dřevěné schody do prvního patra. Ve dne dřevo vrzalo, jak bývá běžné, ale v noci bylo jasně slyšet, jak po schodech kdosi chodí a bloudí celou vilou. Teta ani strýc na duchy nevěřili, ale vytrvalé noční procházky neviditelného spolubydlícího je naplňovaly nepříjemnými pocity. Situace se stále zhoršovala, až se rozhodli byt vyměnit.

Moje druhá teta byla sice malé, drobné postavy, ale zato energická silná osobnost. Pochopila, že to, co se děje v domě její sestry, není asi záležitost našeho světa a rozhodla se záhadu rozluštit. Přijela do Liberce na návštěvu s odhodláním spojit se s neznámými silami vyvolávajícími hrůzostrašné zvuky. Čekala téměř celou noc, než se ozvaly zřetelné kroky na schodech, které pak přecházely po celém domě. Teta je sledovala a oslovila neznámého chodce nejprve česky, a když neuspěla, tak německy. Kupodivu v tomto jazyce byla její komunikace úspěšná. Dozvěděla se, že se jedná o chlapce, kterému je hrozná zima a který hledá svou maminku. Pochopila, že je to syn bývalých majitelů vily. Vysvětlila mu, že již není mezi živými a že nežijí ani jeho rodiče. Dům nyní obývají úplně cizí lidé.

Od té noci podivné zvuky přestaly, nikdo už vilou nebloudil. Teta se pak pokusila vypátrat další podrobnosti o rodině původních majitelů a kupodivu se jí to podařilo. Zjistila, že syn byl odvelen na ruskou frontu a tam umřel.“

\*\*\*

V mnoha ohledech téměř totožný zážitek zaznamenala i Jana Rulfová ze Slaného.

„Roku 1993 jsme jedné noci spolu s manželem zaslechli ze spánku

dětský pláč. Vstali jsme a šli se podívat do dětského pokoje. Náš tříletý syn klidně spal. Když jsme se vraceli do ložnice, zaslechli jsme za sebou cupot malého děcka a lehký závan, jako by kolem nás proběhlo a pak zmizelo.

Ráno, jako kdybychom se domluvily, jsme otevřely dveře na chodbu zároveň se sousedkou a přítelkyní a obě jednohlasně spustily, co se nám přihodilo. Ukázalo se, že i ona měla v noci naprosto stejný zážitek. Hledaly jsme marně vysvětlení. Naši potomci to nebyli a nikdo jiný v domě děti neměl.“

Řešení celé záhady je zřejmě ukryto v minulosti. V budově totiž před časem tragicky zemřelo malé dítě a zdá se, jako by chtělo navázat kontakt s matkami, které zde nyní žijí.

## Kroky z neznáma

Jedním z nejčastějších projevů řádících duchů jsou zřetelné kroky anebo podivné tajemné zvuky. Tak tomu bylo i v jedné z dnes již zbouraných budov na Rolnické ulici v Opavě.

„Já spolu s rodiči obýval přízemí,“ říká Jaroslav Štencl, „a v prvním patře žila sestra s rodinou. Občas jsme já nebo maminka chodívali nahoru pohlídat sestřiny děti. Téměř vždy kolem půlnoci jsme byli vzbuzeni hlukem, který přicházel stropem z půdního prostoru. Znělo to, jako když se po podlaze valí koule nebo těžké kovové sudy. Jelikož těsně nad podlahou půdy vedly dřevěné trámy, bylo naprosto nemožné, aby se tam cokoli mohlo kutálet. Dům stál osamoceně a nebyl do něj žádný přístup z okolních stavení. Myši ani kočky na půdě nebyly, přesto se odtamtud ozýval neuvěřitelný rachot. Tajemné zvuky navíc přecházely do ozvěn zcela zřetelných kroků, které sestupovaly po schodech a přes předsíň mířily na verandu. Nemohla to být halucinace ani sen. Slýchávali jsme to všichni, kteří jsme tam přespávali.“

Výpověď Jaroslava Štencla potvrzuje i jeho sestra Eliška Martínková. „Strašení na půdě bylo vytrvalé. Když jsme se později přestěhovali na druhý konec města, přišla za námi nová majitelka tohoto domu a vyjeveně se nás vyptávala, zda víme o tom, co se tam děje. Maminka ji uklidňovala, že tyto jevy nikomu neublíží, ale myslím, že nové nájemníky příliš nepřesvědčila. Záhy se odstěhovali a horní poschodí zůstalo neobýváno až do zbourání domu.“

\*\*\*

Půda, jak se zdá, je velice oblíbené místo řádících duchů. Jan Holek

z České Lípy bydlí ve velkém rodinném domku postaveném v roce 1907. V podkroví jsou dva vestavěné pokojíky a dvě půdy. Původně tyto prostory obýval dědeček, po jeho smrti se do nich odváží jen málokdo. „Od té doby jsem se pokoušel spát v podkroví jen párkrát a vždy jsem byl donucen to vzdát a stěhovat se dolů. Paleta hrůzostrašných děsivých zvuků, které zde můžete slyšet, je zvlášť pestrá. Hluk a šramot se ozývá z různých míst, někdy na střeše, jindy z chodby. Dunivé kroky chvílemi přecházejí do dusotu. Zdi se otřásají klepáním.“

Dalo by se namítnout, že většina těchto zvukových efektů má velmi racionální jádro. Staré domy „pracují“. Dřevo v krovech i půdních podlahách vysychá, zdi reagují na změny v podloží. Takovéto vysvětlení ovšem neobstojí, objeví-li se po příchodu řádících duchů zcela zřetelné stopy, jejichž vznik nelze odůvodnit žádnou přirozenou příčinou.

Roman Januška dnes žije ve Starém Kolíně. Na sklonku osmdesátých let pracoval na Bruntálsku v podhůří Jeseníků. A právě tam byl svědkem ojedinělého projevu vracející se spontánní psychoenergie.

„Na jedné klidné noční směně mi vedoucí Karel vyprávěl těžko uvěřitelný příběh. Poté, co se oženil, přistěhoval se do chalupy rodičů své vyvolené. Bylo to pěkně staré selské stavení s dvoupodlažní půdou. V její spodní části byla zřízena obytná místnost pro hosty a zbytek tvořilo skladiště všeho nepotřebného, co se v domě nacházelo. Na hořejší půdě, kde od podlahy k hřebenu byly sotva dva metry, nebylo vůbec nic. Již první přesídlenci po válce, dům totiž kdysi patřil německé rodině, zjistili, že v těchto prostorách není něco v pořádku, a tak je vůbec nepoužívali. Tvrdilo se, že tam straší duch jednoho z předešlých majitelů, který na půdě spáchal sebevraždu. Karlova vyženěná rodina podivné jevy potvrzovala. Lidé, kteří spali v onom hostinském pokojíku, prý v noci, když bylo po bouřce, slyšeli, jak na horní půdě někdo chodí. Když vystoupili nahoru, mohli na podlaze pozorovat stopy bosých nohou, ale jinak byla půda vždy prázdná. Karel se přiznal, že i on se byl na ty záhadné šlápoty podívat, ale zachvátil ho přitom jakýsi svíravý tísnivý pocit, a tak od té doby již tuto část domu nenavštívil. Jeho historka mě zaujala a dohodl jsem se s ním, že až se bude někdy schylovat k bouřce, přijedu se na ten půdní zázrak podívat. Docela jsem se těšil, co připraví, aby mě vystrašil. Asi za týden byla večerní obloha zatažená těžkými chmurnými mraky a nad obzorem se objevily první záblesky. Sedl jsem na kolo a jel za Karlem. Večer jsem strávil s ním a s jeho tchánem. Asi v deset mě zavedli do půdního pokojíku, ironicky mi popřáli dobrou noc a zabouchli za sebou dveře.

Lehl jsem si do postele, byl jsem unavený. Blesky a údery hromu mi příliš nevadily, a tak jsem rychle usnul. Probudilo mě nezvyklé ticho. Cítil

jsem jakési napětí a nejistotu. Pak se ozvaly zvuky, na něž se budu pamatovat do konce života. Nad hlavou mi duněly kroky, našlapování těžkého těla po vrzající podlaze. Zažil jsem už hodně strachu, ale tenhle byl něčím výjimečný. Teprve poté, co kroky ustaly, seběhl jsem dolů pro Karla. S petrolejkou v ruce mě zavedl pod úzké dřevěné schůdky vedoucí na horní půdu. Byly zaneseny prachem, jistě po nich dlouho nikdo nešel. Vyšlapal jsem nahoru, nadzvedl padací dveře a vystoupil do nejhořejší části domu. Všude se táhly mnohaleté nánosy pavučin, prachu a špíny. Jen na podlaze v silné vrstvě usazených nečistot se rýsovaly zřetelné otisky bosých chodidel. Nejvíce mě fascinovalo, že vedly odnikud nikam. Byly vyšlapány do kolečka o průměru několika metrů a vedly i v místě, kde již střecha byla velmi nízko. Jediné okénko bylo zavřené a jiná cesta, kromě té, kterou jsme použili my, na půdu nevedla. Můj materialismus, do té doby nezlomný, se rozplynul.“

## **Stěhováci ze záhrobí**

Zdá se, že energie projevující se v strašidelných domech může zanechávat nejen zřetelný dojem v lidech, ale občas projevit i udivující sílu. V srpnu roku 1977 v anglickém Enfieldu dokázali řádící duchové v jednom z domů vytrhnout plynová kamna ze závěsů, vyhodit do vzduchu pohovku a způsobit další četné škody. Záhadné stěhování nábytku, jako doklad jistého neklidu zemřelých, bylo zaznamenáno i u nás.

O prvním z případů podává svědectví Gabriela Voleská z Valašského Meziříčí. „Moje bývalá spolužačka bydlí v prvním patře vily, jejíž přízemí obývá syn s rodinou. Před časem, po létech spokojeného manželství, jí dost nečekaně zemřel muž - akademický malíř. Necelých čtrnáct dní po jeho smrti se večer z obývacího pokoje ozývaly divné zvuky. Zdálo se, že kdosi stěhuje těžký nábytek a za ohromného skřípání a vrzání demoluje zařízení bytu. Když kamarádka vešla do dveří tohoto pokoje, nastalo náhle ticho. Ale busta manžela, jeho malířský stojan, paleta a další věci byly rozházeny po podlaze; v zavřeném pokoji však zaručeně nikdo nebyl. O tom, že to nebyla halucinace, svědčí dotaz snachy, která se přišla nahoru zeptat, zda není třeba pomoci při stěhování. U nás na Valašsku se věří, že v podobných případech se duše nebožtíka loučí a prosí o motlitbu, a když se jí vyhová, nastane v domě opět klid.“

\*\*\*

Daleko podivnější stěhování se událo v Kopistech u Mostu. V jednom

z tamních dolů se již netěžilo a jáma byla používána jen k dopravě materiálu. Na povrchu se zachoval dům, který sloužil původně jako cechovní. Scházeli se vněm havíři před fáráním, a když se na dole stalo neštěstí, byli zde ukládáni mrtví horníci. V budově se děly podivné věci. Často bylo slyšet kroky neviditelných osob, dveře se otvíraly a zase samy zavíraly. Jediný pes v domě při takovéto příležitosti vždy strnul, jako kdyby pošel, a probral se, až když vše ustalo. Projevy neznámých sil vyvrcholily opravdu podivnou akcí. Jeden z tehdejších nájemníků Václav Petrlík líčí celou příhodu takto: „V bytě vedle nás zemřela sousedka. Krásná a zdravá žena, jejíž skon nás překvapil. Její manžel ale dlouho netruchlil a zkrátka se znovu oženil. Nová choť, jako každá žena, začala hned v bytě provádět změny podle svého vkusu. Přestavěla nábytek, přerovnála skleničky v kredenci, zkrátka změnila co se dalo. Potom novomanželé odjeli na svatební cestu. Jednou v noci jsme z jejich bytu slyšeli hřmot jako při stěhování nábytku. Skříně se těžce šouपालy po podlaze. Hluk trval dlouho do noci. Rodiče si mysleli, že se sousedé již vrátili, a nevěnovali tomu pozornost. Jen nadávali, že kvůli kraválu nemohou spát. Jenže sousedé přijeli ze svatební cesty až o pár dnů později a onu hlučnou noc rozhodně nebyli doma. Když otevřeli dveře, málem zkameněli. Nábytek, sklo v kredenci i ostatní věci v bytě stály jako za časů nebožky. Soused svolal všechny lidi v domě, aby se na to šli podívat, a prohlásil, že to mohla udělat jen jeho mrtvá žena, protože nikdo jiný by tak přesně nedokázal rozmístit věci zpět na původní místo. Záhy se spolu s novou manželkou z tohoto strašidelného koutu odstěhoval a také noví nájemníci, kteří zde trvale zažívali hrozné chvílky, dlouho v domě nevydrželi.“

## **Příliš temné jasno**

„V mém bývalém bydlišti nás sužovaly nevysvětlitelné poruchy elektřiny. Světlo v ložnici svítilo bez přestání po tři dny a nešlo zhasnout. Opraváři žádnou záhadu nezjistili. Vypínač byl v naprostém pořádku a vedení také. Pak jsme se přestěhovali do paneláku. Vše je zde nové, ale naše staré problémy zůstaly. Světlo se samo rozsvěcuje a zhasíná, jako kdyby mělo svou vlastní vůli. Několikrát se stalo, že z kohoutku začala tryskat voda, aniž jím kdokoli z rodiny otočil. Jednoho večera ve 21.30 začal vyzvánět již několik měsíců nepoužívaný a tedy nenatažený budík. Ručičky přitom ukazovaly půl čtvrté a buzení bylo nastaveno na šestou. Rádio se v noci hlasitě rozeřve, a když vstaneme, opět se samo vypne. Také další věci a zařízení naší domácnosti si vyloženě dělají co chtějí.“ Tato

výpověď Jany Brožkové z Mělníka je nesmírně zajímavá. Sděluje nám, že záhadné úkazy pokračovaly i poté, co se rodina přestěhovala do nového bytu. Zdroje potíží tedy nelze hledat v jakýchsi strašidelných tajemných silách, ale přímo v lidech, kteří dané místo obývají. Tuto hypotézu podporují i další úspěšně rozřešené případy strašení. Neobvyklé zvuky či pohyby předmětů vyvolávala neusměrněná psychická energie dětí v pubertě anebo zvláště citlivých jedinců. Jenže jak zdůvodnit strašení v domech, kde podobně psychicky nevyrovnané osoby nebyly přítomny? Máme připustit, že vracející se spontánní energie k nám skutečně může přicházet z minulosti a že jejími původci jsou již dávno zemřelí lidé?

Všeobecně převažuje mínění, že projevy strašidel jsou spíše přirozeného a nikoli nadpřirozeného původu. Zní to uspokojivě - až na jednu maličkost. Zatím se nám nepodařilo zjistit zcela nic o podstatě této přirozené příčiny strašení. Přijatelné vysvětlení totiž ještě nikdo nenašel.

## IV. TUŠENÍ SMRTI

Dne 20. října roku 1960 vyprávěla devítiletá Eryl Mai Jonesová své matce sen, v němž se jí zdálo, že již nenašla svou školu na obvyklém místě. „Něco černého ji zahalilo,“ tvrdilo děvče znepokojeně. Když následujícího dne usedla do své školní lavice, varovný hlas snu se začal trpce naplňovat. Pět set tisíc tun uhelné hlušiny se sesunulo ze svahu a pohřbilo nejen školu, ale téměř celou vesnici Aterfan. Katastrofa si vyžádala 140 obětí a mezi nimi byla také Eryl. Jak se později ukázalo, tragédii tušilo nejen toto děvčátko, ale i mnoho dalších lidí. Londýnský psychiatr John Barker jich při svém výzkumu napočítal na šedesát.

Případ až neuvěřitelně přesně naplněného prorockého snu malé Eryl není ojedinělý. Četná svědectví naznačují, že mnozí lidé dovedou téměř neomylně vytušit blízkost smrti. Ať již ve snu či při plném vědomí, dostávají náhle jakési avízo o nebezpečí, které hrozí jim samým, jejich blízkým a zcela výjimečně i zcela cizím lidem. Někdy to jsou jen letmé obavy a pocity strachu, jindy naléhavé nutkání vyhnout se určitému místu nebo činnosti.

V druhé polovině dubna roku 1991 se obytný vůz Avia opavské cestovní kanceláře Museon vracel z krátké turistické výpravy po Dánsku a SRN. Část klientů vystoupila v Praze, zbývající zákazník a řidič Jaroslav Stoklasa pokračovali v cestě domů. Vozovku zahalovala hustá mlha, mžilo a šofér byl po stovkách ujetých kilometrů příšerně unavený. Pokračovat dále s padajícími víčky bylo riziko, a tak zastavil na opuštěném prostranství u silnice v blízkosti obce Boršov u Moravské Třebové. Oba muži se uložili ke krátkému spánku.

„Ráno jsem se probudil plný tísně, nervozity a neuvěřitelně intenzivního pocitu strachu,“ vzpomíná Jaroslav Stoklasa. „Přičítal jsem to nevspání a únavě předchozích dnů. Můj společník připravil snídani a uvařil kávu, ale já nebyl schopen ani ochutnat. Byl jsem v šoku. Třásly se mi ruce, celý jsem zbledl a těžce se mi dýchalo. Tušil jsem, že jestli pojedeme dále, zabijeme se. Bylo to, jako kdyby někde těsně blízko nás číhala smrt. A ten pocit měl nezaměnitelnou podobu jistoty.“ Jaroslav Stoklasa je znám jako veskrze praktický člověk s věcně chladným logickým uvažováním. Podobnou indispozici zažil poprvé. Zvláštní je, že druhý z mužů ve voze necítil zhola nic. Spěchal do Ostravy, ale neměl oprávnění k řízení vozidla tohoto typu, a tak mu nezbylo než čekat.

„Asi po čtvrt hodině mě neobvykle silný stres náhle opustil,“ pokračuje Jaroslav Stoklasa. „Uklidnil jsem se, začal pravidelně dýchat. Ještě chvíli jsem odpočíval a pak vyjel na vozovku, kterou pokrývala kluzká vrstva

čerstvě napadaného sněhu. Neželi jsme daleko. Po dvou stech metrech, v klesající levotočivé zatáčce nás čekal otřesný pohled. Na boku ležela vojenská Tatra 815, dva sanitáři vynášeli z její korby bezvládné tělo a další sanitky zrovna přijížděly. Kalný sníh barvily velké kaluže krve.“

Byla to pouze nesmírně podivná náhoda, anebo intenzivní pocit strachu a náhlá tělesná indispozice Jaroslava Stoklasy skutečně avizovaly blízkost smrti, číhající v nedaleké zatáčce na své oběti? Při této nehodě zahynulo osm vojáků. Vyvolalo jejich utrpení jakousi psychickou vlnu, která zcela ochromila organismus šoféra nedaleko stojící avie, anebo tento stav byl výstražným znamením osudu? Kdyby jej Jaroslav Stoklasa neposlechl a pokračoval v cestě, mohl to být právě on, kdo by zaplatil krvavou daň. Podobnou zkušenost zaznamenal i inženýr Jan Lejsek z Hradce Králové.

„Poslední srpnovou sobotu roku 1990 jsme jeli s manželkou do Tanvaldu, v jehož blízkosti máme chalupu. Cestou jsme se zastavili u příbuzných v Semilech, kde nás měla čekat naše dcera. Pospíchali jsme, a protože dcera ve stanovenou dobu nepřišla, nechali jsme jí vzkaz, aby za námi přijela posledním vlakem, a odjeli jsme sami. Při výjezdu ze Semil se mi ale stala podivná věc. Podvědomě se mi vybavil úsek železniční tratě před zastávkou Spálov s mostem přes Jizeru a zároveň jsem uslyšel hlas svého zemřelého otce, jak svým charakteristicky nabádavým způsobem říká: ‚Ty, nenechávej jet tu holku vlakem, mohlo by se jí něco stát.‘ Otec byl železničář a na této trati jezdil dlouhá léta jako strojvedoucí. Vjem trval chvíli, ale byl tak silný, že jsem otočil auto. Vrátili jsme se k příbuzným, kam mezitím dorazila naše dcera, a všichni tři jsme odjeli na chalupu. Večer u televizního zpravodajství jsem dostal šok. Poslední vlak, kterým měla přijet naše dcera, vykolejil a vrazil do cisteren s naftou. Při této nehodě zahynulo celkem patnáct lidí.“

Ke srážce nedošlo ovšem na mostě přes Jizeru, který se ing. Lejskovi podvědomě vybavil, ale asi o kilometr dál na mostě přes Kamenici. Nicméně ostatní okolnosti zlověstné předtuchy se přesně naplnily. A to nám dává určitou naději. Uposlechneme-li varovného hlasu své intuice, můžeme se zachránit. Již zmíněný doktor Barker pod dojmem značného počtu prokazatelně vyplněných předtuch neštěstí v Aterfanu se zasadil o zřízení orgánu pro dokumentaci a vyhodnocování takovýchto událostí. Jeho cílem je záchrana lidských životů na základě organizovaných předběžných výstrah. To ale rozhodně není snadné. Dokonce ani tehdy ne, když varování přijde dostatečně včas. Jeho adresát totiž často sklízí nedůvěru a občas i posměch.

Dokazuje to i případ, který se udál na Dole Doubrava poblíž starobylé Orlové. V tamní hornické kolonii bydlí i Oldřich Mládeček. Dnes je

v důchodu, ale v roce 1966, kdy se náš příběh odehrál, pracoval jako zámečnick v důlní dopravě. Dne 26. října odcházela na ranní směnu. Byla neděle, na dole však byla výluka, a tak se intenzivně pracovalo na opravách těžního zařízení. Oproti jiným dnům se Oldřichu Mládečkovi nešlo do práce zrovna lehce. Trápila ho můra předcházející noci. Oprava těžního lana a skipové nádoby měla vyústit v tragédii.

„Onu neděli jsme měli měnit plech na klapě skipu. Nahore nad námi pracovali kováři na výměně starého lana za nové. V noci jsem měl neuvěřitelně živý sen. Zdálo se mi, že kovářům uteklo sto metrů lana a tři z nich to ve strojně zabilo. Lano se pak namotalo na skipovou nádobu a zámečnický Glince a Molinka shodilo do šachty. Mně se nestalo nic, protože jsem v tom okamžiku strhával šrouby jinde. Byl jsem z toho snu silně nesvůj a při nástupu na směnu se světil mistrovi se svými obavami. Chlapi se začali smát, že je to pitomost, a častovali mě posměšnými poznámkami. Mistr se ale zamyslel a nakonec rozhodl, že nám dá náhradní práci a že skip dodělá noční parta, až již kováři nahore nebudou.“

A právě toto rozhodnutí zachránilo partě Oldřicha Mládečka život. Varovný hlas snu se totiž osudově naplnil. V 8.55 se těžní lano nečekaně uvolnilo a spadlo na skip, kde zcela zničilo připravené pracoviště pro opravu klapy. Ještě předtím však stačilo mohutnými švihy rozsekat prostor u těžního stroje. Údery namísto zabily dva kováře. Upozornění důlní zámečnicki byli nasazeni jinde, a tak nehodu ve zdraví přečkali.

\*\*\*

Přehlížení obdobných varovných signálů se nevyplácí. Dokazuje to i svědectví Vlasty Kolkové. „Můj manžel pracoval jako důlní technik na jámě Žofinka. Byl to veselý, milý člověk praktického založení a ani já v té době nebyla ochotná popřát sluchu předtuchám nebo snům. Jednoho dne v srpnu roku 1964 ale bylo vše jinak. Manžel se probudil celý vyděšený, v noci ho trápil jakýsi ošklivý sen a také dopoledne ho pronásledovaly chmurné myšlenky. Žertoval se mnou, že brzy budu mladá vdova, ale místo smíchu v tom zněly až příliš obavy a smutek. Jeho podivný pocit neklidu narůstal, necítil se dobře, chtěl, abych došla k lékaři pro prášky na uklidnění, a přemýšlel, že nepůjde na odpolední směnu. Jenže v našem hornickém kraji nebylo zvykem jen tak vynechat šichtu, a tak nakonec překonal nechuť a šel. K večeru se náhle neklid přenesl i na mne a najednou jsem i já s jistotou věděla, že se něco hrozného stane. Se svým strachem jsem se světila sousedce, ale to již bylo pozdě. O půl deváté večer při fárání po odstřelu se ve sloji utřhl strop a manžel zůstal pod ním.“

## Šokující přesnost

V míře detailů zlověstných předtuch jsou značné rozdíly. Někteří lidé nadcházející tragédii jen mlhavě tuší, jiní ji dovedou popsat naprosto přesně.

„Dětství jsem strávila ve Spišské Nové Vsi,“ vzpomíná Eva Staňová z Karviné. „V páté třídě jsme v pololetí dostali novou spolužačku. Bydlela nedaleko, a tak jsme ze školy chodily spolu. Jmenovala se Mariena a měla čtyři sourozence. Nejmladší z nich, teprve pětiletý Alfonz, byl malý génius. Přestože ještě nechodil do školy, uměl velmi dobře počítat. Dokonce Marieně dělal úkoly z počtů a nikdy se nemýlil. Asi po třech měsících se stalo cosi neuvěřitelného. Alfonz oznámil své matce, ať si koupí černý kabát a sourozencům ať také obstará smuteční šaty. Zdál se mu prý sen, že si pro něj přijdou andělé. Zároveň dodal, že si nepřeje, aby pro něj někdo truchlil a plakal. Rodina byla vyplašená, ale vše brala jako dětský výmysl. Jenže Alfonz za několik dnů skutečně zemřel. Mariena se mi s podivným svědectvím svěřila ještě za Alfonzova života, a tak mohu dosvědčit jeho pravdivost.“

\*\*\*

Doktor Vladislav Pindroch z Doudleb nad Orlicí vypráví: „Udalo se to na Štědrý den roku 1937. Má prababička slavila zrovna své 86. narozeniny. Bydlela se snachou a neteří v malém domku a toho dne byly všechny doma. Snaše s neteří se zdálo, že babička je nějaká jiná než obvykle. Připisovaly to jejímu zhoršenému zdravotnímu stavu. K jejich překvapení se prababička začala k večeru svátečně oblékat. Snaše to nedalo a zeptala se jí, kam se teď potmě a v nepohodě chystá. Prababička odpověděla, že nikam, očekává ovšem návštěvu. Přijde prý její sestra Žofka. Ta ovšem byla již čtyřicet roků mrtvá. Na to babička dodala, že se tak stane, až hodiny odbijí půlnoc. V domnění, že prababička trpí halucinacemi, rozhodla se snacha hned ráno zajít za lékařem a požádat o pomoc. O třiadvacáté hodině prababička pronesla: ‚Tak ještě hodinu.‘ Nedala se přesvědčit, že Žofie k ní přijít nemůže, protože již dávno zemřela, a nechtěla poslechnout radu, aby si šla lehnout. Když pak hodiny odbily půlnoc, prababička se podívala ke dveřím a celá šťastná hlasitě zvolala: ‚Vítám tě, Žofie!‘ Byla to její poslední slova. Po nich se skácela a přivolaný lékař mohl už jen konstatovat smrt.“

\*\*\*

Ve svém archivu mám téměř desítku spolehlivých zpráv o předpovězených úmrtích. Patří k nim i výpověď Ludmily Klvánkové ze Vsetína.

„Psal se rok 1950. Bylo mi šestnáct a dělala jsem odpolední směny. Domů jsem se vracela vlakem a cestou z nádraží musela kolem sousedního domu. Bydlela v něm velmi stará vdova Apolenka.

Jednou v úterý jsem si při návratu z práce všimla, že dveře Apolenčina domku jsou dokořán. Měsíček pěkně svítil, a tak když jsem zvědavě nahlédla dovnitř, viděla jsem Apolenku, jak sedí na posteli, šátek na hlavě, a upřeně hledí před sebe, jako by někoho viděla. Byla to malá chaloupka, celá ze dřeva a ze síně bylo vidět až do sednice. Obešla mě tíseň, cosi děsivého mě sevřelo a já celá ve strachu pospíchala domů. Vzbudila jsem maminku a vše jí vyprávěla. Ona na to, že se hned ráno k Apolence podíváme; a tak jsme šly. Dveře byly zavřené, nemocná vdova polehávala v posteli, a když jsme se jí zeptaly, proč měla o půlnoci všechny dveře otevřené dokořán, tak klidně řekla: ‚To nic. To můj starý mi přišel říct, že si pro mne přijde v sobotu ve tři odpoledne, že mám být připravena. A pak za sebou dveře zavřel.‘

Představila jsem si, že jsem nakukovala dovnitř, právě když byl v chaloupce duch, a byla jsem strachy bez sebe. Od toho dne jsem odmítala chodit v noci sama a k vlaku pro mne musel vždy někdo přijít. To ovšem jen do soboty. Tehdy jsem se vrátila z práce již před osmou večer. A sestra mi hned na nádraží zvěstovala, že Apolenka skutečně ve tři odpoledne zemřela. O avizovaném příchodu její smrti vědělo dost lidí, kteří to také mohou dosvědčit.“

\*\*\*

Tragickým hrdinou jednoho z dalších případů je František Škába z Říčán u Prahy. V roce 1971 mu bylo pouhých sedmadvacet let. Byl řidičem dálkových tras, sportoval a zdánlivě překypoval zdravím. Přesto si na sklonku listopadu za přítomnosti několika členů vlastní rodiny přesně předpověděl svou smrt.

Alena Škábová k tomu vypovídá: „Ve středu za mnou přišel manžel do práce, že mu není dobře a že si vezme pár dní volna. V pátek se mu udělalo lépe. Večer přišla na návštěvu sestra, a tak jsme seděli u stolu a hráli karty. Manžel mě najednou požádal o blok a něco v něm čmáral. Když mi ho vrátil, viděla jsem, že sestavil text vlastního parte a na další list sepsal

poslední vůli. To, co jsem v tu chvíli považovala za nemístný žert, se ale změnilo v krutou realitu.“

František Škába sepsal své parte v pátek 19. listopadu, smrt si předpověděl na 21. listopad a pohřeb na 25. listopad. Dva dny nato skutečně zemřel. Jediný volný termín v obřadní síni pražského krematoria byl opravdu jen 25. listopadu, pouze v hodině došlo k malému omylu. Pohřeb se konal v 8 hodin ráno, místo v předpovězených 11 hodin. Děsivé proroctví se tak vyplnilo beze zbytku.

## Osudu neunikneš

Zatímco uposlechnutí některých varovných signálů mnoha lidem zachránilo život, jiným, jak se zdá, není tato výsada dopřána a osud neúprosně trvá na svém. Blažena Vacková z Humpolce připomíná tuto událost: „Strýc mého známého byl havíř a občas si chodíval přivydělat i ve sváteční dny. Jednou v sobotu se své manželce svěřil, že by v neděli nejraději na směnu nešel. Má prý divný pocit, že se stane neštěstí, něco na něj v dole spadne, zabije ho to a on se pondělka nedočká. Nedělní šichta nebyla povinná, a tak ho manželka přemluvila, aby nikam nechodil a zůstal doma. Na druhý den ráno vstala, připravila snídani a šla vzbudit muže, ale ten byl mrtvý. Zjistilo se, že obraz upevněný na zdi nad postelí se uvolnil, rohem rámu udeřil nebohého muže rovnou do spánku a zabil ho. I když se vyhnul směně v dole, tušená smrt jej našla v jeho vlastní posteli.“

\*\*\*

O podivných hrách osudu vypráví i nezvyklá zkušenost pana F. F.

„Po skončení druhé světové války se mi ve snu ozval hlas: ‚I tvoje rodina bude válkou postižena, rozhodni, kdo má zemřít.‘ Poté následovalo vyjmenovávání jednotlivých sourozenců, měl jsem jich pět. U každého jsem říkal jen prosebné NE. Když jsem takhle stačil odmítat, ozvalo se jméno otce a já už nedokázal rychle pronést NE. Hlas byl pryč a já se probral k plnému vědomí. Ráno jsem se utěšoval, že to všechno byl jen zlý sen. Válka už přece skončila, a tak si stěží může vybrat další oběť. Jenže 17. června onoho roku 1945 jsem s kamarádem odjížděl do Prahy a k vlaku mě doprovázel otec. Rozloučili jsme se a on šel na procházku do přírody. Tehdy jsem ho viděl naposledy. Na druhý den přišel telegram s textem: Vrať se, táta zemřel. Doma jsem se dozvěděl, že tajemný hlas avizující další oběť války nelhal. Otce přejel opilý rudoarmejec ve vojenském autě.“

Ještě pozoruhodnější je případ tradovaný v rodině Jaroslavy Svobodové z Kolína.

„Moje maminka byla ze sedmi dětí. Po smrti prvního bratra mluvila ve snu se svou zesnulou matkou a ta jí sdělila, v jakém pořadí za sebou budou ostatní sourozenci umírat. Když zemřela matčina sestra Růžena a po ní Anna, matka prohlásila: ‚A nyní jsem na řadě já.‘ A to se také stalo. Všichni sourozenci zemřeli přesně v pořadí, jak to moje babička ve snu předpověděla. Poznávám, že mezi nejstarším a nejmladším byl rozdíl dvaceti let.“

## Varující přízraky

Má smrt svou tvář? Můžeme ji vidět, anebo to jsou jen pověry, které vyprávějí o kmotřičce s kosou? Některá svědectví naznačují, že konec života může být za určitých tajemných okolností provázen pozorováním zvláštních úkazů a záhadných bytostí.

„Jednoho mrazivého únorového rána roku 1985 jsem byla ve velmi špatném zdravotním stavu převezena do nemocnice,“ vypovídá Eva Zapletalová z Brna. „Jediná volná postel byla ve velkém pokoji, kde ležely samé staré ženy, kromě asi čtyřicetileté pacientky. Byly jsme přibližně stejně staré, a tak jsme spolu sporadicky prohodily pár slov a občas se na sebe mdle usmály.“

Jednoho večera se za hlavou mé vrstevnice objevilo NĚCO. Podobalo se to bílému průsvitnému obláčku - nebo snad závoji - a vlnilo se to. Úkaz jsem pozorovala několik sekund. Pak zmizel zrovna tak nenápadně, jak se objevil. Myslela jsem si, že to bylo vidění způsobené mou vysokou teplotou. V noci pak tato pacientka velmi dlouze a těžce umírala. Na večerní přelud v souvislosti s její smrtí jsem si ale tehdy nevzpomněla. Jenže za necelé dva týdny jsem stejný jev uviděla nad jinou pacientkou a také ta zemřela. A pak nad jinou ženou, která byla nesmírně čilá, ale ani ona neunikla smrti. Ležela jsem v tom nemocničním pokoji další dva měsíce. Světelný jev jsem již nepozorovala, ale ani z pacientek žádná neskonal.

Po šesti letech jsem musela nastoupit znovu do nemocnice. Jednalo se o menší operaci, kterou jsem delší čas odkládala. Byla jsem přesvědčena, že do dvou týdnů budu doma, a na přízrak smrti jsem vůbec nepomyslela. Zákrok však byl mnohem těžší, než jsem čekala, nastaly komplikace, probrala jsem se ještě před koncem operace a pak sužovaná bolestí trpěla

na lůžku. Najednou jsem uviděla v protějším rohu pokoje po tolika letech známý bílý obláček. Dal se do pohybu svým charakteristickým vlněním a plul rovnou k mé posteli. Chtěla jsem křičet, ale slabostí jsem nedokázala vydat ani hlásku. Věděla jsem, že se ke mně nesmí dostat. Sebrala jsem veškerou energii, kterou jsem ještě měla, a vší silou v duchu křičela: „Jdi pryč, ještě ne, teď ještě ne!“ Stále jsem to opakovala. A ono se to odvinulo zpět do rohu pokoje, chvíli vyčkávalo a pak opět zamířilo ke mně. Těžko říci, kolikrát se tento útok opakoval. Byla jsem u konce se silami. Pak se náhle k mé velké úlevě světlo ztratilo. Vyléčila jsem se, ale vím, že tehdy jsem byla na dosah smrti.“

\*\*\*

Světelný oblak je častým příznakem příchodu smrti. Někdy na sebe bere podobu již zemřelých osob. Františka Sýkorová z Plzně píše:

„Můj manžel stonal. Měl rakovinu, těžce nesl pobyt v nemocnici, a tak přivítal, že ho ošetřující lékař pustil na krátkou dovolenou. Měl však stále silné bolesti a já jsem byla zoufalá. Prášky, které užíval, mu došly a já musela pozdě večer dojít do lékárny pro jiné. Byly asi účinnější, protože po nich se manžel uklidnil. Myslela jsem, že usnul, a tak jsem tiše pustila televizi.

Byl začátek srpna, v pokoji bylo dusno k nedýchání, i když bylo okno dokořán. Byla jsem tak unavená, že jsem program televize vůbec nevnímala a pomalu usínala. Najednou se mi zdálo, že mě ovanul chlad, jako by v pokoji nastal průvan, a zřetelně jsem viděla, jak dovnitř vešla má tchyně, která byla již sedm roků po smrti. Prošla kolem mne a postavila se k manželově posteli. S hrůzou jsem se probírala k vědomí. Zvedla jsem se z křesla a zamířila k manželovi. Díval se na mne a řekl: „Byla tady máti, přišla si pro mne.“

V tu chvíli jsem strachem nemohla ani promluvit. To dusno, děsivé vidění a vůbec celá atmosféra v pokoji, plná zoufalství a beznaděje, mě úplně ochromily. Ihned jsem volala synovi, aby přijel. Manžel skutečně krátce nato zemřel. Často na tu noc vzpomínám. Byla jsem svědkyní zjevení, anebo se na mne přenesly myšlenky manžela, který si ve svých posledních chvílích vzpomněl na maminku?“

\*\*\*

Zvláštní předzvěstí nebezpečí smrti jsou vidiny pohřebního vozu. Bohuslav Harašta z Karlových Varů se 28. října 1933 vracel ze sokolské

akademie. Z dále viděl v šeru, jak před jeho domem stojí bílý pohřební vůz s párem bílých koní. Když přišel blíž, přelud zmizel. Ve stejný okamžik otec Bohuslava Harašty zemřel.

Také ředitelka jedné z ostravských škol měla podobnou vizi. Na Silvestra roku 1986 dopoledne spolu se svým mužem a dalším manželským párem jeli autem do Frenštátu. Cesta byla zasněžená, kluzká, tak museli jet pomalu. Najednou ředitelka uviděla před sebou pohřební vůz v celé parádě, tažený dvěma páry koní. Když ho spatřila, řekla ostatním: „Podívejte na ten pohřební vůz, to už jsem dlouho neviděla.“ Ostatní propukli v smích. „Jaký vůz, prosím tě, vždyť nic nejede. Ještě jsme nezačali oslavovat a už jsi opilá.“

Vzápětí vjeli do zatáčky, proti nim se vyřítilo auto, dostalo smyk a čelně do nich narazilo. Nikomu se celkem nic nestalo, jen ředitelka proletěla předním sklem a byla zle pohmožděná. Léčení trvalo několik týdnů. Celý život je realisticky založená, ale nyní je přesvědčená, že ji vidina pohřebního vozu varovala před nebezpečím a možná i smrtí.

\*\*\*

Zní to jako pohádka, ale přesto se v mém archivu nachází několik pozoruhodných výpovědí lidí, kteří jsou přesvědčeni, že viděli smrt v její tradiční podobě a dokonce s kosou v ruce. Jedna třináctiletá dívka, která ležela na oddělení intenzivní péče, přivolala lékaře a tvrdila, že u hlavy jednoho pacienta vidí kostru s kosou. Chtěla ji odehnat, ale smrt jen vztekle zasyčela a skláněla se nad pacientem, který skutečně v následujících minutách zemřel.

O zvláštním prožitku vypráví také Marcela Doležalová z Kostelce nad Labem.

„Můj pradědeček byl forman. Vlastnil bytelný vůz a poslušné silné koně, na něž nikdy nemusel použít bič. Jednou se brzy ráno vydal s nákladem do Plzně. Musel jet lesními cestami a velmi opuštěnými místy. Byl to ale opravdový vazoun a ničeho se nebál. Když přijel ke křížku, o němž se vyprávělo, že tam kdysi dávno lupiči zabili mladého řezníka, všiml si ženské postavy. Byla celá zahalená do něčeho šedivého a v ruce držela dlouhý, do plátna zabalený předmět. Pradědeček zastavil a ženské nabídl, že ji sveze. Sotva dosedla, zavanul prý z ní zvláštní chlad. Ale co bylo horší, koně začali nespokojeně frkat, hrabali nohama a za nic na světě nechtěli pokračovat v cestě. Pradědeček musel sáhnout po biči. Dalo mu to práci, než se vůz rozjel. Koně však stále byli zděšení, jeli neklidně a jen hrozba biče, který dosud neznali, je pobízela k pohybu.

Pradědeček chtěl navázat hovor, vytáhl chleba se slaninou a nabídl spolecestující. Ta ale neřekla ani slovo, jen tak divně zachrčela a odtáhla se. Pradědeček pocítil úlevu, když na rozcestí u myslivny ukázala, že chce vystoupit. Slezla, neotočila se a zmizela. Koně se uklidnili a sami se s chutí rozjeli. Když se pradědeček večer vrátil domů, dozvěděl se zlou novinu. Hajný z myslivny, u níž vysadil tu podivnou ženu, zemřel. Padl prý k zemi jako podřatý. Pradědeček byl přesvědčen, že mu přivezl smrt.“

\*\*\*

S předzvěstí smrti v lidské podobě se setkala i Alena Kuklová z Prahy: „V květnu roku 1981 se mi zdál podivný sen. V dětském pokoji na posteli starší dcery ležela stařena, jejíž podoba mi byla známá, a umírala. Stála jsem u ní, když jsem najednou uviděla ve dveřích smrtáka. Byl to velice pěkný muž, oblečený do tmavého obleku s bílou košilí. Řekl, že si jde pro tu starou paní. Požádala jsem ho, aby ji ještě chvíli nechal žít. On souhlasil, že prý si ještě něco vyřídí a vrátí se. Zeptala jsem se ho, jestli neví, kdy umřu já. Odpověděl, že to neví, ale že se podívá. Poté odešel. Když se vrátil, sdělil mi, že zemřu, až mi bude čtyřicet šest a půl roku.

Krátce nato jsem dostala zprávu, že oné noci zemřela v nemocnici babička. První část snu se splnila. Jak to bude s předpovědí mé smrti, na to si musím počkat do podzimu roku 1996.“

\*\*\*

Proč jsou někteří lidé varováni před smrtí a jak vznikají zlověstné předtuchy, nevíme. Pochopitelné by byly pouze ty případy nemocných, jejichž mozek upozorňuje na hrozící kolaps organismu, jenže skutečnost je zcela jiná. V téměř devadesáti procentech případů, které jsme zaznamenali, se jednalo o zcela zdravé lidi. To považuji za velmi pozoruhodný fakt. Jak je možné, že tito lidé byli před tragédií varováni daleko dříve, než lékaři dokázali zaznamenat jakékoli jiné výstražné signály? Neznamená to, že naše představy o prostoru a času jsou poněkud falešné a že informace o budoucích událostech můžeme za jistých okolností získat se značným předstihem? Hledejme odpověď na tyto otázky a pak rozřešíme nejen záhadu tušení smrti, ale možná poodhalíme i roušku tajemství samé podstaty života.

## V. VAROVNÝ HLAS SNŮ

Vidiny ve spánku provázejí člověka odnepaměti a zřejmě stejně dlouhou dobu se lidé pokoušejí rozluštit jejich poselství. Jak dokazuje Bible, první kniha Mojžíšova, i samotné Boží zaslíbení bylo Jákobovi zvěstováno ve snu prostřednictvím symbolu žebříku sahajícího až do nebes. A Jákobův syn Josef byl tak dovedným vykladačem událostí zjevených ve spánku, že jej již v sedmnácti letech nazývali mistrem snů. Prorockými sny se zabývali staří Egypťané, Babyloňané i Chaldejci. Výklad závisel nejen na místních zvyklostech, ale často i na přání žadatele o rozluštění. Alexandru Makedonskému se jednou ve spánku zjevil bůžek - satyr. Přivolaní věštců dobře věděli, o čem pověstný vojevůdce v posledních dnech přemýšlí, a tak pronesli toto proroctví: Jméno bůžka - Satyros - lze rozdělit do dvou slov Sa Tyros a to v překladu znamená Tvůj je Tyros. To bylo přesně to, co Alexandr potřeboval slyšet. Ihned vytáhl do boje a vytoužené město Tyros zahrnul do svého panství.

S profesí vykladačů snů se dodnes setkáme v mnoha zemích a ruku na srdce, alespoň jeden snář se určitě najde i u vás doma. Můžete se v něm dočíst, že třeba vypadlý zub míti znamená smrt někoho blízkého a brýle viděti zase naznačuje, že chodíte kolem štěstí, ale nevidíte je. Ponechme však tuto symboliku stranou. Daleko zajímavější jsou případy lidí, kteří byli ve svých snech naprosto jasně a konkrétně varováni před nebezpečím, jež jim hrozí, anebo jasně upozorněni, co se stane.

V mém archivu se nachází více než tři sta takovýchto svědectví. Následující výpovědi jsou pouze malým výběrem.

### Ničivé výbuchy

V obci Světec poblíž Teplic dnes žije Václav Waldmann. Pozoruhodný muž, písmák a badatel, který sbírá historiky o záhadných událostech. Na počátku této záliby stála vlastní nevšední prorocká vize.

„Počátkem padesátých let se v okolí Kašperských Hor stavěly triangulační body. Jedna parta zaměřovačů bydlela v místním hotelu Skála. Neměl jsem s nimi nic společného, a přesto se mi o nich jedné noci zdálo. Viděl jsem několik stavbařů, jak nakládají do rakve chuchvalce roztrhaného lidského těla. Pak se mi do toho promítl otevřený trezor, v němž byly peníze, nějaké výbušniny a také povalená krabička s rozbuškami. Ty byly rozsypané po celém dně trezoru. Náhle se ozval výbuch a já viděl nesmírně jasný záblesk a slyšel řinkot skla. Tím sen skončil. Ale o čtyři dny později se stal skutečností. Byla neděle a já si po obědě dopřával trochu odpočinku

na kanapi. Probudila mě hrozná detonace a řinčení nádobí. Z okna svého bytu jsem nic neviděl. Teprve když jsem vyběhl ven, zahlédl jsem v prostoru mezi muzeem, kostelem a hotelem Skála velký zmatek. Po dlažbě se povalovaly rozházené bankovky, několik z nich ještě poletovalo vzduchem, budova měla tři vyražená okna, sklo se třpytilo po celém prostranství. Co se přesně přihodilo, není dosud známo. Podle vyšetřovatelů se celé neštěstí seběhlo asi takto.

Vedoucí inženýr stavbařů měl v trezoru ukryty výbušniny pro práci v terénu a také peníze na pondělní výplatu. Jedna žena potřebovala mimořádnou zálohu. Inženýr byl zřejmě opilý. Otevřel trezor a při výběru peněz si položil zapálenou cigaretu rovnou mezi rozsypané rozbušky. Nastal výbuch, který zdemoloval část hotelu, peníze lítaly vzduchem a samotný viník měl v sobě dobrých tisíc střepin. Jeho tělo se zalilo krví. Tedy vše se stalo přesně tak, jak jsem viděl ve snu.“

\*\*\*

Obdobný příběh se udál v Meziboří, ale tentokrát se šťastnějším koncem. Ivan Reinl o tom píše:

„Ráno 26. února roku 1993 mi manželka vyprávěla svůj příliš živý sen. Zdálo se jí, že se chystá vařit, ale před kamny stáli její dva zemřelí bratři a také již mrtvá matka a bránili jí v přístupu ke sporáku.

O dva dny později vařila oběd a jedno z jídel připravovala v tlakovém hrnci. Stála u kamen, ohlédla se a za oknem zahlédla sousedku, jak se plahočí sněhem s kočárkem. Poodešla od sporáku, aby lépe viděla, a jak se přiblížila k oknu, tlakový hrnec v důsledku ucpání pojistky explodoval. Výbuch zničil celý sporák. Horní plát byl zkroucen, litinové podložky u hořáků přelomené, jedna z nich hluboce přiškvařená do koberce a jídlo i se zbytky hrnce rozházeno po stěnách a stropu celé kuchyně. Kdyby moje žena v tu chvíli stála u plotny, těžké zranění a možná i smrt by ji zřejmě neminuly.“

\*\*\*

Šťěstí měl i otec Zdeny Moldříkové z Orlové. Byl sice ve snu varován před nebezpečím, které mu hrozí, ale byla to jen obecná výstraha. Osud se však sám postaral o jeho záchranu.

„Tatínek pracoval na Dole Nová jáma v Lazích. V noci na 19. května 1921 se mu zdálo, že na něj v dole padl veliký kámen. Probudil se celý zpocený a ještě cítil tíhu toho balvanu na prsou. Toho dne odpoledne přišel

za ním jeho kamarád a poprosil ho, aby mu vyměnil směnu a šel místo něj na noční. Tatínkovi se moc nechtělo, měl stále ranní šichty a na večer domluvený nějaký program, ale nakonec výměnu přislíbil a ještě tu noc fáral místo kamaráda do dolu. Ráno pak místo šichty šel spát. Krátce po poledni ho probudil silný otřes, vstal a přes okno viděl, jak se z větrné jámy, od níž nedaleko bydlel, valí kouř. Honem se oblékl a utíkal na šachtu. Všichni na něj koukali jako na zjevení a divili se, že je živý. Ukázalo se, že právě v jeho revíru na pátém patře ve sloji Kazimír došlo k výbuchu třaskavých plynů a krátce nato k explozi uhelného prachu. Katastrofa si vyžádala 92 lidských životů. Tatínek nešťěstí ve snu vytušil, díky výměně směny se zachránil a dožil se 89 let.“

## Noční výstrahy

Sny, jak se zdá, nás dovedou naprosto přesně varovat před nebezpečím, které nám hrozí. Jiří Jandura z Vrchlabí se svěřuje se svým nezvyklým prožitkem: „Na počátku srpna roku 1971 zemřela moje teta. Asi tak měsíc po její smrti se mi zdál velmi živý sen. Zdálo se mi, že se dívám na televizi, když najednou se program vytratil a na obrazovce se objevila tvář mé tety a říkala mi: ‚Jirko, ráno vypni elektřinu, ať se něco nestane s barákem.‘ Já se ptal proč, a ona, že budou něco zkoušet, tak ať poslechnu a zbytečně se nevyptávám. Probudil jsem se, bylo asi půl jedné, šel jsem se napít a znovu ulehl a usnul. Celá záležitost se opakovala, teta mě znovu z obrazovky důrazně vyzývala, abych vše vypnul a odpojil všechny spotřebiče. Navíc řekla, že ji posílá Pepa, to byl můj již také mrtvý bratr, že on to k nám již nestihne. Připomněla, že se už vícekrát nebude moci vrátit, tak abych určitě poslechl. Vstal jsem celý rozrušený a odpojil ze zásuvek vše, co se jen dalo. Elektrický sporák, bojler, televizor, ledničku, čerpadlo, rádio, troubu i stolní lampy. Rodiče nebyli doma, měli se vrátit, až když už budu na směně. Na stole jsem jim zanechal vzkaz: ‚Mami, vypnul jsem elektriku, nic zatím nezapojujte a počkejte, až přijdu domů, vše Vám pak vysvětlím. Jirka‘

Když jsem se vrátil z práce, byli již v našem domku elektrikáři z rozvodného závodu v Jablonci nad Nisou a proměřovali elektroinstalaci a hromosvod. V dopoledních hodinách uhodil do našeho domu blesk, a to velmi razantně, protože vytrhal ze zdi zásuvky i s celým vedením, od stropu odstříhl všechna svítidla. Elektromontéři nám sdělili, že šlo o kulový blesk. V ten den nebyla nikde bouře, jen nad Mšenem, kde se náš dům nacházel, přístroje zaznamenaly elektromagnetickou bouři, která vyvrcholila již zmíněným bleskem. Kdyby nás teta nevarovala, přišli

bychom nejen o všechny zapojené elektrospotřebiče, ale pokud by třeba výbuchem televizoru vznikl požár, možná i o dům. Má matka má dodnes můj vzkaz, který jsem jí zanechal na stole, schovaný jako důkaz o tomto nezvykle vyplněném snu.“

\*\*\*

„Za druhé světové války jsem byl nasazen do fabriky na výrobu beden na municí ve Vídni-Florisdorfu. Dne 4. ledna 1943 jsem ráno před nástupem na směnu vyprávěl svým kamarádům sen uplynulé noci,“ vzpomíná Lubomír Mach z Chebu.

„Přes velkou a hlubokou jámu bylo položeno prkno a já jsem po něm přecházel. Asi v polovině cesty jsem však ztratil rovnováhu a do té jámy spadl. Měli jsme v kolektivu kamaráda, jemuž jsme pro jeho vysokou postavu říkali Čagoun. Ten mě v tom snu z té hrozné díry vytáhl a zjišťoval zranění. Byl studentem medicíny.

Mé vyprávění nikoho nerozesmutnilo, padlo pár vtipů a šlo se pracovat. V poledních hodinách mně a již zmíněnému Čagounovi nařídili vyložit vagón dřeva. Čagoun zůstal na zemi a já vylezl nahoru na vagón do asi třímetrové výšky. Prkna byla pokryta zledovatělým sněhem. A pak se to stalo. Při podávání dřeva dolů jsem uklouzl a sletěl Čagounovi pod nohy na zmrzlou zem. Kamarád mě v bezvědomí odnesl do kanceláře, kde jsem se probral po notné dávce samohonky. V ústech plno písku a bolest po celém těle. Dodnes mám památku na zápěstí pravé ruky a nesmazatelnou vzpomínku na noční vizi nehody.“

\*\*\*

Milada Falářová z Českých Budějovic vypovídá: „Moje teta bydlela za války v Praze poblíž místa, kde byl proveden atentát na zastupujícího říšského protektora. Tu noc po osudném dni, kdy byl atentát spáchán, měla teta šokující sen. Zdálo se jí, že se v pokoji objevil otec celý v bílém a s vážnou, dokonce přísnou tváří jí prstem ukazoval na velkou skříň s šatstvem. Teta se probudila a šla se do té skříňě podívat. Mezi jinými oděvy tam visela uniforma důstojníka čsl. armády.

Strýc byl totiž záložním důstojníkem v hodnosti kapitána. Teta navlékla na uniformu dlouhý zimní plášť a celý jej zapnula. Vzbudila strýce a sen mu vyprávěla. Strýc vstal, vzal z kapsy uniformy pistoli, zabalil ji do hadru a odnesl do sklepa, kde ji zahrabal pod hromadu uhlí. Potom zase ulehli.

Krátce nato se ozvaly v domě rány, povely a řev. Údery pažbami pušek

dolehly i na dveře tetina bytu. Ta honem otevřela, do bytu vběhla skupina německých vojáků s přilbami na hlavách. Prohledali celý byt, dívali se i do postele, otevřeli všechny skříně. Nic zvláštního ale nenašli. Uniformy pod pláštěm si nevšimli. Nebýt varujícího snu, mohli ovšem teta se strýcem skončit na popravišti v Kobylisích.“

\*\*\*

Paní M. B. ze Znojma přidává toto svědectví: „Měli jsme porouchaný elektrický ohřívač vody v koupelně. Než přišel opravář, bylo nutné vytáhnout šňůru ze zásuvky, aby nedošlo k přehřátí topného tělesa. V té době k nám přijela na prázdniny moje neteř. Spolu s mou sestrou šly do kina. Obě děvčata jsem upozornila, aby večer, než půjdou spát, nezapomněla ohřívač vypnout, ale holky zřejmě ještě plné dojmů na to zapoměly.

Někdy po půlnoci se mi zdál sen. Byla jsem v lese a slyšela volání, že hoří. To se několikrát opakovalo. Navíc jsem cítila divný zápach, nemohla jsem se probrat, ale volání jakoby zdůrazňovalo: ‚Vzbud’ se, nebo bude pozdě!‘ Ale já stále běhala dokola, až mě ozářil jas, který vycházel z obrazu Srdce Ježíše, a já se probírala. Místnost byla skutečně plná podivného zápachu. Běžela jsem k otevřenému oknu, abych se podívala, odkud přichází. Byly žně, domnívala jsem se, že někdo pálí slámu na poli, ale dusivý čmoud se valil od nás zdola. V tu chvíli se mě zmocnila hrůza. Jen tak v nočním prádle jsem běžela po schodech, proběhla kuchyní a otevřela dveře do koupelny. Proti mně se vyvalil kouř. Byla jsem rázem černá jako kominík. Ozářil mě plamen. Popadla jsem hadr a vytáhla šňůru ze zásuvky, která byla těsně u dveří. Koupelna byla jako udírna, umyvadlo leželo rozbité na podlaze a na něm roztavený ohřívač. Lišty dřevěných zárubní hořely. Nebýt výstrahy ve snu, mohla uhořet celá naše rodina. Patro domu je ze dřeva, a kdyby chytlo plamenem, neměli bychom naději.“

\*\*\*

„Jsem volyňská Češka, do Československa jsem přijela jako mladá holka v roce 1947, ale to, co vám chci vyprávět, se odehrálo v jedné české vesnici, ještě za cara v bývalé Volyňské gubernii,“ napsala Naděžda Smetanová z Brodců nad Jizerou. „V té době bylo zvykem pást koně v noci. A protože v okolí řádili zloději, kteří jednoho osaměle pasoucího hospodáře zastřelili, hoši z vesnice se vždy předem domlouvali, kde budou pást společně. Jednou se ovšem stalo, že můj dědeček, tehdy šestnáctiletý

kluk, přihnal koně na pastvu a nikdo tam mimo něj nebyl. Hoši se na poslední chvíli rozhodli jinak a ten, co to měl dědečkovi vyřídit, zapomněl vzkaz předat. Bylo již pozdě, dědeček nevěděl, kde jeho kamarádi jsou, a tak zůstal na místě. Louka ležela u lesa, na jehož okraji stál mohutný dub, na němž se před časem oběsil z nešťastné lásky jeden mládenec. Dědeček ho znal, a tak mu tam vždy dával malou kytíčku. A nezapomněl ani tentokrát. Pak si sedl pod dub, chvíli hlídal koně a pak usnul. Náhle se mu zdálo, že ten oběšený mládenec mu třese ramenem, budí ho a říká: ‚Jiříčku, vstávej, jsou tady zloději. Běž honem ke koním a ujížděj domů. Ale pozor, musíš ke stádu z pravé strany, na levé jsou zloději.‘ Dědeček se probudil, doplazil se ke koním zprava, jak mu sen napověděl, a když je rozvázal, vyšvihl se na jednoho z nich a hnal koně k vesnici. Zloději ho pronásledovali a stříleli po něm, byli však skutečně na levé straně a naštěstí se netrefili.“

\*\*\*

Libor Lakosil z Havlíčkova Brodu líčí příhodu, kterou zažil na sklonku padesátých let.

„Můj spolužák Honza byl sympatický kluk, který se líbil děvčatům, ale život neměl lehký. O tatínka přišel v útlém dětství, a když chodil do osmé třídy, zemřela mu i maminka. Zůstal sám s mladší sestrou a babičkou, která se o ně starala. Jednou o prázdninách jsme se s partou domluvili, že pojedeme na kolech na výlet. Honza měl tehdy velmi moderní kolo s berany a přehazovačkou, my ostatní většinou takové staré rachotiny. Čekali jsme na dohodnutém místě, a když Honza dorazil, hned povídá: ‚Já měl dnes v noci pitomý sen. Zdálo se mi, že za mnou přišla maminka a říká mi: Jendo, přišla jsem si pro tebe, já tě tady nenechám.‘

Dost nás to zarazilo, ale nakonec jsme prohodili něco v tom smyslu, že sen je sen, a když se vzbudíš, je den, a vyjeli jsme. Cesta z města vedla z kopce, tak jsme to rozjeli. Honza jel první a pak se to stalo. Najednou na kole divně zabalancoval, přelétl přes řídítka a hlavou narazil na patník u krajnice. Praskla mu vidlice předního kola a následující pád byl smrtelný.

Maminka si pro něj opravdu přišla.“

\*\*\*

Již zmíněná Eva Lazišťanová z Havířova zaznamenala asi rok po smrti své maminky podivnou noční vizi.

„Šla jsem s dětmi do obchodu a najednou vidím naproti sobě jít

maminku. Děti se k ní vrhly a objímaly ji, ale já nebyla schopná pohybu, jako by mě něco přimrazilo. Ona se na mne zadívala a sdělila mi, že ji vidím naposled. Přišla se rozloučit, ale že se jí nechce jít samotné, a tak si s sebou vezme mého manžela. Začala jsem plakat a prosit, ať to nedělá. Děti jsou dosud malé, bylo jim pět a tři, a otce potřebují. Chvíli mě poslouchala a potom slíbila, že se tedy manželovi nic nestane. Tím sen skončil. Manžel v té době jezdil jako řidič dálkové přepravy a byl pryč. Když se po týdnu vrátil domů, vyprávěl mi, co se mu přihodilo v noci z pondělka na úterý, kdy se mi zdál sen o mamince. Jel mimořádně náročnou trasu v Itálii. Většinou to byly samé serpentiny v horách. Byl unavený, a tak jej přemohl mikrospánek. Probral se s pocitem, že jej někdo silně drží za rameno, táhne dozadu a říká: ‚Stůj! Nejed’ už dál!’ Zastavil a při pohledu ven z kamionu zjistil, že přední kola stojí jen kousek od propasti.“

\*\*\*

Václav Petrlík z Mostu přináší další příklad zlověstné předtuchy promítnuté do snu.

„Moje teta se svou matkou bydlely v rodinném domku ve Stalingradské čtvrti. Tenkrát v roce 1961 to byla okrajová část Mostu. Pro všechno se muselo jezdit dolů prudkým kopcem do města tramvají. Byly to staré vozy s klasickými plošinami. Onoho dne se teta rozhodla jít cosi vyřídit na úřadech. Byla již oblečená, když přiběhla její matka a celá zadýchaná jí řekla: ‚Anno, nejezdí dneska do města, měla jsem hrozný sen. Viděla jsem převrácenou tramvaj a plno krve. Mám strach, aby se něco nestalo.’ Teta ale měla pozvání na určitou hodinu, a tak chtěla jít. Její matka ji zdržovala, ale nepodařilo se jí to. Teta docházela k zastávce, když viděla, jak se z kopce řítí velkou rychlostí tramvaj. Lidé na plošinách křičeli hrůzou a vyskakovali ven. Brzdy selhaly a vozy nabíraly stále větší zrychlení. Dole v prudké zatáčce se tramvaj převrátila, rozbila dva obchody. Pět lidí na místě zemřelo, dalších patnáct bylo těžce zraněno a dva z nich úraz nepřežili.“

Teta Václava Petrlíka sice prorocký sen nerespektovala, ale přišla pozdě na zastávku, a tak osudnou tramvají nejela.

\*\*\*

Také Daniela Mašková z Chvalenic nedbala výstrahy snu a nevyplatilo se jí to.

„V roce 1972 mi zemřela maminka. Asi tak za tři týdny po jejím pohřbu jsem měla sen: Lezla jsem po starých dřevěných schodech na půdu králíkům pro seno. Když jsem vystoupila asi do tří čtvrtin, viděla jsem, že přede mnou je na půdě pěkná hromádka vajec. Ihned jsem volala na chlapce, aby mi přinesli košík. Čekala jsem dlouho, už jsem chtěla kluky znovu zavolat, když jsem si všimla, že pod schody stojí moje maminka oblečená v šatech, v nichž jsme ji pohřbili. Od hlavy k pasu byla vidět normálně a od pasu dolů se rozplývala jako v mlze. Zdvihla ukazováček a řekla: ‚Danielo, dej si pozor, ať nepadneš.‘ A rozplynula se.

Ráno jsem se probudila, vypravila chlapce do školy a školky a na sen jsem si ani nevzpomněla. Pak jsem vzala nůši na seno a lezla na půdu. Zrovna jsem se chystala zpátky, když tu najednou jako když do mne něco strčí a já spadla dolů pod schody, kde jsem zůstala ležet víc jak dvě hodiny. Doma nikdo nebyl. Když jsem se probírala, byla mi hrozná zima a zároveň jsem celá hořela. Byl to sice jen otřes mozku, ale stačilo to. Varování jsem neuposlechla a to se mi vymstilo. Od té doby vím, že když se mi zdá o někom z rodičů, jak na mne mluví, mám si dát pozor, co přinesou příští dny.“

\*\*\*

Ve zcela výjimečných případech člověk nedokáže zabránit katastrofě, i když je na ni předem upozorněn. Božena Herbergová z Hradce Králové byla za války totálně nasazena v Brně u firmy Klockner v překladišti na jatkách. Dne 20. listopadu roku 1944 se jí kolega svěřil, že měl děsivý sen. Viděl, jak se jeho manželka s tříletým synem stali oběťmi náletu. Brnu sice bombardování nehrozilo, ale vidina byla až příliš živá.

„Poslouchali jsme při práci vídeňský rozhlas. Když se objevily nad územím rajchu angloamerické bombardovací svazy, kukala do hudby i mluveného slova kukačka. Ten den se ozvala brzy. Ještě nebyl ohlášen ani směr a cíl útoku a ozvaly se první detonace. Bylo krátce po 11. hodině, nad Brnem se rozpoutalo peklo. Rozprchli jsme se do krytů. Hala dostala přímý zásah. Když konečně utichl řev motorů a svištění padajících bomb, ptala jsem se po svém kolegovi. Ukázalo se, že v největší vřavě opustil kryt, doma ale své drahé nenašel. Řekli mu, že paní nesla chlapečka do krytu pod nedalekou školou. Ta však dostala dva zásahy a zcela vyhořela. V jejích troskách oba spolu s ostatními zahynuli. Nikdy tam nechodila, ale varována manželovým snem hledala jistější úkryt, než byla jejich vilka, která i tentokrát zůstala nepoškozená.“

## Poslové špatných zpráv

Sny ovšem nemusejí vždy jen varovat. Často nás pouze předem upozorňují na události, které se teprve stanou, anebo se již odehrály, ale my o nich dosud nevíme. Bohužel většina z nich má také tragickou příchuť.

Milada Bezděková z Nového Jičína se ve snu stala přímým účastníkem posledních chvil svého nemocného otce.

„Viděla jsem obraz domova jakoby od stropu v rohu kuchyně. Tatínek ležel na kanapi, maminka stála u sporáku vedle lékaře, který tatínka chodil ošetřovat. Otevřely se dveře a vešel můj starší bratr v železničářské uniformě s taškou přes rameno. Doktor mu podal ruku a oznámil, že tatínek právě zemřel. Bratr se podíval ke kanapi a řekl: ‚To není pravda, vždyť se hýbá.‘ Doktor namítl, že je to poslední zachvění.

Probudila jsem se, bylo krátce po šesté ráno. Pak přišel telegram, že tatínek opravdu onoho rána zemřel. Na pohřbu jsem se dozvěděla, že vše se událo přesně tak, jak jsem viděla. Bratr se vrátil z práce ve stejnokroji a s doktorem si vyměnili ony věty, které jsem ve snu slyšela. K smrti otce došlo ve stejnou dobu, kdy se mi o tom zdálo. Můj sen byl vlastně přímým přenosem.“

\*\*\*

V roce 1937 měla Milada Horáčková z Brna před svatbou, když jí začaly trápit tíživé sny. Viděla v nich, jak její nastávající se náhle ztrácí z tohoto světa, a potom zahlédla čestnou stráž s nablýskanými bodly. Nepříjemné noční vidiny vyvrcholily v pátek 13. října, kdy snoubenec nepřijel na smlouvenou schůzku.

„Byl vždy velmi přesný, ale jako voják měl četné povinnosti, a tak jsem si říkala, že se asi musel zdržet ve službě. Toho večera jsme měli jít na sokolskou akademii, čekala jsem dlouho a pak šla spát. Zdálo se mi, že ke mně přišel muž v uniformě a říká mi: ‚Slečno, vy jste včera večer čekala pana poručíka, ale on už nepřijde. Už se nikdy nevrátí.‘ A pak jsem viděla opět ta nablýskaná bodla. Ráno druhého dne za mnou přišel četník z vedlejší četnické stanice a říká: ‚Slečno, vy jste čekala pana poručíka, ale on už nepřijde. Havaroval v Ostravě na motorce při pronásledování zběha.‘

Můj snoubenec zranění nepřežil. Pohřeb se konal v mrazivý slunný den. Před kostelem stála čestná rota s jasně zářícími nablýskanými bodly.“

\*\*\*

Vladimír Pacula je železničářem tělem i duší. Slouží na brněnském hlavním nádraží, a jak se zdá, je s ním přímo bytostně spjat.

„Jednoho rána v září 1989 jsem se vrátil z noční služby a šel si lehnout. Normálně spím tak do 13 hodin, ale tentokrát mě tížila můra železniční katastrofy. Viděl jsem, jak se přímo na nádraží srazily vlaky. Tato vidina se mi stále vracela před oči a nedala mi spát. Vstal jsem již v jedenáct a svůj sen vyprávěl ženě. Smála se, že jsem přepracovaný. Po poledni nás smích přešel. V televizním zpravodajství hlásili, že na čtvrté koleji brněnského hlavního nádraží došlo k nehodě. Špatně navedený vlak vrazil do soupravy čekající u peronu. Škoda byla značná, neobešlo se to bez zraněných, ale naštěstí nikdo nezemřel.“

\*\*\*

Doktorka Ivana Hefková z Prahy je senzibilní žena. Ze snů se občas dozvídá, co přinese zítřejší den.

„Začalo to před 24 lety, kdy jsem jako mladá dívka pracovala u firmy zabývající se dovozem tisku. V kanceláři jsem se spřátelila s více než šedesátiletou vzdělanou ženou, které všichni říkali Růženka. V mládí bývala vážně nemocná, neprovdala se a žila nedaleko sídla firmy u svého bratra. Na pracovišti bývala vždy jako první. Chodila jsem také časně a ráda si s ní povídala. Neklamným znamením, že Růženka je již na svém místě, byl prázdný věšáček ve vrátnici, na němž přes noc visel velký ozdobný klíč od kanceláře.

Jednou k ránu se mi zdálo, že paní Růženka přišla ke mně a řekla: ‚Dnes nečekej, já jsem umřela.‘ Vzpomínám si, že jsem tu zprávu přijal klidně a bez vzrušení. Do práce jsem jela v pevném přesvědčení, že klíč bude poprvé viset ve vrátnici. A bylo tomu tak. Vrátný se podívoval, že se ještě nestalo, aby se Růženka opozdila. Kolegyně přicházely a divily se také. Já mlčela a čekala netrpělivě na telefon. Zazněl přesně na počátku pracovní doby a bratr Růženky nám jeho prostřednictvím oznámil, že jeho sestra již nikdy nepřijde. V noci zemřela.“

\*\*\*

Sny dovedou pozoruhodně přesně informovat nejen o osobních tragédiích, ale také o zcela obyčejných, i když většinou také ne zrovna příjemných budoucích událostech. Jedné ženě z Kroměříže se zdálo, že jí na hřbitově bude ukradena taška. Dva dny nato se tak opravdu stalo. Marie Šalpačtová se chystala na hřbitov uložit urnu. Noc předtím viděla ve snu,

že připravený pomník je poškozený, a váza i velká keramická mísa s květy jsou rozbité. Na druhý den našla skutečně vše zničené. Paní H. P. z Olomouce se ve snu zjevila zemřelá maminka a stěžovala si, že s jejím tělem v krematoriu zacházejí bez úcty a že stále ještě čeká na poslední obřad. Provedená kontrola tuto skutečnost potvrdila. Jsou známy i dva případy, kdy zesnulí ve snu radili svým vdovám, jak je nutno postupovat při výpočtu důchodu.

Paní N. I. z Čelákovic se zdálo, že její muž má milenku. Viděla je ve snu, jak se milují v autě. Po manželově návratu z údajné služební cesty na něj uhodila. K nevěře se přiznal. Domníval se, že byl sledován a žena všechno viděla na vlastní oči. Podobným kuriózním případem může sloužit i Irena Tůmová z Rožďalovic.

„Manžel dostal prémie. Dal mi nějakou částku a tvrdil, že to je všechno. Tu noc se mi zdálo, že slyším hlas, který říká: ‚Nedal ti všechno, lže ti. V garáži nahoře je škatulka, podívej se tam.‘ A uviděla jsem světélko v rohu regálu. Pak jsem to zaspala.

Ráno jsem se nasnídala a i když do garáže skoro vůbec nechodím, vzpomněla jsem si na sen a šla se tam podívat. V rohu regálu opravdu ležela malá škatulka se svíčkami do auta a v ní 3 000 korun. Manžel doma nebyl, řekla jsem mu to až večer. Od té doby si netroufl obelhávat mě.“

## **Předzvěst krutého konce**

Za vůbec nejpodivnější ze stovek svědectví o naplněných snech, která mám ve svém archivu, považuji výpovědi paní M. E. z Jihlavy a Drahomíry Matouškové z Mnichova Hradiště. Většinou se výstraha objeví ve spánku krátce před nadcházející nehodou, těmto ženám se však o budoucích smutných událostech zdálo o několik desítek let dříve, než k nim došlo.

M. E. vypráví: „Když jsem čekala první dítě, týden co týden jsem ve spánku viděla lidské ucho, ovšem bez otvoru. Strašně mě to vyděsilo. Když se dcerka narodila, bála jsem se jí podívat na uši. Naléhala jsem na manžela, neboť jsem rodila doma, ať si naše děvčátko dobře prohlédne, jestli je v pořádku. On o mém snu nevěděl, a tak se jen divil, proč jsem tak vystrašená. Všechno bylo v pořádku. Léta ubíhala a já na sen zapoměla. Dcerka se vdala a narodil se jí syn. Jaké však bylo naše zděšení, když se zjistilo, že je nedoslýchavý.“

\*\*\*

„Někdy v roce 1967 mě trápil hrozný sen. Viděla jsem jakýsi velký stroj

ponořený do tmy, cosi do něj narazilo, ozvala se strašná rána provázená zábleskem světla, které ozářilo krajinu. Bylo to na neznámém místě poblíž jakéhosi objektu, snad statku, a já naprosto jistě věděla, že právě při této nehodě umírá můj syn. Chtěla jsem běžet za ním, ale nešlo to, a tak jsem jen křičela,“ vzpomíná Drahomíra Matoušková. „Pak jsem se probudila, celá vyčerpaná a zpocená. Snad hodinu mi trvalo, než jsem se vzpamatovala, uklidnila se a uvědomila si, že máme sedmiletou dceru a žádného syna. Nějaký čas jsem si ten živý sen pamatovala a pak se mi z paměti vytratil. V roce 1969 se nám narodil syn Roman. Rostl a dospíval, měli jsme z něho radost. Byl nesmírně hodný, citově založený a dobrosrdečný. Pak se zamiloval, oženil a sám měl syna. V červenci roku 1990 se u nás zastavil, když jel za svou manželkou. Ale k cíli už nedojel. Sřel se v noci poblíž statku s kombajnem. Jak jsem se později dozvěděla, nehoda se odehrála tak, jak jsem ji před 23 lety viděla ve snu. Jaká síla mi oznámila smrt syna ještě předtím, než se vůbec narodil? Byla to smyčka v čase, anebo varování osudu?“

\*\*\*

O tom, že sny dovedou skutečně přesně varovat před nebezpečím, které nám hrozí, nelze pochybovat. Důkazy najdeme v historických análech i současných zprávách. Jak víme z Bible, i Josef byl ve snu varován, aby uprchl do Egypta s Marií a malým Ježíškem. Mudrci z východu byli ve spánku upozorněni, aby se z Betléma nevraceli přes Herodesovo sídlo. Mnoha panovníkům a mágům byly zvěstovány budoucí události. Ale abychom nezůstávali jen v dávné minulosti - až podezřele mnoho geniálních objevů, které rozhodujícím způsobem posunuly vědecký výzkum, bylo učiněno následkem inspirace zjevené ve snu.

„Stál jsem na slunci z planoucího plynu. Planety mýjely se svistotem kolem. Byly spojeny s tímto sluncem tenkými nitkami a kroužily kolem něho. Najednou plyn ztuhl. Slunce a planety se zmenšily,“ líčí slavný atomový vědec Niels Bohr svůj podivný sen, který měl jako student. Po probuzení si uvědomil, že právě objevil tak dlouho hledaný model atomu. Na tomto snu stojí dodnes moderní atomová fyzika. Také objev struktury molekul, základů kybernetiky a mnoho dalších poznatků mělo své kořeny v podivných, a přesto tak konkrétních nočních vidinách.

Pracovníci amerického Gallupova ústavu provedli v roce 1990 výzkum, podle něhož se s prokazatelným naplněním snů setkalo více než dvacet procent populace. Fenomén předvídání budoucnosti ve stavu spánku tedy bezesporu existuje, ale doposud o něm víme velmi málo. často nejsme

schopni rozlišit skutečnou informaci od pouhých fantazií, které nám sny přinášejí. A už vůbec nejsou prozkoumány podmínky, za nichž k prorockým vizím ve spánku dochází. Čím jsou věštecké sny vyvolávány a jakému typu lidí se nejčastěji zdávají? Jak říkal Lovecraft, jisté je zatím jen jedno - titánský význam snů rozhodně nesmíme podceňovat.

## VI. VĚŠTBY A PROROCTVÍ

Jednoho rána roku 1952 se ve washingtonské katedrále St. Matthew jedné z věřících žen dostalo neobvyklého vidění. Když se vroucně modlila před sochou Panny Marie, jako ve snu viděla náhle Bílý dům, nad ním v pozadí tmavý mrak a číslice 1-9-6-0. Mladý muž s modrýma očima stál ve dveřích budovy a slyšela hlas, který jí sděloval, že demokrat, který bude v roce 1960 zvolen za prezidenta, se stane v období svého působení obětí atentátu. O jedenáct let později se tato chmurná vize do puntíku naplnila. V Dallasu zazněly výstřely, které ukončily život J. F. Kennedyho.

Žena, jež tak přesně předpověděla skon amerického prezidenta, se jmenuje Jeane Dixonová a je považována za jednu z nejlepších a neúspěšnějších jasnovidkyň světa. I když i ona se občas mylí, sedmdesát procent jejích předpovědí se plní. Tak tomu bylo i v pokračování tragédie rodu Kennedyů. Když v roce 1968 Jeane Dixonová na shromáždění v hotelu Ambassador v Los Angeles odpovídala na dotazy posluchačů, kdosi se jí zeptal, zda se Robert Kennedy stane prezidentem Spojených států. Dixonová prý v tom okamžiku uviděla padat černou oponu mezi sebou a publikem, a proto odpověděla: „Ne, nikdy se nestane prezidentem, protože v tomto hotelu dojde k tragédii.“

O týden později se její proroctví proměnilo v realitu. Robert Kennedy byl právě v hotelu Ambassador zastřelen.

Umění předvídat budoucnost je staré snad jako lidstvo samo. Již na samém úsvitu nám známých dějin se objevují věštcí a mágové, aby mocným tohoto světa zvěstovali, kterými řečišti se pravděpodobně bude ubírat tok nadcházejících událostí. Jejich proroctví se až podezřele často vyplnila. Ne vždy to byl ovšem důkaz jasnovidných schopností. Někdy šlo pouze o prognózu vycházející z důkladných znalostí poměrů. Navíc většina věštek byla vyslovována pouze v náznacích a postrádala konkrétní údaje. Fascinující výjimkou jsou proroctví, při nichž věstec riskoval nelibost a mnohdy i vlastní život a předpověděl žadateli o věštbu tragickou smrt.

### Předpovězené vraždy

Na počátku března 44 př. n. 1. obětoval doživotní diktátor římské říše Gaius Julius Caesar tučného býka, aby věštcí z jeho těla vyčetli blížíící se události. Obřad od samého počátku provázely těžkosti. Nejdříve ohledávač vnitřností při rituální pitvě zvířete nemohl najít srdce. Haruspik Spurinna Vesticius usoudil, že to nevěstí nic dobrého a že Caesar záhy přijde o život. A když pak na játrech obětovaného býka nebyl nalezen pyramidální lalok,

bylo zřejmé, že půjde o úkladnou, předem naplánovanou smrt. Mocnému diktátorovi hrozil atentát. Sebevědomý Caesar ale nedbal na toto varování, neopustil Řím, jak mu bylo věštcí doporučeno, a zúčastnil se jednání senátu, v jehož budově byl 15. března zavražděn čtyřicetivácti bodnými ranami.

Také římský konzul Germanicus se stal obětí přesně předpovězené vraždy. Roku 18 tento muž, který byl vnukem Marka Aurelia, bratrem Claudia a otcem pozdějšího císaře Caliguly, navštívil proslulou věštírnu Klaros na území dnešního Turecka. Tamní věštec Germanicovi, jemuž bylo tehdy pouhých 35 let, předpověděl, že mu zbývá pouhý rok života, než zhyne přičiněním nepřátel. Germanicus se rozhodl vyhýbat všem bojům a půtkám, stáhl se do ústraní a hodně cestoval, aby zmátl stopy. Ale ani to ho nezachránilo. Desátého října následujícího roku byl v Antiochii otráven svým úhlavním nepřítelem Pisem a jeho ženou.

Také z našich dějin známe podobný případ. Podle legendárního horoskopu, jehož první verzi sestavil již v roce 1608 proslulý Johannes Kepler pro Albrechta z Valdštejna, hrozila později tak slavnému vojevůdci násilná smrt. Za zvlášť nebezpečné považoval Kepler první měsíce roku 1634. Konstelace hvězd na toto období byla pro vévodu tak nepříznivá, že Kepler navzdory letité dobré spolupráci odmítl vypracovat podrobný Valdštejnův horoskop na dobu po roce 1634. Nevíme, zda tím chtěl definitivně naznačit, že je to zbytečné, protože Albrecht z Valdštejna bude již mrtev. Pravdou však je, že v únoru roku 1634 byl vojevůdce skutečně zavražděn.

Novodobé případy přesně předpovězených vražd se hledají jen velmi obtížně. Přesto se v mém archivu nachází několik svědectví potvrzujících, že proroctví o násilné smrti se beze zbytku vyplnilo. Jedno z nich podává Jaroslava Drdová z Libušína.

„Před válkou se do naší vesnice přistěhovala rodina s babičkou, která vykládala karty. I když jsem na obdobné věštby rozhodně nevěřila, nechala jsem si jednu karty také vyložit. Kartářka po nahlédnutí do čertových obrázků nejdříve odmítla věštbu vyslovit a pak mi předpověděla, že v době, kdy budu nejvíce potřebovat svou maminku, přijdu o ni strašným násilným způsobem. A bohužel, vše se naprosto přesně vyplnilo. Po řadě let jsem těžce onemocněla. Maminka mi moc pomáhala, starala se o obě moje děti po dobu mého pobytu v sanatoriu, i pak, když jsem se léčila doma. A právě tehdy, když jsem na její pomoci byla přímo životně závislá, přišla ta hrozná rána.“

Psal se rok 1956. Maminka Jaroslavy Drdové, paní Alžběta Beranová bydlela v té době v malém domku v obci Svinařov. Osmého listopadu večer

odešel její manžel na obvyklou noční směnu a paní Alžběta se spolu se svou desetiletou vnučkou Jarmilkou uložily ke spánku. Hodinu po půlnoci se osiřelými uličkami spící vesnice začala blížít skutečná zřůda v lidském těle. Jmenoval se Václav Mrázek. Do policejních análů vstoupil jako sedminásobný vrah sadista. Když byl v roce 1957 dopaden, doznal se celkem k 127 trestným činům. Prokázáno mu bylo sedm vražd a čtyři pokusy o vraždu, navíc šest dokonaných znásilnění a osm pokusů sexuálního násilí na nezletilých dívkách. A také oné pošmourné listopadové noci, kdy zamířil k domku Alžběty Beranové, hodlal popustit uzdu své brutality.

Podplukovník Josef Vaněček, který se podílel na Mrázkově dopadení, o tom později pro tisk řekl: „Mrázek odemkl venkovní vrata paklíčem, ze špalku na dvoře sebral sekeru a přes verandu se dostal do bytu. Chvilí hledal v kuchyni, než vstoupil do ložnice. Podezřelý šramot probudil Alžbětu Beranovou, která náhle rozsvítila lampičku na nočním stolku. Zloděje poznala, Mrázek se ve Svinařově narodil a prožil tady celé mládí, vykřikla nahlas jeho jméno a to jí bylo osudné. Vrah jí zasadil několik ran sekerou do hlavy.“

Alžběta Beranová zahynula krutou násilnou smrtí v okamžiku, kdy jí její těžce nemocná dcera nejvíce potřebovala, přesně tak, jak před léty věštila neznámá kartářka. I náš další případ je důkazem děsivého naplněného proroctví. Udál se ve vesnici Stará Bělá, která je dnes součástí Ostravy. Vnučka oběti Hana Rakušanová vypráví:

„Počátek celé tragédie má kořeny v třicátých letech. Znáám jej z vyprávění maminky, která byla tehdy očitým svědkem. Moje babička tehdy ve svém rodinném domku přistihla cikánku při krádeži slepice. Nastala hádka, v níž cikánka proklela celý dům i s jeho hospodyní a předpověděla, že v tomto obydlí dojde k vraždě, jehož obětí bude právě majitelka domu. O varujícím proroctví vědělo mnoho osob, ale dlouhá léta se nic nedělo.“

Věštba se však neuvěřitelným způsobem naplnila až po více než padesáti letech. Babička Hany Rakušanové byla surovým způsobem zavražděna. Případ i přes rozsáhlé pátrání a výslechy mnohých svědků zůstal neobjasněn. O loupež však nešlo, peníze zůstaly na místě a také se neztratilo nic jiného. Podle rekonstrukce onoho hrůzného večera se dá usoudit, že oběť měla možnost úniku, ale ona naopak jakoby kráčela vstříc své smrti.

K podivným případům předpovězených vražd se ojedinělým způsobem řadí událost zaznamenaná v rodině paní Boženy Miškové z Horní Břízy. Tajemná výstraha před hrozící tragédií byla signalizována prostřednictvím

zjevení ve snu a díky uposlechnutí tohoto varujícího avíza se podařilo vrahovu niku včas zastavit.

„Je mi dvaosmdesát let. Příběh se týká mé babičky, která žila v Příbrami. Jedné noci měla podivný sen. Zjevila se jí Panenka Maria svatohorská a přikázala jí, aby hned ráno odjela za nejmladším synem Karlem na Slovensko, že tak zabrání velkému neštěstí a krveprolití. Babička se probudila celá zpocená a vylekaná, nevěděla, co si počít. Pomodlila se, po delší době opět usnula, ale snu se nezbavila, znovu se opakoval. Ráno se vydala na hlubošskou faru pro radu. Pan farář se zamyslel a potom babičce řekl, aby na Slovensko jela. A tak se tehdy už více než sedmdesátiletá babička vydala na Oravu do Tvrdošína, kde byl její syn správcem pily. S pomocí dobrých lidí se tam po čase šťastně dostala. Dveře správcovy kanceláře otevřela právě ve chvíli, kdy její syn Karel mířil revolverem na majitele pily a chtěl ho zastřelit.

Babička vykřikla: „Karlíku, co to děláš?“ a dala se do pláče. Synovi vypadla zbraň z ruky, rozběhl se k mamince, objal ji a také se rozplakal. Potom se vše vysvětlilo. Karel měl hezkou mladou ženou a ta se majiteli pily velmi líbila. Ani jí nebyly pozornosti a dárky nového nápadníka nepříjemné. Nějaká dobrá duše to Karlovi prozradila a on v návalu hněvu chtěl celý problém vyřešit se zbraní v ruce. Díky varujícímu zjevení se nestal vrahem.“

## **Orákulum v podobě ortelu smrti**

Většina věstců se vyhýbá tomu, aby svým klientům byli nuceni prozradit, jaký nepříjemný konec je čeká, a nemusí jít jen o vraždu. Nečekané úmrtí v mladém věku, úrazy, ztráta majetku a další tragédie, které se objeví v orakulu, jsou úmyslně zamlčovány. Někdy je však žadatel o věštbu neústupný. Tak tomu bylo i v případě vynikajícího šachového velmistra Richarda Rettiho. Ten se v roce 1926 oženil s mladičkou dcerou ruského spisovatele Naděždou Gorodeckou. Novomanželé ihned po svatbě opustili Sovětský svaz a jak bylo běžné, cestovali z turnaje na turnaj. V roce 1928 se šli pobavit na jednu vesnickou pouť poblíž Pardubic. Doprovázeli je dva přátelé; jméno prvního není známo, druhým byl Jaroslav Dubský, majitel pražské továrny na toaletní mýdlo Evona, jinak také šachový novinář a mecenáš.

Na pouti vystupovala stará cikánka, která věštila z ruky. Mladá paní Rettiová neodolala a byl jí předpovězen dramatický, ale dlouhý život. Muži se věštění smáli, ale na důraznou žádost paní Rettiové se i oni vydali k cikánce. Ta však zásadně odmítla hovořit o jejich osudu. Pánové se však

domnívali, že důvodem je malá odměna, a tak zvýšili svou nabídku. Jenže cikánka otevřeně přiznala, že jim nechce věštit, protože nemají před sebou hezkou budoucnost. To muže natolik zaujalo, že trvali na proroctví. Cikánka nakonec povolila a její předpověď zněla: „Prvý z vás zemře za několik dní, druhý, Retti, do jednoho roku a J. Dubský sice prožije ještě více než deset let, ale potom zemře strašlivou smrtí.“

Jak zaznamenal šachový novinář Václav Bednář, který se o životopis Richarda Rettiho zajímal, věštba se začala rychle naplňovat. Po týdnu se Retti dozvěděl, že prvního z přátel přejelo auto a zemřel. Retti začal uvažovat o pravdivosti předpovědí. Díky tomu, že o svých obavách napsal také holandskému velmistrovovi a pozdějšímu šachovému velmistru světa dr. Euwemu, dr. Mandlerovi a dalším osobnostem tehdejšího šachového světa, zachovalo se svědectví o věštbě dodnes.

Necelý rok po věštbě se zcela zdravý a tehdy teprve čtyřicetiletý Retti nakazil infekcí dětské spály a onemocnění podlehl. J. Dubský prožil ještě více než deset let a pak byl i s celou rodinou brutálně utýrán v Osvětimi. O naplněné věštbě staré cikánky máme svědectví ze čtyř různých pramenů, od velmi vážených osob, o jejichž serióznosti nelze pochybovat.

\*\*\*

Tři spolehliví svědci sledovali i další podivuhodný případ proroctví. Jedním z nich byla i MUDr. Zdeňka Forejtková z Olomouce.

„Jako mladá lékařka jsem v roce 1954 ošetřovala čtrnáctiletého chlapce na dětském oddělení krajské nemocnice v Banské Bystrici. Umíral na leukémii. Denně jej ve večerních hodinách navštěvoval jeho otec. Měl to výjimečně povoleno, přestože tenkrát nebyly návštěvy dětí přípustné. Poslední večer se hochovo utrpení schylovalo ke konci, otec klečel u postele, hlavu položenou na pelesti. Umírající chlapec se náhle vztyčil, hrábl otci do vlasů, několik jich vytrhl a zvolal: ‚Ocko, tolko rokov budeš žit, kolko vlasov som ti teraz vytrhol.‘ V ruce mu přitom třepotalo pět vlasů, jak přítomná sestra pak spočítala. Téže noci chlapec zemřel. Jeho matka o dva roky později porodila holčičku a chodívala s ní k nám na kontroly. Roku 1959 jsem ji zastihla plačící. ‚Paní doktorko, pamatujete si na onen večer, kdy umíral náš syn a vytrhl manželovi těch pět vlasů?‘ zeptala se mne. ‚Je to právě pět let a můj muž umírá na rakovinu.‘ Samozřejmě, že jsem si to pamatovala a bylo mi z toho moc smutno, když jsem se po pár dnech dozvěděla, že chlapcův otec nemoci podlehl.“

\*\*\*

Paní E. R. z Kroměříže vypráví o své tetě z Prahy-Karlína, která uměla tak dobře vykládat karty, že v nich četla jako v knize osudu.

„Jednoho horkého letního dne za první světové války žehlila a otevřela si dveře na chodbu, aby se alespoň trochu ochladila v průvanu. Toho využila sousedka a poprosila tetu, aby jí, než se žehlička zahřeje, vyložila karty na syna, který byl na frontě a o němž neměla už dlouho žádnou zprávu. Teta prosbě vyhověla. Karty ukázaly, že syn se po nemoci a velkém utrpení vrátí v uniformě a s bohatou manželkou. Ta ‚bohatá manželka‘ se sousedce sice nezamlouvala, ale jak se později ukázalo, vše se vyplnilo. Syn se vrátil jako legionář s půvabnou ruskou šlechtičnou, která na útěku zachránila všechny své šperky značné ceny...

Onoho horkého dne to ale ještě nikdo, kromě tety, netušil. K rozhovoru nad kartami se přidala mladá paní z téhož domu. Ta dostala o svém muži zprávu, že je nezvěstný, a propadla trdomyslnosti. Když viděla tetu s připravenou žehličkou, požádala ji o přezhelení límečku, který měla na šatech připevněný granátovou broží. Teta jí ráda vyhověla a ptala se, kam se tak nastrojená chystá. Mladá paní odpověděla, že na cestu, a když viděla odložené karty, chtěla také vyložit, co ji čeká v nejbližší budoucnosti. Sejmula balíček a teta s hrůzou viděla, že žena velmi brzy zemře. Nechtěla jí to pochopitelně říct, a tak se vymluvila, že musí nejprve dožehlit a pak že jí karty vyloží, nejdříve že si dají kávu. Mladá paní se ale nedala zdržet a odešla. Večer byla celá ulice rozrušená zprávou, že právě tato žena skočila do Vltavy. Teta usoudila, že se jistě na sebevraždu připravovala a jako pořádná žena chtěla mít vyžehlený límeček i na tu poslední cestu. Karty, ostatně jako vždy, i v tomto případě řekly pravdu a ukázaly, že žadatelka o věštbu nebude již dlouho mezi živými.“

\*\*\*

„Ve třicátých letech si moje babička nechala od cikánky hádat z ruky. Snědá vědma se ale začala kroutit a naříkat, křičela, že rodinu čeká neštěstí v podobě hrozného ohně, který si vyžádá lidský život,“ vypráví Miloslava Brázdová. „Vyděšená babička dostala vynadáno od rodiny, ale nikdo údajnou hrozbu nebral vážně. V té době byl babiččin mladší bratr bez práce a měl se stát otcem druhého dítěte. Proto přijal službu nočního hlídače na stavbě vilek v Praze Na šmukýřce. Jedné noci zde vypukl nevysvětlitelný požár. Z těla babiččina bratra zbylo jen ohořelé torzo. Příčinu požáru se nepodařilo vypátrat. Předpověď neštěstí v podobě ohně se však vyplnila.“

\*\*\*

Bolestnou vzpomínku na prococtví z karet má Ludmila Cernštejnová z Prahy. „V roce 1969 za mnou přišla kolegyně s otázkou, jestli si nechci nechat jen tak z legrace vyložit karty. Věštkyň pocházela z Ukrajiny, mluvila špatně česky a já jí moc nerozuměla, jen to, že velmi brzy ztratím milovanou osobu mužského pohlaví. I když jsem se tomu navenek smála, v nitru mi to nedalo a v noci jsem občas s hrůzou naslouchala, jestli manžel dýchá. Asi týden po této věštbě mě zachvátil pocit neklidu a úzkosti, neměla jsem v práci stání, cosi mě hnalo domů k mé matce. Šéf mi vyšel vstříc a pustil mě dřív. V nezvyklém chvatu jsem dorazila k mamčině bytu. Na schodech mě zastavila sousedka a říká: ‚Nezvoňte, stalo se neštěstí, váš bratr Pavel zemřel.‘ Bylo mu čtyřicet let. Při řeckořímském zápase si poškodil míchu a zranění nepřežil. O milovanou bytost jsem tak skutečně přišla.“

\*\*\*

Za války žila na Kladně kartářka, která naprosto přesně předpověděla vypálení Lidic. Tato jasnovidná žena viděla po několik nocí vypálenou vesnici a mrtvá nahá těla, jak se vznášejí k obloze, odkud se zpět sypou lístky růžových květů. Podobné svědectví má ve svém archivu i parapsycholog Milan Ryzí. Jednalo se opět o ženu, kterou v nočních vizích trápila představa rozbořených domů v Lidicích a mnoha zavražděných mužů. Prococtví těchto žen, jak víme, se až příliš krutým způsobem změnilo v realitu.

## Varování s nádechem naděje

Věštby ale nemusí mít vždy jen tragickou příchuť. Může se v nich objevit i světlo naděje. V rodině Aleny Hladké z Prahy se traduje nezvyklý příběh.

„Když bylo mému zeti Hubertovi dvacet tři let, vydal se spolu se svým bratrem do Indie a Nepálu. Cestovali v obytném voze a výprava byla naplánována na půl roku. Při návštěvě jednoho z indických měst zastavil Huberta v davu lidí starý muž a nabídl mu věštbu budoucnosti. Zeť, aby se ho zbavil, mu zaplatil nějakou malou částku a oplátku mu bylo sděleno: ‚Varujte se dívky s dlouhými vlasy. Potkáte ji v horách. Usiluje vám o život a není sama. Nenecháte-li se ovlivnit jejími svody, vrátíte se domů, ale i tak to bude o hodně později, než čekáte.‘

Hubert mávl rukou nad prococtvím i vydanými penězi. Asi za tři týdny se spolu s bratrem utábořili na noc ve vysokých horách. Připravovali si

večeři daleko od posledních obydlí, v místě, kde nečekali, že by mohli potkat pocestného. A přece přišla návštěva. Mladá, velmi hezká dívka s dlouhými černými vlasy. Pokoušela se posuňky a několika anglickými slovy odlákat jednoho z bratrů na schůzku o samotě. Líbila se oběma, Hubert si ale náhle vzpomněl na proroctví o setkání s dívkou, které představuje nebezpečí. Intuice mu říkala, že starý věštec se nemýlil. Rychle sbalili věci, nasedli do auta a odjeli. Nedaleko místa svého tábořiště zahlédli za skálou ukryté tři muže, kterým dívka zřejmě pomáhala v jejich lupičském řemesle. Aby byli bratři snadněji přemoženi, měla je rozdělit. Věštba se vyplnila i v předpovědi pozdního návratu. Hubert dostal salmonelózu, byl upoután na lůžko, život mu zachránil až lékař, kterého museli přivést ze vzdálenosti více než 400 km. Léčba spolu s rekonvalescencí se protáhla, a tak se Hubert vrátil domů až o čtvrt roku později, než předpokládal.

\*\*\*

„V polovině třicátých let jsem spolu s manželkou v Mladé Boleslavi zhlédl vystoupení jasnovidce,“ napsal ing. Ladislav Dostál z Prahy. „Moje žena se známými navštívila druhý den tohoto jasnovidného muže, aby se dozvěděla, co ji čeká. A on mé manželce tehdy předpověděl, že v den, kdy bude slavit své třicáté sedmé narozeniny, bude jednou nohou v hrobě. Narodila se 14. února 1908. Od věštby uplynulo deset let. Nastal 14. únor 1945. Manželka slavila 37. narozeniny. A právě ten den přišel zničující americký nálet na Prahu. Pracoval jsem tehdy v továrně Aero ve Vysočanech. Běželi jsme do krytu, a když bombardování ustalo, dozvěděl jsem se, že byly zasaženy Emauzy a celý pruh Vinohrad. Vzpomněl jsem si na staré proroctví, do fabriky se nevrátil a utíkal domů. Když jsem se blížil k Machově ulici, řada domů kolem byla v jednom plameni. Zastavil jsem se na rohu Varšavské a chvíli otálel, než jsem se odvážil podívat na náš dům. Vše okolo bylo rozbité. Náš dům ale stál, jen všechna okna měl vybitá a záclony mávaly na pozdrav. Manželka v šoku, ale ve zdraví nálet přečkala. Stačilo, aby bomby, které zničily okolí, mířily o pár metrů jinam, a už jsem se s ní neseťkal.“

\*\*\*

„V roce 1918 jsme se ubytovali ve vile s dvěma jinými partajemi,“ přichází s dalším svědectvím Růžena Vondřejová z Hradce Králové. „V patře nad námi bydlela paní s dcerkou - její manžel byl v té době

nezvěstný, nevrátil se z ruské fronty. Nikdo jí nedokázal říct, zda padl anebo co se s ním stalo. A tak se na radu známých odebrala k jasnovidce. Vrátila se potěšena. Vědma jí v transu řekla, že vidí jejího muže ve velikém přístavu v zástupu vojáků, jak nastupuje na palubu zámořského parníku. Ujistila ji, že manžel se zcela určitě vrátí domů. V domě tomu nikdo nevěřil, ale byli jsme rádi, že jí to vneslo trochu klidu do duše. Uplynuly asi tři neděle, když se najednou pan Růžička - tolik postrádaný manžel - vrátil v legionářské uniformě. V den, kdy byla jeho žena u jasnovidky, opravdu nastupoval ve Vladivostoku na loď, která jej přivezla do Evropy.“

\*\*\*

Anna Laštovičková z Hradce Králové vzpomíná na jasnovidnou babičku svého manžela, za níž jednou přišla mladá žena s pláčem, že již rok nemá žádnou zprávu o svém muži, který byl ve válce. Babička nahlédla do karet a udiveně se ptala, proč pláče, když její manžel je již v pořádku doma. Žena tomu nechtěla uvěřit, ale když se vrátila do svého bytu, zjistila, že se její muž skutečně právě vrátil z fronty.

\*\*\*

Jako utišující lék působila i věštba zaznamenaná v rodině Jana Mastníka z Jablonce nad Nisou.

„Můj dědeček byl na sklonku dvacátých let na vojenském cvičení a narukoval na Slovensko k maďarským hranicím. Situace tam byla tehdy velmi vážná a babička žila v neustálém strachu o dědu. Měla tetu, která bydlela na samotě ve starém mlýně a byla po okolí známá tím, že uměla předvídat budoucnost.

Jednoho dne babička začala marodit. Navečer několikrát dokonce upadla do mdlob. Přivolaný lékař si nevěděl rady. Najednou se v domě objevila jasnovidná teta. „Já vím, Mařenko,“ povídala už ve dveřích, „že máš strach o toho svýho, a proto ti není dobře. Ale neboj se. Hrozí mu sice velké nebezpečí, ale dobře to pro něj dopadne. Kulka jej těsně mine. Za pár dní dostaneš dopis, kde ti všechno vylíčí sám.“

Po těchto slovech babičku pohladila, té se ulevilo a rychle se ze své záhadné choroby vzpamatovala. Asi za týden přišel od dědy dopis, v němž popsal neuvěřitelnou příhodu. Oddíl pochodoval vesnicí, kde žili jen Maďaři. Byl jasný slunečný podvečer. Kdosi tiše poznamenal, že na obzoru je duha. Děda zvedl hlavu, aby se podíval, pod nohy se mu připletl kámen, o který zakopl tak, že skoro upadl. Jak vyrovnával rovnováhu v hlubokém předklonu, zazněl z protějšího domu výstřel a kulka trefila vojáka

pochodujícího těsně za dědou rovnou do čela. Zasažený na místě zemřel. Dědovi se, jak teta předpověděla, vůbec nic nestalo.“

\*\*\*

O příliš rychle vyplněném proctví vypovídá i Dagmar Dvořáková z Prahy. „V první polovině padesátých let se moje sestřenice Zdena z Horních Těšic vracela z Prahy ze svatby a svým malým dětem vezla velkou výslužku. Cestovala přes Rakovník, kde přesedala na motoráček směr Žlutice. Ve vagónu cestovaly též cikánky. Jedna z nich chtěla Zdeně věštit. Sestřenka zprvu byla proti, ale když samozvaná vědma byla neodbytná, nakonec svolila. Cikánka jí sdělila, že na ni čhává velké nebezpečí, z něhož sice vyvázne životem, ale měla by si dát veliký pozor, protože nadcházející katastrofa je velmi blízko. Neštěstí ji může přepadnout již v následujících hodinách. Pak cikánka sebrala dvacetikorunu jako honorář a vystoupila. Její proctví se vyplnilo nečekaně rychle. Asi po dvou hodinách vlak vykolejil a několik vagónů se rozbilo. Zdeně se nic nestalo, jen byla v šoku. Když konečně dorazila domů, děti jí běžely naproti s otázkou, co dobrého jim přivezla. „Jen sebe,“ řekla. Výslužka ze svatby zůstala ve zcela zničeném vlaku.“

## Osud na dlani

Chiromantici jsou přesvědčeni, že dlaň je věrným obrazem našeho organismu. Je v ní prý zakódován nejen charakter, ale i zdravotní stav, psychické dispozice a další tělesné a duchovní vlastnosti. Staří Číňané dokázali číst v dlani jako v otevřené knize. Vědci v Singapuru spojili toto více než 4 000 let staré umění s nejmodernější technikou a svěřili čtení z ruky počítači. V praxi to vypadá tak, že nejprve speciální stroj vyfotografuje obě dlane. Ze snímků jsou pak čidlem sejmuty všechny jednotlivé rýhy, křížky a čáry, prostě všechny znaky, které se na dlani vyskytují. Takto získané informace počítač vyhodnotí a zpracuje z nich podrobnou zprávu. Rozbor našeho charakteru a odhad naší budoucnosti pro nejbližší léta bývá velmi důkladný. Počítač na něj potřebuje okolo třiceti stran textu. Cílem je především odhalit slabiny anebo i schopnosti, o nichž člověk většinou nemá ani tušení. Program lze zaměřit také na některé speciální otázky a problémy. Řada velkých firem posílá do singapurského chiromantického centra uchazeče o místa pokladníků, aby se přesvědčila, zda nemají ve dlani zapsány sklony k podvodům. Snoubenci zase žádají, aby počítač srovnal hlavní rysy jejich povah a sdělil, zda se k sobě hodí.

Služeb elektronického věštce velmi často využívají lékaři. Počítač ze znaků na dlani nemocného vyčte slabá místa organismu a pomáhá tak při stanovení diagnózy. Ve své dlani máme, jak se zdá, zapsanou nejen svou povahu a zdraví, ale i blížící se smrt.

Jeden z nejpozoruhodnějších důkazů o neomylnosti informací vyčtených z dlaně přináší Miroslav Lunga ze Skoronic.

„Po válce jsem několik let pracoval v cukrovaru v Kelčanech jako kampaňový dělník. Spolu s námi tam působila i jedna veselá a řečná paní, která uměla hádat z ruky. Každému, kdo měl zájem, řekla, co ho čeká a nemine. Prozrazovala však vždy jen ty lepší stránky osudu a ty špatné si nechával pro sebe. Nechtěla nikoho zarmoutit a přidělovat mu starosti. Jednou si nechala číst z ruky i naše uklízečka, velmi mladá žena ze sousední vesnice. Vědma vzala její ruku, dlouho si ji prohlížela a pak řekla: „Já vám nemohu nic hádat. Vy nemáte na ruku žádné čáry života, jako byste před sebou neměla již vůbec žádnou budoucnost.“

A tak jí nic nepředpověděla. Uklízečka z toho měla legraci, že se jí čáry života kamsi zatoulaly. Jenže ještě ono odpoledne se její osud smutně naplnil. Když po směně čekala na autobus, upadla náhle a byla na místě mrtvá. Skolil ji infarkt. Takže skutečně neměla žádné čáry života, protože za pouhých pár hodin po věštbě měl její život skončit.“

\*\*\*

Případy naplněných proroctví jsou podivuhodnými důkazy o jediné lidské schopnosti nahlížet do budoucna. Nelze popřít, že některým věštcům se skutečně přesně podařilo podhalit blížící se události. Jak často jsou jejich údaje spolehlivé a na jakém principu jasnovidecké schopnosti pracují, nevíme. Stejně nezodpovězena zůstává i otázka, zda jsme schopni hrozící tragédie odvrátit, anebo musíme pouze trpně očekávat jejich příchod. Otázek, jak se zdá, máme po ruce více než odpovědí.

## VII. UTÍKEJ, NEBO ZEMŘEŠ

O Winstonu Churchillovi se traduje, že byl schopen naprosto neomylně předvídat budoucí události. Za druhé světové války při jedné večeři s několika dalšími významnými osobnostmi nechal náhle vynést veškeré jídlo z kuchyně a sám se i s hosty spěšně odebral do jiné části domu. Krátce nato kuchyň i přilehlá jídelna byly zasaženy bombou. Obdobné předtuchy blížícího se nebezpečí nejsou tak vzácné, jak by se zdálo. Především za války anebo v jiných krizových situacích dostávají mnozí lidé záhadné a notně nepochopitelné příkazy, které je nutí udělat něco neobvyklého. Například rozběhnout se, vyskočit z okna anebo padnout k zemi. K takovýmto nečekaným reakcím není zdánlivě sebemenší důvod, a přesto se vzápětí ukáže, že to byla jediná cesta k záchraně života. Svědčí o tom i neobvyklý příběh Jany Faitové z Prahy.

„Blížil se konec války. Jaro roku 1945 svým krásným počasím nahrávalo spojeneckým letcům a umožňovalo jim hojně navštěvovat protektorát. Pracovala jsem tehdy v Óst-marwerke v Kbelích a téměř denně jsme měli hlášený nálet. Pokud se na světelné tabuli v dílně objevila číslice 5, byl to signál k přípravě, a jak se číslice snižovaly, věděli jsme, že je nutné továrnu opustit a odebrat se buď do krytu, anebo, což se dělo častěji, na přilehlá pole.

Tu osudnou neděli 25. března však čas na přípravu nezbyl. Na tabuli se objevilo všech pět čísel najednou a my museli pryč. Vyběhli jsme ven, to už nad námi hřměla letka bombardérů. Já ještě s přítelkyní Mirkou a jejím mládencem jsme utíkali do polí, kde ti dva měli již svoje místo v nedalekém stohu. Zvali mě, abych se tam ukryla, ale já, nevím proč, jsem tentokrát odmítla a prchala dál. Doběhla jsem k jakémusi keři. Pod ním leželo sedm lidí a všichni na mě volali, zvláště jeden německý voják doslova křičel, abych si ihned lehla na zem, protože letadla již duněla nad námi. Upadla jsem mezi ně a rozpoutalo se peklo. Uprostřed největšího rámusu jsem slyšela jasný hlas: ‚Odejdi, rychle odejdi, neboj se, utíkej, honem utíkej!‘ Neváhala jsem ani na chvíli. Vstala jsem a prchala dál do polí. Kolem padaly malé bomby, které se svistotem rozrývaly pole. Vrhla jsem se k zemi a s rukama na hlavě čekala, až se ohnivá smršť přežene. Nedaleko mne spadl nosič bomb, potřísnil mě blátem, ale jinak jsem neměla ani škrábnutí. Když konečně nastal klid, vstala jsem a potácěla se zpátky. Pod oním keřem, kde jsem původně ležela, se válely mrtvolky všech sedmi lidí, rozhozeny hvězdicovitě na všechny strany, jak přímo mezi nimi vybuchla bomba. Také stoh, v němž se ukrývali moji přátelé, dostal zásah. Mirka dodnes špatně chodí a její mládenec na následky zranění zemřel.

Teprve když jsem se v pozdním večeru dostala domů, uvědomila jsem si, že mi záhadný hlas zachránil život.“

\*\*\*

S podobným příběhem přichází i Jiřina Lukešová z Ostravy:

„Když mi bylo jedenáct let, trávila jsem léto u svého dědečka v malé vesnici u Pardubic. Po nějakém čase měli za mnou přijet rodiče s bratříčkem. Celá nedočkavá jsem šla ten den s mladším bratrancem na nádraží. Tam jsme se setkali s výpravčím, který byl spolužákem mého otce a také se na setkání s ním těšil. Netrpělivě jsme poposedávali a vyhlíželi vlak, když tu náhle začaly houkat sirény. Všichni lidé spěchali do krytu, jen já, vedená náhle jakýmsi varovným hlasem, popadla bratrance za ruku a utíkala k východu. V polovině cesty mě zastavil náš známý výpravčí a táhl nás do krytu. Vyškubla jsem se mu, křičela, že nikam nepůjdu, kousla ho do ruky, a když stisk povolil, i s bratrancem utíkala pryč. Za zády nám zněly pohrůžky, že se máme na co těšit, až přijede táta. Příliš jsem to nevnímala, utíkali jsme do polí. Pak jsme zaslechli detonaci. Z dálky byly vidět plameny, to hořely rafinérie, letiště a nádraží, nálet byl zničující.

Když bylo po všem, vrátili jsme se na nádraží a tam nás čekala hrůza, na niž nikdy nezapomenu. Nástupiště bylo rozbité, všude plno mrtvol, mezi nimi výpravčí bez končetin, s vyhrzlými vnitřnostmi. Bylo to něco strašného. Kryt dostal přímý zásah.

Později jsem se v pořádku sešla se svými rodiči. Když se mě s radostí ptali, co mě přinutilo utéci z nádraží, přiznala jsem, že to byl varovný hlas, který mě zahnal do polí, a ne do zdánlivého bezpečí nádražního krytu.“

\*\*\*

Místem neuvěřitelné záchrany lidského života se stal i pravoslavný kostel ve Frýdlantu v Čechách. Na celkové obnově jeho vnitřní výzdoby pracoval akademický malíř Jirí Toroň. Při restauraci stropu ho jen několik sekund dělilo od smrti. Náhlé neodbytné nutkání jej přimělo k včasnému úniku.

„V polovině osmdesátých let jsem v tomto kostele obnovoval fresky. Na práci jsem potřeboval dost vody, kterou jsem si nosil v kanystrech z potoka. Onoho dne v létě přišla silná bouřka doprovázená lijákem. Tmelil jsem na stropě poškozená místa v omítce. Pode mnou bylo celoplošné trubkové lešení. Najednou mi cosi říkalo: ‚Sestup rychle dolů a nachytej si vodu z okapu.‘ Bylo po bouřce, už jen pršelo. Nikdy jsem vodu takto nenabíral

a nevím, co mě přinutilo, abych náhle v jakémisi chvatu sestoupil z lešení a rychle vyšel ven. Byl jsem ještě ve dveřích, když se ozvala hromová rána a celé lešení začalo zářit jako modrobílý neon. Z věže kostelíku se vyvalil kouř. Vznikající oheň uhasili nedaleko sídlící celníci. Dlouhou chvíli trvalo, než jsem se odvážil znovu pohnout a vrátit se k dílu. Když jsem konečně vylezl nahoru, nad lešením jsem napočítal téměř třicet poškozených míst v omítce stropu. Vždy nad trubkami, které přečnívaly nad podlážkou. Ukázalo se, že opožděný blesk, který uhořel do kostela, sledoval dráty, jimiž bylo vázáno rákosové podbití pod omítkou. Kdyby mě varovný hlas osudu nepřiměl včas slézt dolů a já zůstal na lešení, byl bych popraven jako na elektrickém křesle.“

\*\*\*

Někteří lidé jsou před blížícím se nebezpečím nuceni uprchnout i proti své vůli. Často přitom neslyší jen naléhavý hlas, ale pociťují i jakousi neviditelnou sílu, která je sráží k zemi, anebo jim naopak propůjčuje křídla.

„Vracela jsem se k večeru z práce a mířila na stanici autobusu,“ začíná své vyprávění Marie B. z Plzně. „Najednou slyším, jako by mi někdo říkal: ‚Utíkej!‘ Současně jsem ucítila velký tlak v zátylku. A znovu a naléhavěji: ‚Utíkej!‘ A při tom varování jako by mne někdo postrčil a já se navzdory blížící se šedesátce proti své vůli rozběhla. V ten moment mě napadlo, že na stará kolena blázním, ale neměla jsem čas tuto smutnou úvahu domyslet. Za mnou se ozvala hrozná rána. Otočila jsem se a na chodníku, na němž jsem ještě před několika sekundami stála, spatřila chlapce, který havaroval na motorce. Nezládl zatáčku a sekl sebou na zem. Celkem se mu nic nestalo, ale kdybych zůstala na místě, mohla jsem pod motorkou skončit hůř.“

\*\*\*

S dalším důkazem o existenci tajemného hlasu přichází Helena Slívová z Ostravy:

„Můj dědeček v mladém věku ovdověl a zůstaly mu na starost tři malé děti. Za nějaký čas po pohřbu potřeboval na opravu svého domu trochu písku. Vydal se proto do blízké opuštěné pískovny. Vlezl do staré, již nepoužívané sloje a začal kopat. Najednou slyší, jak ho někdo volá: ‚Adolfe, Adolfe!‘ Vylezl ven, ale tam nikdo nebyl. Pomyslel si, že se mu to asi jen zdálo, a vrátil se zpět do sloje. Po chvíli slyšel znovu to naléhavé volání: ‚Adolfe, Adolfe!‘ Nedalo mu to a šel se opět podívat. Sotva vylezl

ven, sloj se za jeho zády sesypala. Až do konce svého života tvrdil, že ten hlas patřil jeho nebožce, která ho přišla varovat, aby se jejich tři děti nestaly úplnými sirotky.“

\*\*\*

Také Bedřich Stark z Ostrova nad Ohří je přesvědčen, že jeho příbuzného poctilo svou návštěvou nadpřirozeno.

„Za první světové války bojoval můj dědeček v Bosně a Hercegovině. V předních liniích hlídkovali strážníci, aby včas varovali před nástupem nepřítele. Jejich stanoviště bylo chráněno před střelami bedněním ze silných prken. Když měl stráž můj děda, nepřátelská strana zahájila silnou palbu. Granáty padaly tak hustě, že se děda pomalu loučil se životem. Najednou za sebou slyšel jasný hlas: ‚Běž k druhému stanovišti a pusť mě sem.‘ Děda měl radost, že jej konečně přišli vystřídat, ale když se otočil, široko daleko nikoho neviděl. Jenže po chvíli se hlas ozval znovu - tentokrát s větším důrazem a naléhavostí. I když děda nevěřil, že se mu podaří doběhnout k druhému bednění bez zranění, přesto se o to pokusil. Sotva dorazil k vedlejšímu stanovišti, na původní místo dopadl granát a bednění vyletělo do povětří. Děda se domů vrátil živ a zdrav.“

## Zachraň své děti

Záhadný hlas nám velí, abychom ihned opustili určitý prostor, chceme-li se sami zachránit, nebo naopak spěchali tam, kde je potřebná naše pomoc. Zvláště matky mají toto vnitřní varování velmi silně vyvinuto a dovedou i na dálku poznat, kdy je jejich dítě v nebezpečí.

Dvojčata Boženy Krulišové jsou dnes již dospělá. Před mnoha desítkami let však mohly její děti zemřít pod zříceným zdivem.

„Jednou v létě jsem svá dvojčata vyvezla v kočárku na zahrádku. Postavila jsem je do stínu těsně ke zdi, aby na ně nepražilo slunce, a dala se do uklízení. Najednou mi cosi říkalo: ‚Jdi se na ty děti podívat, nenechávej je tam.‘ Šla jsem a kočárek odtáhla kousek dál. Netrvalo ani pět minut a utrhl se kus římsy a celá obrovská masa cihel a kamene padla zrovna na místo, kde ještě před chvílí stál kočárek. I po tolika letech stále cítím hrůzu, která mě tenkrát obešla, i údiv nad tím, jak jsem byla na blížící se katastrofu upozorněna.“

\*\*\*

Také v domě Na kampeličce ve Sloveči mohlo dojít k tragédii. Dvěma dětem hrozila smrt udušením, ale neviditelná síla našťestí včas přivolala pomoc. Jednou z obětí mohla být i Lenka Vrabelová.

„Toho dne jsme zůstali s bratrem doma sami. Rodiče odjeli k babičce, která bydlela asi deset kilometrů od nás. Bylo to v době, kdy počasí bylo chladné a muselo se již topit. Před odjezdem dali rodiče bratrovi instrukce, jak má postupovat, kdyby zůstali na návštěvě přes noc. Večer jsme se dívali na televizi a já šla brzy spát. Bratr ještě chvíli čekal, zda se rodiče přece jen nevrátí, pak přiložil do kamen a také ulehl.“

Tento okamžik mohl být pro obě děti osudný. Chlapec omylem uzavřel kouřovod a zplodiny se vracely do místnosti a záhy ji celou zaplnily. O deset kilometrů dál se zatím odehrávalo drama. Otec obou dětí Jaroslav Beneš o tom vypráví: „Chtěli jsme u babičky zůstat přes noc, ale najednou mě cosi neodbytně hnalo domů. Věděl jsem, že se musím vrátit, nebo bude zle. Manželka byla proti, navrhovala, že pojedeme až ráno. Nemohl jsem si pomoci. Pohádali jsme se a vyrazili. Domů jsme přijeli v pravý čas. Už na chodbě jsme ucítili kouř, a když jsem otevřel dveře bytu, vyvalil se hustý dým. Trvalo to dlouho, než se nám děti podařilo přivést zpět k životu.“

\*\*\*

Podobné štěstí měl i syn MUDr. Aleny Fricové z Poděbrad. Matka mu přiběhla na pomoc, aniž sama tušila, co se vlastně děje. Věděla pouze jediné - její dítě je v nebezpečí.

„Pracuji jako obvodní lékařka, a tak k mým povinnostem patří také návštěvy pacientů. Jednoho jarního dne roku 1978 mi do bytu telefonovala pacientka z mého obvodu a prosila mě, abych k ní ihned přijela, že se necítí dobře. Vzala jsem si auto, rezervní pohotovostní brašnu a také svého tříletého syna a vyjeli jsme. Cestou jsem na ulici zahlédla zdravotní sestru, sniž jsem v té době ordinovala. Vedla svého syna ze školky. Nabídla jsem jí, že vezmu oba kluky s sebou na výlet. Přijeli jsme k pacientce, která bydlela ve velkém starém mlýně. Kluci šli do zahrady a já přímo do velké kuchyně vyšetřit paní mlynářku. Po několika minutách mi náhle cosi prudce sevřelo hrud'. Měla jsem pocit, jaký popisují pacienti při infarktu srdce. Cosi mě nutilo vyběhnout na dvůr a najít chlapce. Na zahradě jsem však uviděla pouze dítě své zdravotní sestry. Pak jsem zahlédla Honzíkovu barevnou čepici, jak plave po mlýnském náhonu. Skočila jsem tam i v kabátě a v temné vodě nahmátla jeho tělo. Ani nevím, jak jsem svého syna na břehu rozdýchala.“

## Záhadné výzvy

Výstraha nemusí mít jen podobu varujícího hlasu. Občas se projeví v jiných, stejně divných formách. Božena Marešová z Rožnova pod Radhoštěm to dokládá zajímavým příběhem.

„Tatínek šel na nákup. Pršelo, do obchodu to bylo dobré půl hodiny cesty, ale pro zboží se muselo zajít. Při přechodu mokré lávky uklouzl, spadl do potoka a uhodil se do hlavy. Zůstal ležet v nebezpečné poloze hroící utonutím. Ve stejný okamžik byla maminka v kuchyni a vařila oběd. Najednou uslyšela zvenčí usedavý pláč. Vyběhla z domu za tím pláčem, který před ní utíkal, až ji dovedl k místu, kde ležel zraněný tatínek. Pomohla mu rychle z vody a tím mu zřejmě zachránila život. Co napodobilo můj pláč, aby tatínek mohl žít?“

\*\*\*

Obyčejný, a přesto tajemný zvuk sehrál hlavní roli i v případě zaznamenaném ing. Miladou Novákovou z Plzně.

„Můj strýc byl doma sám, a tak se uložil k odpočinku na gauč v kuchyni. Chvilí poslouchal rádio, pak pil pivo a usnul. Probudilo ho silné zvonění, které se několikrát za sebou opakovalo. Vstávat se strýci moc nechtělo, celý malátný a unavený, ale když zvonění nepřestávalo, rozespálý vyšel z kuchyně do předsíně. Podíval se kukátkem ve dveřích, ale nikoho neviděl. Vyšel na chodbu, ale tam také nikdo. Mezitím se už probral a pořádně naštvaný se vrátil zpátky do kuchyně. Ucítil plyn. Přívodní hadice ke sporáku se během jeho spánku uvolnila a plyn unikal do místnosti. Nebýt toho, že vyšel až na chodbu a pak plyn ucítit, možná by se ráno vůbec neprobral.“

\*\*\*

Skutečnou kliku s klikou měl pradědeček Věry Cajhanové z Prahy.

„Pradědeček měl nad postelí veliký obraz v těžkém vyřezávaném rámu. Jednou večer si šel lehnout o něco dříve. Jak tak leží, vidí, že kdosi bere za kliku, ale nikdo nevchází. ‚Pojďte dál,‘ zavolal a ono nic. A znovu klika klesla dolů a ani na další zavolání se nikdo neozval. Tak pradědeček vstal a šel otevřít dveře. Za nimi jen tma, ale v tu chvíli se obraz nad postelí utrhł a spadl přímo tam, kde míval dědeček hlavu. Neviditelný za dveřmi ho zachránil před zraněním a možná i smrtí.“

Jestliže je člověk varován před nebezpečím, které hrozí jemu samotnému anebo někomu z jeho blízkých, dá se to ještě pochopit. Ale nad tím, co se událo v Račicích na Znojemsku, zůstává rozum opravdu stát. Když bylo Ireně Pařízkové pět let, hrála si spolu s dalšími dětmi na zamrzlém rybníku. V té době se jistá paní Ludvíková doma chystala k odchodu na poštu. Pojednou jako kdyby jí někdo přikázal: „Dělej rychle, utíkej, utíkej.“ Nic jiného pro ni neexistovalo, jen myšlenka: „Rychle, rychle, nebo přijdeš pozdě.“ Hodila na sebe kabát a vyběhla ven, kde bylo plno sněhu a zmrazků. Přestože jí bylo hodně přes šedesát, co nejrychleji klopýtala až k rybníku, který byl vzdálený od jejího domu přes kilometr. Tam zahlédla houf křičících dětí utíkat z ledu. A u stavidla uviděla něco červeného mihotat se ve vysekané díře.

Paní Ludvíková ani dost dobře nevěděla, jak rychle se dostala přes ledovou plochu a s velikou námahou v poslední chvíli zachytila malou Irenku za kabátek a vytáhla ji z vody ven. Sama netušilo, co se děje, neuměla vysvětlit pocit, který ji, starou nemocnou ženu, nutil běžet zimní krajinou. Pamatovala si jen, že se jí zdálo, že ani nejde po zemi, jako by ji něco nadnášelo. Obyvatelé vesnice, kteří se vzápětí sešli u rybníka, konstatovali, že Ireně Pařízkové nezachránila život jen paní Ludvíková, ale jejím prostřednictvím vyšší moc.

## VIII. SPOJENÍ NA DÁLKU

Telepatie neboli přenos myšlenek na dálku byla jedním z prvních problémů, kterými se již před sto lety začala zabývat parapsychologie. Prokazatelně bylo zjištěno, že především obyvatelé odlehlých horských krajin, džunglí a pouští dovedou mezi sebou komunikovat pouhou myšlenkou. S touto podivuhodnou vlastností lidského mozku byla později provedena řada úspěšných experimentů. Především vojáci usilovali o navázání telepatického spojení na obrovské vzdálenosti a dokonce se pokusili takto rozmlouvat s médiem uzavřeným v ponorce plující ve značné hloubce. Pracovníci amerického Gallupova ústavu uskutečnili v roce 1990 výzkum, z něhož vyplývá, že telepatické schopnosti má téměř čtvrtina populace. Projevuje se to především v mimořádně krizových situacích, kdy ohrožený člověk vysílá poplašné signály i na vzdálenost mnoha tisíc kilometrů.

Svědčí o tom neobvyklý zážitek Evy Malé z Čenětic.

„S manželem a známými jsme v roce 1986 uskutečnili výstup na horu Triglav v tehdejší Jugoslávii. Bylo to 12. srpna. Stoupali jsme vzhůru úzkou stezkou, když mě přepadl dosud nepoznaný strach ze smrti. Věděla jsem naprosto jasně, že se něco stalo. Kdosi z mých blízkých zemřel. Začaly se mi třást ruce i nohy. Nebyla jsem schopna pokračovat ve výstupu. Celá vyděšená jsem se vrátila do chaty. Přítal úzkosti a obav pominul a já vystoupila nahoru bez jakýchkoli potíží. Ale stále jsem byla přesvědčena, že v rodině došlo k úmrtí. Svěřila jsem se s tím manželovi i našim známým. Jakmile jsem se dostala zpět do civilizace, volala jsem ihned domů, ale rodiče mě uklidnili, že je vše v pořádku. Teprve za několik dnů, když už jsme se z Jugoslávie vrátili, přišla zpráva, že onoho 12. srpna, kdy jsem tak jasně cítila blízkost smrti, se v Pamíru zabil můj bratranec Svatopluk, s nímž jsme si byli dost blízcí a s nímž jsem také často jezdila na hory. Zřítíl se při horolezeckém výstupu. Dodnes je nezvěstný.“

\*\*\*

Hrůzným důkazem telepatického přenosu je šokující událost, prožitá rodinou ing. Josefa Majera z Prahy.

„Sestřenice mé prababičky snědla zkažené jídlo, po němž dostala otravu a při tehdejších možnostech léčby krátce nato zemřela. Manžel ji vroucně miloval a její odchod ho nesmírně ranil. První noc po pohřbu se mu ve snu zdálo, že jeho mrtvá žena volá o pomoc, dusí se a umírá v příšerných mukách. Vzbudil se celý zpoceny. Brzy ráno běžel na faru poradit se

o tomto nezvyklém vjemu s místním knězem. Oba se nakonec rozhodli znovu vykopat ještě čerstvý hrob a vyzdvihnout rakev. Po otevření víka našli nebožku obrácenou na břiše, zkroucenou v křeči. Zjevně se v truhle probrala z pouze zdánlivé smrti, snažila se dostat ven a úpěnlivě volala svého muže o pomoc. Nesmírným psychickým vypětím se s ním dokázala na dálku spojit a upozornit ho na nebezpečí, které jí hrozí. Pomoc však přišla příliš pozdě. Po vydýchání vzduchu v rakvi nešťastná žena znovu - tentokrát už navždy - zemřela.“

\*\*\*

O své smrti dokázal svému dítěti podat telepatickou zprávu jeden muž z Brna. Jeho teta Jiřina Spěšná líčí celou událost takto:

„Za války byl můj synovec zatčen a odvezen do Osvětimi.

V roce 1940 byl jeho syn Jaroslav pětiletý. Jednoho dne požádal svou maminku, aby mu dala svíčky, že je chce zapálit za tatínka, za jeho duši. Maminka mu je nechtěla dát a vysvětlovala, že se svítí jen za zemřelého a tatínek přece žije. Za tři dny dostala strohý telegram s textem: Ehemann Jaroslav P. tot.“

## Jsme stále spolu

Staří indičtí mudrci tvrdili, že hluboce zamilované osoby jsou natolik citově spojeny, že dokáží i na dálku přesně odhadnout, co jejich partner v dané chvíli dělá a na co právě myslí. I při odloučení jsou tak zamilovaní vlastně neustále spolu.

Tento prastarý poznatek potvrzuje i nevšední událost, která se přihodila v Písku. Manželská dvojice, žijící spolu více než padesát let, se musela na krátký čas rozloučit. Manžel se léčil v nemocnici. Jedné noci vstal a žádal sloužící lékařku, aby ihned poslala sanitku do jeho domu. Manželka má prý záchvat a nutně potřebuje pomoc. Lékařka se domnívala, že tuto depresi vyvolaly útrapy nemoci, dala muži prášky na uklidnění a celou záležitost pustila z hlavy. Jenže na druhý den se ukázalo, že žena tohoto pacienta měla skutečně onu noc velmi silný záchvat, svíjela se na podlaze, sama nebyla schopna přivolat lékaře, a tak vzpomínala na svého muže.

\*\*\*

Podobný zážitek má i Rudolf Voráček z Ostravy.

„V roce 1958 se moje manželka léčila na Slovensku ve Vyšných

Hágách. Já spolu s naším desetiletým synem odjel na rekreaci do Mariánských Lázní. V neděli jsme byli v kostele. Když jsme vyšli ven, slyšel jsem náhle zcela zřetelně hlas své manželky jak volá: „Rudo, pomoz mi!“ Zeptal jsem se syna, zda také slyšel maminku. Řekl, že ne. Ale já jsem o tom nepochyboval. Určitě to nebyla halucinace.

V té době jsme si s manželkou denně psali. Po pár dnech jsem dostal dopis, v němž mi líčila, co se jí onu neděli přihodilo. Upadla na chodbě a těžce se zranila. Nikdo dlouho nešel, myslela si, že je s ní zle, a proto mě alespoň v duchu volala a prosila o pomoc.

Od té doby jsem plně přesvědčen, že jakási telepatie mezi spřízněnými lidmi existuje a může nastat zcela spontánně.“

\*\*\*

„Můj manžel pracoval se svým podnikem nějakou dobu v Německu. Domů jezdil jen občas,“ přichází se svým telepatickým zážitkem Jiřina Brazdovičová z Bruntálu.

„Jednou v neděli opět odjel s tím, že se uvidíme až za tři týdny. První dny plynuly pomalu. Ve čtvrtek večer jsem nemohla dlouho usnout. Když se mi to konečně povedlo, měla jsem nepříjemný sen. Neustále jsem se budila a v myšlenkách stále viděla svého manžela, jak má v Německu nějaké problémy s doklady. Byl na nějakém úřadě a všude okolo samé uniformy. Poté následovala další pronikavá vize. Duchovním zrakem jsem viděla manžela. Byl celý špinavý, ruce měl od šmíru a sděloval mi, že spravoval pokažené auto. Pak jsem konečně usnula. Krátce nato někdo zvonil. Nedůvěřivě jsem šla ke dveřím. Byl to manžel. Ruce měl černé a šaty umazané. Pomáhal prý cestou spravovat nepojízdného golfa. Pak mi vysvětlil, proč přijel o více než dva týdny dříve. Měli problémy s úřady. Podnik ještě neměl vyřízeny všechny potřebné doklady a tak jim policie prověřila pasy a vrátila je domů. Když jsem manželovi řekla, že to všechno již vím, nechtěl tomu věřit.“

\*\*\*

Ženy, jak se zdá, jsou daleko citlivější média než muži a dovedou přijímat signály, které mimoděk vysílají jejich manželé. Zuzana Navrátilová o tom vypovídá:

„S manželem si velice dobře rozumíme a často se nám stává, že myslíme ve stejný okamžik na stejnou věc, nebo současně řekneme totéž. Už se nad tím ani nepozastavujeme. Ze začátku jsme z toho měli radost,

nyní už jsme si na to zvykli a připadá nám to běžné.

Jednou manžel odjel autem služebně do Bratislavy. Jezdí často, sám řídí a tentokrát vezl ještě jednoho kolegu. Kolem 14. hodiny mi ještě telefonoval z Bratislavy, že už se pomalu chystá na cestu domů, že ještě nakoupí a kolem 19. hodiny že bude doma.

Já jsem přišla z práce domů, udělala večeři, uklidila a vytáhla si žehlení. Žehlívám obvykle v obýváku u televize, kde byl i syn a díval se se mnou. Byla docela fajn atmosféra, cítila jsem se úplně dobře.

Asi tak kolem půl sedmé mi najednou začalo děsně bušit srdce a udělalo se mi hrozně slabo. Nechtěla jsem syna znervózňovat, tak jsem se šla napít studené vody a opláchnout se, ale srdce mi bušilo pořád dál. Musela jsem nechat žehlení a jen tak jsem si sedla a odpočívala. Začala jsem si přát, aby už manžel přijel, měla jsem zničehonic o něj strach, přestože jsem k tomu zatím neměla důvod.

Když zazvonil zvonek, běžela jsem se podívat z okna, zda tam stojí naše auto a manžel už přijel. Ale auto jsem neviděla. Když jsem však otevřela dveře a stál v nich manžel, hrozně se mi ulevilo. Ptala jsem se ho, kde má auto, a on mi řekl, že na dálnici mu vběhl pod kola zajíc, a protože jel rychle, úplně mu utrhł chladič. Manžel nemohl autem pokračovat, naštěstí blízko bydlel známý, se kterým auto odtáhli k němu a on mu půjčil svoje, aby mohl dojet domů.

Zjistili jsme, že mně se udělalo tak zle právě v okamžiku, kdy on havaroval. Naštěstí se nikomu nic nestalo, odnesl to jen ten zajíc.“

\*\*\*

Spojení mezi citově svázanými osobami sílí v okamžicích ohrožení života. V takových chvílích, kdy jeden z dvojice je v nebezpečí anebo dokonce umírá, je ten druhý často postižen nejen těžkou depresí, ale mnohdy i nečekanou nemocí nebo nevysvětlitelnou reakcí organismu.

Věra Vodová z Prahy i přes vzdálenost mnoha stovek kilometrů byla v posledních hodinách života své matky sužována neodůvodněnými zdravotními potížemi a o její smrti informována zjevením ve snu.

„S maminkou jsme si nejen dobře rozuměly, ale měly i společnou schopnost předvídat budoucí události. Často jsme vytušily, co se v naší rodině přihodí - a byly to především nepříliš dobré události, které nás takto na svůj příchod upozorňovaly. Jednou v létě, když jsme se s manželem chystali na dovolenou do hor, maminka dostala infarkt. Zůstali jsme s ní na chalupě a nejeli nikam. O rok později byl mamčin zdravotní stav stále vážný, ale tentokrát trvala na tom, že musíme odjet na již jednou odloženou

rekreaci. A tak jsme tedy jeli a zanechali ji v péči mé sestry. Třetí den pobytu mi náhle opuchly rty, vyrazily se opary a trápila mě nezvládnutelná migréna. Lékař se domníval, že to je alergie na píchnutí hmyzem. K ránu, umořena bolestí hlavy a otupená prášky, jsem krátce usnula. Zdálo se mi, že držím v náručí maminku, oblečenou do noční košile, ona se tulí ke mně jako malé dítě a já si uvědomuji, že je lehounká jako pířko. Najednou se přitiskla ještě víc a říká: ‚Ted’ už je mi dobře.‘ A sen se rozplynul. Probudila jsem se a otoky, opar i migréna byly pryč.

Odpoledne jsme dostali zprávu, že tu noc maminka zemřela.“

\*\*\*

Také Dana Čechová z Čáslavi prožívala zvláštním způsobem agónii svého otce.

„Roku 1980 jsem první pracovní den po Vánocích přišla do kulturního střediska, kde jsem dělala vedoucí propagace. Nebyl mazut na topení, v celé budově bylo nesmírně chladno. Ředitelka nás soustředila do jedné místnosti, ale ani v té se netopilo. Všechny ženy byly kožišič, a přesto se chvěly zimou. Byla jsem na tom stejně. Půl hodiny po poledni mi začalo být velké teplo, a tak jsem k podivu všech ostatních kožich odložila. Horko se stupňovalo, celá jsem hořela. V malé chvílce jsem byla nucena odložit i další šatstvo, až jsem zůstala jen ve spodním prádle. Ředitelka po dobu mého nezvyklého počínání stála u dveří a držela ruku na klíče, aby nikdo nevstoupil. Nesmírně silně jsem se potila a stále se musela otírat ručníkem. Ve 13 hodin pocení rázem ustalo a já se začala rychle oblékat, protože mi náhle byla strašná zima.

K večeru přišel můj bratr se zprávou, že nám zemřel otec. Na moji otázku, v kolik hodin se to stalo, odvětil, že ve 12.30 nastala agónie a ve 13 hodin otec skonal.“

\*\*\*

Eva Dlabajová ze Zlína přichází s tímto svědectvím: „Můj tatínek krátce po svatbě žil s maminkou v pohraničí, kde dostal učitelské místo. Jednou večer byli v kině. Tatínkovi se ale náhle udělalo tak špatně, že museli odejít domů. Svíjel se v křečích a říkal: ‚Jestli tuhle bolest přežiji, budu vědět, jak se umírá.‘

Když se druhý den probudili, přišel telegram z tatínkovy rodné vesnice, který sděloval, že jeho otec předchozího večera po úrazu doma umíral v kruhu svých blízkých a moc myslel na svého vzdáleného nejmladšího

syna.“

## Volání o pomoc

Dokladem o neuvěřitelném spojení na dálku vyvolaném stavem nejvyšší nouze je i příhoda zaznamenaná ve vesnici poblíž Zlína.

Jedna stará žena, žijící v domku na samotě, dostala v noci záchvat. Sama nebyla schopna dojít pro lékaře, a tak začala hlasitě volat jménem svou sestru. Ta bydlela ve středu vesnice. Hluboko po půlnoci vstala, v myšlenkách zřetelně a jasně slyšela volání o pomoc, oblékla se a vydala se na cestu.

Telepatické předávání informací mezi citově svázanými osobami je poměrně časté. Ojediněle však mohou myšlenky jiných zachytit i zcela cizí lidé.

\*\*\*

Do úřadovny policejní stanice v Barceloně vpadla jednoho dne vdova Isabel Casaová a žádala o vyhlášení pátrání po svém sousedovi Rolandu Perezovi. Byla přesvědčena, že je s ním zle a že nutně potřebuje pomoc. Policie odmítla hledat muže, který byl nezvěstný pouhý den, ale protože energická vdova byla neodbytná, alespoň formálně začali policisté prohledávat dům, kde Perez bydlel. Přitom ho objevili spoutaného, zcela vyčerpaného a roubíkem napůl udušeného v přístěnku na střeše. Ukázalo se, že do jeho bytu vnikli dva muži a donutili ho podepsat 28 šeků, aby mohli postupně vybrat všechny jeho úspory. Nešťastníka pak odvěkli na střechu, kam běžně nikdo nechodil, a nechali ho svázaného pomalu umírat. Paní Casaová zachytila v myšlenkách jeho zoufalé volání o pomoc. Díky tomu byl Perez zachráněn a oba lupiči při vybírání jednoho z šeků zatčeni.

\*\*\*

Obdobně kuriózní případ, který byl korunován záchranou lidského života, se udál v Sezimově Ústí. Jeho hrdinou je Luboš Büml z Kopčan; tehdy mu bylo patnáct let. Byl na návštěvě u sestry, prohlížel si město a náhle telepaticky zachytil volání o pomoc zcela neznámého člověka.

„Procházel jsem se městem a byl už na zpáteční cestě, když jsem najednou ucítil velkou úzkost a nutkání jít přes řeku Lužnici. Cosi mě neodvratně hnalo po pěšině přes les, až jsem asi po kilometru došel ke staré zřícenině, v níž jsem nikdy nebyl. Nevím, co mě nutilo otevřít drátěné

oplocení a jít po starých schodech nahoru do jedné z místností, kde jsem zaslechl sténání. S ještě větším strachem, připravený na útěk, jsem nahlédl dovnitř. Na zemi se svíjel asi čtyřicetiletý pán v žlučnickovém záchvatu. Představil se mi jako inženýr z Prahy-Krče, který měl za úkol změřit hloubku studny a provést ještě nějaký průzkum. Utíkal jsem do hospody volat pohotovost a dvakrát musel svou žádost urgovat, protože mi nikdo nechtěl věřit, že v té staré opuštěné stavbě opravdu někdo je.“

## IX. PŘÍLIŠ PODIVNÉ SHODY

Před více než sedmdesáti lety se v jednom pražském domě téměř ve stejný okamžik narodila dvě děvčátka. Obě dostala jméno Marie a zdálo se, že víceméně shodou okolností nosí stejné příjmení Čapková. Jejich rodiny neměly nic společného a jedna z nich se časem odstěhovala do Posázaví. Marušky dospívaly a po dvaadvaceti letech se opět obě ve stejný den i hodinu vdávaly, i když každá v jiném městě. Muž každé z nich se jmenoval Jan Zajíc. Uplynuly další desítky let. Jedna z Marií trpěla vleklou chorobou a léčila se v nemocnici v místě bydliště. Druhá Marie přijela do téhož města na návštěvu k dceři a postihl ji akutní záchvat. Byla převezena do místní nemocnice a uložena na stejné interní oddělení jako její jmenovkyně. A zde po několika dnech obě ženy ve stejný den pouhých pár minut po sobě zemřely. Zní to neuvěřitelně. Dvě ženy, které se kromě krátkého dětství za celý svůj život nikdy neviděly, a přesto měly tolik společného. Jejich příběh je pravdivý a není ojedinělý. Zdá se, že svět je plný podivných shod.

\*\*\*

V rodině Marie Weinertové z Prahy již po tři generace dochází k záhadným náhlým úmrtím. Vždy, když prvorozené dítě nastoupí do první třídy, jeho otec zemře.

„Tu neuvěřitelnou shodu okolností anebo možná prokletí, které pronásleduje naši rodinu, jsem si poprvé uvědomila až po smrti svého syna. Bylo mu pouhých 28 let, když se nešťastnou náhodou otrávil plynem. Zůstala jsem sama a noci byly neskutečně dlouhé. Přemýšlela jsem o všech tragédiích, které mě postihly, a tehdy mi to došlo. Můj otec zemřel v roce 1939 a já šla zrovna do první třídy. Přesně po 21 letech skolil mého manžela infarkt a náš syn zrovna začínal chodit do školy. Uplynulo dalších 21 let a syn zahynul. Jeho dcera nastupovala školní docházku. Všichni tři zemřeli poslední pondělí měsíce mezi 21. a 23. hodinou.“

\*\*\*

Ojedinělé spojení lidských osudů s čísly zaznamenala i jedna rodina z Ostravy. Dědeček se narodil 28. října 1918, jeho syn 15. března 1939, vnučka 21. srpna 1968 a pravnuček v den vzniku České republiky.

Podivuhodnými shodami se zabývá i soukromý badatel Miroslav Neřuka z Teplic. Podle jeho závěrů i ke ztrátám na životech za války

dochází podle jistých pravidel.

„Za první světové války měla moje babička velký strach o svého nejmladšího syna, který byl nasazen na frontě. Jednou v noci se jí zdálo, že se na trhu v Českém Brodě setkala se svou dcerou, která zemřela krátce před válkou. Babička se jí svěřila se svými starostmi o benjamínka rodiny a dcera ji utěšovala: ‚Maminko, nemějte strach, my jsme zemřely, abychom dávaly na své drahé pozor a ochránily je před nebezpečím.‘

V období několika let před válkou skutečně v obci, odkud pocházeli oba moji rodiče, zemřelo v řadě rodin mladé děvče. Shodou okolností se tak stalo v rodinách mého otce i mé matky. A jako zázrakem byly pak všechny tyto rodiny ušetřeny smrti mužů ve válce. Ani v jedné rodině, kde zemřelo děvče, nikdo nepadl, přestože v jiných rodinách zahynulo hned několik synů nebo otec.“

\*\*\*

Těžko vysvětlitelná shoda dat provází i zážitek Anny Mikulové z Tábora. Ta bohužel nikdy nemohla poznat rodinu svého přítele. Jeho otec byl totiž již mrtvý. Přesto se s ním za podivných okolností setkala.

„Jedné noci roku 1992 se mi zdál velmi živý sen. Ocitla jsem se na oslavě narozenin otce mého přítele. Tatínek byl v té době již několik let mrtvý. Přestože jsme se nikdy nesetkali, na oslavě mě velmi pěkně přivítal a dobře jsme si popovídali. Pamatuji si až neuvěřitelné detaily, třeba jak mi líčil své finty při lovu úhořů. Ráno po tom snu mi to nedalo a zavolala jsem svému příteli, abych se ho mimo jiné přeptala, kdy se vlastně jeho tatínek narodil. Neumíte si představit, jaký jsem měla pocit, ještě teď cítím tu husí kůži, když mi klidně odpověděl, že jeho otec měl zrovna včera výročí narození.“

\*\*\*

K umírající mamince Ireny Molínové z Hradce Králové přijel pozdě v noci lékař pohotovostní služby, přestože jej nikdo nevolal. Byla to pouze náhoda, nebo další důkaz o existenci utajených zákonitostí osudu?

„Moje maminka trpěla rakovinou slinivky. Poslední týdny svého života bydlela u nás. Jednou v noci, bylo krátce po jedné hodině, jsem se probudila a šla se na maminku podívat. Bylo zřejmé, že se blíží konec. Držela jsem ji za ruku, hladila ji po vlasech, aby věděla, že není sama, ale myslím, že už nic nevnímala. Nevydala ani hlásku, ale neustále pohybovala jazykem, jako když mluví. Přemýšlela jsem, co mám dělat. Byla jsem doma

sama a telefon jsme neměli. Nevěděla jsem jak přivolat pomoc, když vtom se dole ozval zvonek. Vyhlédla jsem z okna a venku před bránou uviděla sanitku. Byla jsem ráda, že pohotovost přijela, a vůbec jsem v tu chvíli neuvažovala o tom, kdo ji přivolał. Lékař se podíval na maminku, dal jí něco na zmírnění bolesti a řekl: ‚Už nás nevolejte, mamince už nepomůžeme. Smrt bude pro ni vysvobozením.‘

‚Ale já jsem vás nevolala,‘ namítla jsem a teprve tehdy si uvědomila, že nenadálý příjezd pohotovosti je vlastně záhadou.

‚Musela jste volat,‘ řekl lékař. ‚Vracel jsem se od pacienta a převzal z ústředí váš vzkaz. Nezdržovali jsme se a jeli rovnou k vám.‘

Vůbec nechtěl věřit, že jsem pohotovost opravdu nevolala.“

\*\*\*

Pozoruhodnou shodu zaznamenala také paní Miroslava z Pardubic.

‚Bylo mi čtrnáct a mému bratrovi Františkovi o pět let více. Chodil s děvčetem jménem Marie. Jedné noci se mi zdálo, že jsem byla v rodině Mařenky a ona se chystala na svatbu. Měla na sobě dlouhé svatební šaty, celé špinavé. Já byla pořádně hladová a nikdo mi nedal najíst. Když jsem ten sen ráno vyprávěla, maminka mi hned říkala, že je to špatné znamení. Byla středa a v sobotu František i Mařenka zahynuli. Byla to hrozná tragédie. Maminka stále plakala a nemohla se z té rány vzpamatovat. Pořád naříkala: ‚Takový mladý, zdravý hoch a musel odejít.‘ Pak nás jedna paní, která se zabývala spiritismem, pozvala na seanci. František prý totiž na jednom duchařském sezení promluvil a stěžoval si, že je mu těžko, protože maminka neustále pláče.

Atak jsme šly ke spiritistům. Jedna žena jako médium promluvila Františkovým hlasem, který říkal, aby maminka již nenaříkala, že byl zdravý a odešel. Svě zdraví prý nyní přenechá tatínkovi.

A tehdy se stal zázrak. Náš tatínek byl vytrvale nemocný, nesl následky svého nasazení v první světové válce a lékaři mu příliš šancí nedávali. Málokdy jsme ho viděli chodit, stále ležel a čekalo se, že každou chvíli zemře. Jenže najednou, nějaký čas po Františkově smrti, začal být čilý jako rybička a již nikdy nestonal. Dožil se požeňnaných 92 let.“

\*\*\*

Paní L. L. z Plánice měla babičku, které se často zdávalo, že se ocitá na hřbitově, který byl asi kilometr od jejího bydliště. Nikdy tam však nechodila, rodina byla pohřbena jinde. Ona však naprosto přesně viděla

jeden hrob. Nakonec se obě ženy na tento hřbitov vypravily. Našly hrob, který se tak často babičce zjevoval, a s údivem četly, že je v něm pohřbena žena, jejíž jméno je shodné se jménem, jaké měla babička za svobodna.

\*\*\*

„Narodila jsem se v Praze jako nechtěné dítě. Od peřinky jsem vyrůstala v různých rodinách, které o mne pečovaly především proto, aby si vylepšily svou finanční situaci. Dětské domovy nebyly, a tak obec pěstounům platila výživné,“ vypráví Věra Pavlíčková.

„Přesto se mi podařilo vystudovat ekonomickou školu a najít si zaměstnání v Praze. Často jsem v duchu snila o matce, jak asi vypadala. Neuvěřitelná shoda okolností mi splnila mé přání. Vycházela jsem z budovy, kde jsem pracovala, a zahlédla muže, na jehož klopě se třeptil velký odznak. Zaujalo mě to, protože obě dcery odznaky sbíraly a tenkrát jich bylo pomálu. Muž se ovšem domníval, že se dívám za ním, a oslovil mne. Pozval mne do blízké kavárny, kde se mi představil. Překvapilo mne, že má stejné příjmení jako já. Začali jsme si povídat a zjistili, že i naši rodiče se jmenovali stejně. Nakonec se ukázalo, že jde o mého bratra. Od něj jsem získala fotografii své matky, na niž jsem se poprvé mohla podívat ve svých téměř 25 letech. Proč mne nechtěla, to jsem se ale nikdy nedozvěděla.“

\*\*\*

Některé shody mají téměř hororovou příchut'. Marie Šimonová z Nového Bydžova vzpomíná na svého dědečka a jeho věrného kamaráda.

„Můj dědeček bydlel uprostřed vesnice a jeho přítel na okraji, takže když spolu chodili do školy, do kostela a později i na plesy, musel vždy projít kolem dědečkova domu. Když se rozcházeli a domlouvali si další schůzku, můj dědeček se s ním vždy loučil slovy: ‚Až půjdeš okolo, tak se stav.‘ Tak to šlo celý život. Když jim bylo 76 let, kamarád se těžce roznemohl. Jeho rodina poslala pro dědečka, aby se s ním přišel rozloučit. Dědeček plný života šel. Kamarádovi bylo již na očích vidět, že se blíží konec. Děda měl vždycky rád šibeniční humor, a tak se rozloučil svými obvyklými slovy: ‚Až půjdeš okolo, tak se stav.‘ Za pár hodin jeho kamarád umřel. Dědeček si šel onen večer lehnout zcela zdrav, v noci se mu udělalo špatně a ráno skonal. Pohřeb měli oba ve stejný den.“

\*\*\*

Neuvěřitelná náhoda vyrazila dech i I. H. z Teplic.

„V roce 1975 jsem byl majitelem nového moskviče, když mi zemřela v Poštorné teta. Jeli jsme s tatínkem na pohřeb, jak se sluší a patří. Ze severních Čech jsme cestovali bez zastávky. Když jsme v Brně míjeli hřbitov, na němž měla být teta pochována, tatínek prohodil: ‚Tak tady budeš, Aničko, odpočívat.‘ V tom okamžiku se sama od sebe otevřela přední kapota a zastínila mi výhled. Trochu mě to vyvedlo z míry, ale říkal jsem si, že se jedná o náhodu, a připouštěl také možnost, že jsem při odjezdu špatně zavřel víko.

Po dvou dnech jsme se z Poštorné vraceli zpátky domů a ve schránce na doklady si vezli po tetě na památku budík. Nebyl natažený. Zase jsme jeli kolem hřbitova a tatínek pronesl: ‚Tak sbohem, Aničko.‘ Málem mi vstaly vlasy na hlavě, protože vzápětí se budík rozezvonil. Vzpomněl jsem si na okolnosti, které provázely náš průjezd okolo hřbitova při cestě na pohřeb, a dodnes mám pocit, že se nám na okamžik otevřely dveře do neznámé říše záhrobí.“

\*\*\*

Se zdánlivě humorným, a přesto šokujícím svědectvím se přidává K. M. z Brna.

„Po mém návratu z vojny jsem chodil s dívkou, která bydlela ve vsi nedaleko Brna. Jednou jsem nestihl poslední autobus, a tak když jsem se rozloučil se svou láskou, vracel jsem se k městu pěšky. Jako kuřák jsem byl dost mrzutý, že si nemám čím zapálit cigaretu.

Na místním kostele právě bila půlnoc a já šel kolem hřbitova. Částečně z frajeřiny a snahy dokázat svou odvahu a především z potřeby zapálit si jsem dostal zběsilý nápad. Přeskočil jsem hřbitovní zeď a hledal nějakou plápolající svíčku. Poněvadž bylo naprosté bezvětrí, měl jsem štěstí a záhy se skláněl nad malým plamínkem u hrobu. Vtom mě ohromující rachot vyděsil tak, že jsem podvědomě uskočil zpět ke zdi. Krve by se vemne nedořezal, byl jsem bledý jako skutečný duch. Z nedalekého stromu se totiž ulomila silná větev a dopadla přesně na svíčku, od níž jsem si chtěl připálit. Ze skleněného chránítka kryjícího svíčku před větrem zbylo jen pár stěpů.

Když jsem se po chvíli vzpamatoval, přeskočil jsem zeď a uháněl pryč.

Chtěla mě tehdy nějaká vyšší moc ochránit před neblahým důsledkem kouření? Nebo to měl být trest za zneuctění hřbitova? Byla to jen velká náhoda? Jisté je, že tu noc jsem si cigaretu už nezapálil.“

\*\*\*

Pomstou z jiného světa zavání náhoda, jejíž obětí se stal Vladimír Rampír z Českých Budějovic.

„Nejsem pověřivý a na některé tajemné příběhy jsem dlouho pohlížel jako na produkty lidské hlouposti. Ovšem jen do dne, kdy jsem se stal obětí podivné náhody.

Přihodilo se to v neděli 22. listopadu 1992. Spolu s dcerou jsme sledovali televizi na tehdejší F1, a když zde byl pořad nudný, přepnuli jsme na ČTV, kde vysílali pořad Nedělní ráno. Pan moderátor Hrubeš vedl rozhovor s jistou paní Pourovou, která vyprávěla o tom, jak k ní přiletěl létající talíř a nějaká postava chodila nebo se vznášela po místnosti, v níž byla paní Pourová s malým dítětem. V duchu jsem se tomu smál. Pak paní Pourová přiznala, že tento příběh vypráví až po dlouhé době, protože jí manžel řekl, že když se se svým zážitkem někomu svěří, pošlou ji do Bohnic. Zcela jsem s tím názorem souhlasil a nahlas řekl, že tam ta dotyčná paní patří.

Vtom se však stala neuvěřitelná a pro mne dosud nevysvětlitelná věc. Televize zavrčela a na obrazovce se objevily létající talíře. S dcerou jsme na sebe nechápavě koukali a mysleli si, že je to jakási filmová ukázka k právě probíhajícímu rozhovoru. Po chvíli si však dcerka všimla, že v rohu obrazovky je značka ORF 2. Přepnul jsem tedy na ČTV, kde pořad pana Hrubeše normálně pokračoval. Z novin jsme zjistili, že na ORF 2 právě běží seriál Vesmírná loď Enterprise. Později jsem se ptal sousedů i známých, zda se ještě někomu televizor sám přepnul, ale nikomu se nic podobného nestalo. Podotýkám, že za celou dobu, co máme tento televizor, jsem až na onu výjimku podobnou poruchu nezažil.

Zdá se, že se zde sešlo až příliš náhod najednou. Proč program přeskočil právě v okamžiku, kdy jsem paní Pourovou posílal do Bohnic (za což se jí hluboce omlouvám)? Proč se to stalo jen jednou a jen mně? A proč zrovna v okamžiku, kdy ORF 2 dávala film o UFO? Mělo to být upozornění, abych se k věcem, do nichž nevidím, nevyjadřoval pohrdavě, či abych pod tíhou tohoto důkazu uvěřil, že na příběhu paní Pourové je přece jen hodně pravdy?“

\*\*\*

Důkaz, že i náhody mohou být šťastné, předkládá dr. J. Řeháček z Bratislavy.

„Moje profese vědeckého pracovníka mě často zavede do ciziny, a tak jsem také jeden rok pracoval v Austrálii a přitom využíval každou příležitost k poznání této země. Vánoční svátky jsem trávil v Queenslandu.

Jednoho dne jsem podnikl exkurzi menší výletní lodí na Magnetický ostrov, který leží na jižním konci řetězu korálových ostrovů a jak jeho jméno napovídá, je vulkanického původu. Loď vyjžděla ráno a večer se zase vracela. Po vylodění na ostrově všichni cestující odešli na překrásnou písčnou pláž. Mne ale koupání přestalo brzy bavit, a tak jsem se vydal na cestu podél břehu, kde mne lákala pravá divočina. Pobřeží tvořily vysoké skalní útesy, úzké zátoky s malými plážemi pokrytými obrovským množstvím mušlí a úlomků korálů. Byl jsem tím fascinován.

Asi po dvou hodinách mé výzkumné cesty, při zdolávání ostrého skalního převisu, se mi na pravé noze roztrhl sandál. Bylo to právě v době, kdy jsem pomýšlel na návrat. Cesta zpět pouze s jednou botou přes sluncem rozpálené skalní útesy s ostrými hroty byla prakticky nemožná. Čekání, až mne najdou v otevřeném terénu, v němž se s nadcházejícím večerem množila hejna komárů a kde se to hemžilo hady a škorpióny, také nepřicházelo v úvahu. Tak jsem seděl na skále a přemítal, jak se z této na první pohled neřešitelné situace dostat. Roztržený sandál se spravit nedal. Jediným řešením bylo zhotovit improvizovanou onuci z plavek a košile, ale ta by asi zpáteční cestu do přístavu stěží vydržela. A tu najednou jsem uviděl dole mezi skálami malou rozkošnou zátoku a v ní se u břehu na vlnách houpal sandál podobný tomu, co se mi roztrhl. Napadlo mne, že je to nějaký přízrak, vyvolaný tíživou situací a žhavým sluncem, ale nakonec jsem se spustil skalní úžlabinou do zátoky. Fata morgána to nebyla. U břehu mne čekal sandál vyrobený stejnou firmou jako můj původní, na pravou nohu, moje číslo a dokonce stejné barvy! Byl sice trochu vybledlý a mírně popraskaný, ale zpáteční cestu k lodi vydržel, a tak mi možná zachránil i život.

Po této příhodě jsem byl v Austrálii ještě několik měsíců a moře s překrásnými zátokami navštívil mnohokrát. Neustále jsem přitom sledoval, co vlny přinesly na břeh, ale žádný sandál tam už nikdy nebyl. Často na tu epizodu vzpomínám, ale vysvětlení nenacházím. Byla to neuvěřitelně šťastná náhoda, nebo zásah mého anděla strážného?“

\*\*\*

Na začátku jsme hovořili o příběhu dvou žen, jejichž osudy šly různými směry, a přesto se podivuhodným způsobem setkávaly. Náš poslední případ je obdobný. Začal za zdmi kláštera a vypráví o muži, který se se svou matkou setkal jen dvakrát v životě. V okamžiku svého narození a své smrti. I když byli od sebe vzdáleni stovky kilometrů, zemřeli matka i její syn ve stejný okamžik. Prostředníkem jejich podivného posledního shledání byla

Ludmila Voznicová z Ostravy.

„Ve třiceti letech jsem se podruhé provdala, a to za muže, který byl vychováván adoptivními rodiči. O svých pěstounech hovořil vždy velmi hezky, ale když nedlouho po našem seznámení oba zemřeli, začal se náhle více zajímat o svou skutečnou matku. V dokladech našel její jméno a datum narození. Začal po ní pátrat a zjistil, že byla řeholní sestrou. Po narození syna musela klášter opustit a dítě dát k adopci. Podařilo se mu zjistit i bydliště a dát jí o sobě zprávu.

Dva roky poté jsme se v létě, cestou na dovolenou, ubytovali v hotelu Slovan v Brně. Manželovi se po ulehnutí udělalo nevolno a chtěl, abych více otevřela okno. Vstala jsem, rozhrnula závěsy a projel mnou mráz, takový neznámý pocit hrůzy. Přes okno jsem viděla rovnou do klášterní místnosti, kde byly za stolem dvě řádové sestry. Jedna oblečená, i s černým čepcem na hlavě, druhá prostovlasá, jen v bílé říze, listovala ve velké knize. Stála jsem jako přimražená, protože mne napadlo, že je to přece nemožné, aby se uprostřed města, pouhého půl metru od hotelového okna, nacházel klášter, a přesto jsem ty sestry viděla jako na dlani.

Manželův výkřik mne přinutil obrátit se zpět k posteli. Muž se třásl v záchvatu, byla to mozková mrtvice. Bylo to v pondělí večer, kdy upadl do bezvědomí, a ve středu zemřel.

Po manželově pohřbu jsem probírala poštu a mezi kondolenčními listy našla i obálku a v ní parte. Z něj jsem vyčetla, že manželova vlastní matka zemřela ve stejný den jako on. Na parte bylo připsáno, že se netrápila. Upadla do bezvědomí v pondělí večer a ve středu pak v nemocnici skonala.

Později jsem měla možnost se přesvědčit, že u hotelu, v němž jsme naposledy spolu bydleli, žádný klášter nestojí. Dodnes si myslím, že na začátku agónie mého manžela a jeho matky jsem byla mezi nimi jakýmsi prostředníkem.“

\*\*\*

Nechceme-li připustit, že jsme obětí neuvěřitelných náhod, pak všechny tyto případy signalizují, že osud s námi hraje jakousi hru podle pouze jemu známých pravidel a že podivné shody jsou zcela zákonitým vyústěním dějů, jejichž logika nám zůstává utajena. Je to stejné, jako když ve vodě plave dlouhá gumová hadice a jen občas se kousek vynoří nad hladinu. My ten kousek zřetelně vidíme, ale nevíme nic o tom, jak je hadice dlouhá, odkud a kam vede a kdy se objeví její další část.

Když Ludmile Voznicové umíral manžel, zahlédla v okně hotelu, za nímž se prokazatelně nachází pouze prázdný dvůr, místnost s jeptíškami.

Nebyla to halucinace ani náhoda. Byl to pohled jinam. Byla to výseč z jiné reality, která jen na pouhý okamžik vplula do našeho světa a jejíž větší díl nám zůstává bohužel utajen.

## X. MAGICKÁ MOC MĚSÍCE

Již odpradávná se našemu nejbližšímu vesmírnému sousedovi připisuje tajemná moc. Zvláště o úplňku a novoluní se prý na Zemi dějí podivné věci. Mořská hladina se vzpíná do nebývalé výše, hlubiny země se otřásají nečekanými záchvěvy a zvířata pociťují zvláštní neklid. Ušetření nejsou ani lidé. Mnozí jsou daleko nervóznější a agresivnější než obvykle a snadno se rozzuří. Zdá se, že Měsíc má na naši planetu a na člověka přímo magický vliv.

\*\*\*

V noci na 30. září roku 1993 zasáhlo jihoindické státy Maháráštra, Madhjadpradéš a Andhrapradéš ničivé zemětřesení o síle 6,4 stupně Richterovy stupnice. Města se změnila v rozvaliny, více než padesát vesnic bylo zcela srovnáno se zemí a v troskách domů a na sutinami zavalených ulicích zahynulo na 45 tisíc lidí. Úděsná tragédie se odehrála na samém sklonku noci ozářené úplňkem. Dne 21. června roku 1990 postihly severozápadní oblasti Íránu obrovské otřesy, které si vyžádaly 35 tisíc obětí. V hávu nadcházející temné noci se skrýval právě v ten den zrozený nový měsíc.

Také dosud nejrozsáhlejší zemětřesení, které 24. ledna 1556 udeřilo v Číně a přineslo smrt 830 tisícům lidí, se událo v den novu.

Je to pouze neuvěřitelná shoda náhod, nebo měli pravdu staří astrologové, kteří tvrdili, že podzemní bouře útočí nejčastěji za úplňku nebo novoluní? Za zvlášť nebezpečné považovali také den před a dva dny po těchto měsíčních fázích. Věda tuto domněnku poměrně úspěšně přehlídí, ale statistika největších zemětřesení dvacátého století dává starým hvězdářům dost výmluvně za pravdu.

Katastrofální otřesy zabily 31. května roku 1935 v Pákistánu 70 tisíc lidí. Nov byl o den později. Těsně před novem 28. prosince roku 1940 se ničivě zachvěla půda v turecké Anatolii. A den po novoluní 28. srpna 1976 zahynulo při zemětřesení v Číně téměř čtvrt milionu lidí.

Také v Arménii v prosinci roku 1988 se masy země vzedmuly v období nadcházejícího novu.

Z celkem dvaceti velkých zemětřesení tohoto století se jich více než polovina udála v období úplňku nebo novu. Nechceme-li věřit ve skutečně podivnou souhru okolností, musíme přiznat, že staří astrologové a hvězdáři měli pravdu. Země se za úplňku a novu vzdouvá daleko silněji než jindy. Odpověď na otázku proč není tak složitá, jak by se zdálo.

Účinky nebeských těles na naši planetu jsou závislé na jejich hmotnosti a vzdálenosti od Země. Slunce je téměř 333krát těžší než Země, od níž jej dělí přibližně 150 milionů kilometrů. Luna má hmotnost pouze jedné osmdesátiny Země, ale její průměrná vzdálenost od naší planety činí pouze 344 tisíc km. Právě tato poměrná blízkost Měsíce způsobuje, že jeho účinky jsou daleko výraznější než vliv sice nesmírně hmotného, ale tak vzdáleného Slunce.

V období první a poslední měsíční čtvrti procházejí Slunce a Měsíc poledníkem daného místa šest hodin po sobě. Gravitační síly obou těles působí proti sobě a jejich účinek na Zemi se značně snižuje. Ovšem naprosto jiná situace nastává o novoluní a úplňku, kdy Slunce a Měsíc procházejí poledníkem daného místa současně a jejich přitažlivost se sčítá.

Jedním z prvních, kdo se podrobně zabýval podzemními přílivy, byl Francouz Perey. V polovině minulého století za svého působení na Akademii v Dijonu sestavil statistiku všech známých zemětřesení a podřídil ji důslednému chronologickému rozboru. Ukázalo se, že Země se skutečně otřásá daleko více při novoluní než při jiných měsíčních fázích. K podobným závěrům došli nedávno i američtí seizmologové při analýze všech silnějších zemětřesení v jižní Kalifornii od roku 1933.

J. F. Savarenskij však oponuje, že může jít o prostou shodu okolností. Argumentuje přitom případem ničivé série zemětřesení v Taškentu, kdy se část opakovaných otřesů shodovala s novoluním a úplňkem, ale další část nikoli.

Aby se vše ještě více zamotalo, vyskytly se domněnky, že podzemní bouře mohou vyvolávat i další nebeská tělesa, především komety. Jako potenciální pachatel přichází prý v úvahu i přes svou velkou vzdálenost Uran. Názory se různí. V jednom se však odborníci přece jen začínají shodovat. Měsíční gravitace vyvolává dvakrát denně zvedání a pokles celých zemských pevnin a v období úplňku a novoluní nabývá zvlášť na intenzitě.

Měsíc navíc ovlivňuje i psychiku člověka. V období úplňku a novu jako kdyby byla popouštěna stavidla surovým zločinům.

\*\*\*

„Najednou jsem měl v ruce nůž,“ vypověděl mladý vrah, „a bodal jsem jako šílený. Vůbec nechápu proč, vždyť to byl můj přítel.“ Tato vražda se stala za temné noci novu v červnu roku 1990, kdy se zpočátku nevinná hádka mezi překupníky změnila v neuvěřitelné krveprolití. Na jejím konci zůstal v jednom z ostravských parků ležet mrtvý mladý muž. V jeho těle

pitva zjistila sedmadvacet bodných ran. Mezi pošmournými domy starých Vítkovic došlo pak za srpnového úplňku stejného roku k celé sérii vražedných útoků.

Šestadvacetiletý mladík se po krátké - a prý docela bezdůvodné - pouliční tahanici tak rozzuřil, že zatáhl svého protivníka do jednoho z dvorků, kde ho mlátil do hlavy lahví piva, třikrát ho bodl do srdce a nakonec mu po vzoru japonských samurajů rozpáral břicho.

Bezprostředně po tomto vražedném útoku mladík přepadl starší paní na procházce. Nožem ji bodl do krku a pak se ji pokusil znásilnit. Ženě se podařilo uprchnout, vrah však vyhledal další oběť a svůj pokus zopakoval. Ani tentokrát se mu naštěstí nedařilo.

Ve svitu bledého úplňku propadl podobnému záchvatu neovladatelné zuřivosti také další vrah. Při řešení sporů o vyrovnání účtu z kšeftování s valutami se rozčilil a vystřelil do svého společníka celý zásobník pistole.

Za úplňku a novu však nevráždí jen příslušníci podsvětí. I mírní a poklidní lidé se dovedou změnit v nelítostné bestie. Obyčejné hádky se pod kulatou lunou mnohem častěji změni ve rvačku, přibývá násilí a sebevražd. Podle statistik francouzské policie stoupá v této době počet mravnostních deliktů o 74 % a přepadení až o 150 %. Výsledky rozboru čtyř tisíc vražd spáchaných na Floridě a v Ohiu v období za posledních patnáct let potvrdily zlověstný vliv Měsíce. V obou státech zaznamenali policisté největší počet vražd vždy v čase úplňku

Statistika násilných trestných činů spáchaných na území severní Moravy v roce 1990 jasně ukazuje, že v období novu a úplňku je pravděpodobnost spáchaní vraždy oproti jiným dnům vyšší téměř desetkrát. V samotné Ostravě bylo v daném roce zavražděno dvacet lidí. Plná polovina z nich zemřela v období kritických měsíčních fází.

Když jsem na konci listopadu roku 1990 poprvé zveřejnil údaje o tom, že za úplňku a novu stoupá kriminalita, byly tyto závěry některými policejními důstojníky příkře odmítnuty. Do konce roku zbývaly ještě dva úplňky a oba se osudově naplnily.

\*\*\*

O prvním z nich - v neděli 2. prosince - byla na břehu Opavice nalezena čerstvě uříznutá hlava staršího muže a nedaleko i kus jeho nohy. Tak úděsným způsobem vyřešil oné úplňkové noci jeden mladík spor s nevlastním otcem. Také poslední noc roku zalévaná jasnou kulatou lunou vyvrcholila orgiemi brutality a krutosti. Předčasně propuštěný sexuální deviant přepadl ve Frýdku-Místku mladou ženu. Lahví od vína ji mlátil do

hlavy, pořezal ji střepy a nakonec do ní odpálil petardu. Vražedná moc úplňku se tak opět stoprocentně potvrdila.

\*\*\*

Záchvaty agresivity a zuřivosti za úplňku a novu nejsou dosud lékařsky probádány. Měsíc, který jednoznačně ovlivňuje oceány, působí zřejmě i na člověka, jehož tělo se přece z osmdesáti procent skládá z vody. Není ovšem známo, jakým způsobem luna lidskou psychiku ovlivňuje. Jisté pouze je, že za úplňku a novu dochází někdy v lidském organismu k neuvěřitelným změnám. Svědčí o tom i pozoruhodný případ zaznamenaný Aloisem Pudilem z Bouzova.

„Asi před deseti lety jsem se přestěhoval do sousední obce Bouzov, kde jsem po dobu opravy svého rodinného domku bydlel v podnájmu. S domácími jsme se velmi často navštěvovali a při jedné z našich besed jsem byl počastován i tímto příběhem:

Když bylo mamince paní domácí něco kolem sedmdesáti roků, velmi vážně onemocněla a ochrnula. Vše od pasu dolů až po chodidla bylo nehybné. Byla bezmocná, trvale připoutána na lůžko a odkázána na cizí pomoc. Rodina jí přinášela jídlo do postele, musela ji obsluhovat, umývat, nosit na toaletu a provádět veškerou osobní hygienu.

Pak však začalo docházet k neuvěřitelnému jevu. Čas od času si ráno všimli, že jejich ochrnutá maminka má nohy od bláta. Sama však nemohla udělat ani krok. Aby přišli záhadě na kloub, začali ji sledovat i v noci a byli svědky podivného výjevu. Za jasné noci úplňku nemocná v hlubokém spánku vstala z postele, přisunula si židli k okennímu parapetu a vyskočila do zahrady, kde se procházela. V jiném případě si otevřela bránu a vyšla až na náves. Po určité době se vrátila, vše za sebou uklidila a ulehla do postele. Když při jedné z těchto nočních potulek na náměsíčnou promluvili, ta se probudila a v okamžiku se zhroutila k zemi. Nohy, které tak dovedně šplhaly na okno a seskakovaly do zahrady, vypověděly službu. Nebylo pochyb, že zázračné chvilkové uzdravení měl na svědomí jasný svit Měsíce. V jeho záři docházelo k odblokování ochrnutých částí těla.“

„Dnes můžeme s jistotou říci,“ tvrdí kosmolog dr. Heberlein, „že Slunce je udržovatelem, Měsíc regulátorem života na vesmírné lodi zvané Země.“

S jeho názorem jistě mnoho vědců nesouhlasí - teorie o neznámých vlivech Měsíce dosud nejsou zcela prozkoumány a potvrzeny. Již nyní je ale zřejmé, že luna sehrává v životě člověka daleko větší roli, než jsme si byli až donedávna ochotni přiznat.

## XI. ZVÍŘATA V ROLÍCH PROROKŮ

V roce 1963 se ve Skopji na území bývalé Jugoslávie stala neuvěřitelná věc. V noci z 25. na 26. července vypukla v tamní zoologické zahradě panika. Jak později vypověděl jeden z nočních hlídačů Borče Trojamovski, krátce po půlnoci začala být zvířata neobvykle vzrušená. Sloni poděšeně troubili a vztekle naráželi do ocelových vrat svého výběhu, šelmy teskně vyly anebo se za ohlušujícího řevu pokoušely dostat z klecí a i jindy tak hravé opice zachvátila podivná křeč. Zuřily a zoufale se snažily prokousat drátěné pletivo, bránící jim v útěku. Pak jako na povel zvířata náhle ztichla a schoulila se do koutů svých klecí. Podivný klid netrval dlouho. V pět hodin šest minut udeřila na Skopji první vlna mocných otřesů země, které toto půvabné město téměř celé zničily. Zatímco nic netušící lidi zastihla smrt ve spánku, zvířata vycítila blížící se katastrofu a již několik hodin před prvním otřesem se snažila uniknout z ohrožené oblasti.

Událost zaznamenaná ve skopijské zoo v noci před zničením města je jednou z mnoha obdobných příhod, jež dokazují, že zvířata jakýmsi podivuhodným způsobem dovedou s předstihem vycítit nadcházející nebezpečí. Hadi vylézající uprostřed zimy ze svých děr, krysy opouštějící náhle sklepení domů a kočky a psi prchající na otevřená prostranství jsou pro obyvatele seizmicky neklidných oblastí neklamným znamením blížících se otřesů země. Tato ojedinělá schopnost zvířat předvídat zemětřesení byla dlouho považována za náhodu, než se objevilo několik průkazných svědectví.

Jedno z prvních podal japonský ichtyolog Jasua Suehira. V roce 1933 mu jeden rybář přinesl svůj nezvyklý úlovek. Byl to úhoř, který patří k hlubinným druhům ryb. Téhož dne mohutný podzemní otřes zasáhl celé pacifické pobřeží Japonska. Suehiru případ natolik zaujal, že začal pátrat mezi rybáři a záhy sestavil výmluvnou statistiku podivných úlovků ryze hlubinných ryb, které vyplouvaly k hladině vždy den či dva před zemětřesením. Na jejím základě pak ve spolupráci s obyvateli rybářských vesnic dokázal úspěšně předpovědět zemětřesení na ostrově Nišima v listopadu roku 1963 a další podmořské otřesy.

Zároveň se potvrdila stará japonská báje, podle níž je prý příčinou zemětřesení obrovská sumcovitá ryba namadžu, která svými vousy lechtá mořské dno. Jistý druh zvláštní „vousaté“ tresky, žijící jen ve velkých hloubkách, se totiž před zemětřesením ukrývá v mělčinách v těsné blízkosti břehu. V současné době je za jednoho z nejspolehlivějších proroků zemětřesení považován amurský sumec druhu *Parasilurus azotus*. Nepokoj této rybky dokáže upozornit na hrozící nebezpečí až dvacet hodin předem.

Znamená to, že amurský sumec je úspěšnějším prognostikem než stovky seizmických stanic, hlídajících neklidné hlubiny země po celém světě. Dosud žádné z nich se nepodařilo přesně určit, kdy a kde k zemětřesení dojde. A přitom včasné varování a evakuace obyvatelstva ze zastavěných míst je jedinou možností, jak zabránit velkým ztrátám na životech, které si každé silné zemětřesení vyžádá.

Šanci proto začínají dostávat i živé seizmografy. Poté, co v roce 1975 byli obyvatelé čínské provincie Liao-ning svými domácími zvířaty včas upozorněni na příchod ničivých záchvěvů půdy, byl výzkum prognostických schopností živočichů rozšířen.

V USA, v místech, kde jsou očekávány silné otřesy, byly vybudovány laboratoře, v nichž se sleduje chování myší a dalších zvířat. Snahou je upřesnit zprávy podávané moderními seizmologickými přístroji a z neobvyklých projevů zvířat včas dedukovat hrozbu zemětřesení v dané oblasti. Obdobná seizmická zoo byla zřízena i v Japonsku.

\*\*\*

Zvířata, jak se zdá, nedokáží předvídat pouze zemětřesení, ale také velmi intenzivně dovedou vytušit i jiná nebezpečí.

V srpnu roku 1968 v moravské vesnici Václavovice stanovali na zahradě domku svých rodičů dva chlapci. Bylo krátce po půlnoci, když do jejich plátěného přístřešku vtrhl jejich pes. Jindy pokojné a přátelské zvíře náhle výhruzně štěkalo, chňapalo chlapcům po teplácích a doslova je vytáhlo ven.

Zatímco hoši utíkali k domku, aby se chránili před psím útokem, udeřil do jabloně nad stanem blesk a rozštípnutý a hořící kmen stromu zcela zničil tábořiště.

\*\*\*

V Podbanském v Tatrách v roce 1992 vypověděl pár koní svázejících dřevo náhle poslušnost. Zvířata odmítla přejít přes dřevěný můstek, který znala celá léta. Kočí je nedokázal přinutit ani opakovanými ranami bičem. Teprve později se zjistilo, že prudké jarní vody uvolnily jeden z nosných pilířů a můstek se mohl při plném zatížení zřítit.

\*\*\*

Podivuhodnou předvídavostí ovšem neoplývají jen koně a psi, ale

i živočichové, které rozhodně nepovažujeme za výkvět inteligence.

Jeden z pozoruhodných případů se udál v Brně. Ladislav Rozsypal na to vzpomíná:

„Za války jsme v našem rodinném domku v Brně-Židenicích chovali asi dvanáct slepic. Na podzim, kdy již nemohly nadělat škodu se pohybovaly i v zahrádce a ke dveřím domku se naučily chodit, jen když jim hospodyně šla ráno nasypat zrní. Rok 1944 se chýlil ke konci a skoro obden byl hlášen letecký poplach. Slepice byly na sirény již zvyklé, a tak na ně ani na případný vzdálený hukot letadel vůbec nereagovaly. V pondělí 20. listopadu nás z učňovské školy propustili domů. Předběžně byl ohlášen další poplach. Vrátil jsem se domů, kde nikdo nebyl. Co mě však překvapilo, byly slepice. Stály namačkány u dveří na chodbu a byly velice potichu. Když jsem dveře otevřel, tlačily se dovnitř a nenechaly se vyhnat ani křikem a máváním rukama. Nechal jsem je být a odešel za otcem do jeho malé živnosti. Sotva jsem tam dorazil, začaly houkat sirény a po chvíli dopadly na Brno první bomby. Útok jsem spolu s otcem a několika dalšími lidmi přečkal ve sklepě. Dostali jsme zásah a část budovy byla zdemolována. Slepice bombardování přežily. Jak vytušily, kam bude mířit smrtelný útok, si vysvětlit nedovedu.“

\*\*\*

Podivuhodný příběh vypráví i paní Věra Matoušková z Hodonína.

„Moje maminka byla selská dcera z Hané. Měla čtyři sourozence a ti všichni měli společnou lásku - pětiletého valacha Bonečka. Byl to neobyčejně hravý kůň, od dětí si nechal všechno líbit a zdálo se, že rozumí lidské řeči. Jednou dokázal, že i zvířata mohou mít zlé předtuchy a cítit blízkost smrti. Přihodilo se to, když vypukla první světová válka. Ruko-vat museli nejen všichni zdraví muži, ale na vyzvání bylo nutné předvést před komisi v přerovských kasárnách i koně. Atak přišla řada i na Bonečka. Hospodář byl z takového rozkazu zoufalý, děti nařikaly, nechtěly se s koněm rozloučit, ale vyhnout se tomu nedalo. Dědeček se vyšvihl na Bonečka a cválal k Přerovu. Tam koně vedl po ulici, laskal se s ním a plakal. Když přišli na řadu a museli předstoupit před komisi, dědeček nevěřil svým očím. Boneček svěsil hlavu téměř až k zemi a zadní levou nohu vlekl za sebou. Hospodář se nezmohl ani na slovo, když na něj důstojník řval, ať takovou starou nemocnou hajtru před komisi netahá, a vyrazil je i s Bonečkem ven. Sotva se odpotáceli za kasárna, kůň ožil. Potřásal mocně hlavou a s dědečkem na zádech uháněl k domovu. Na hospodářství se pak dožil plných 29 let.“

\*\*\*

Podivuhodný případ spojení se živočichy za branami smrti popisuje paní A. Š. z Prahy: „Osm let jsme měli s manželem krásnou žlutohnědou andulku. Muž ji moc miloval, když ráno otevřel klec, ihned letěla k němu a sedla na jeho rameno. U oběda seděla poblíž jeho talíře a čekala, co jí přisune ke kraji a hned to sezobla. Pak manžel musel do nemocnice, byl tam čtrnáct dnů. V sobotu večer jsem si šla lehnout, ale v půl jedenácté jsem zaslechla šramot v kuchyni. Tak jsem vstala a rozsvítila. Klec byla prázdná, i když jsem ji večer zavřela. Zvuky se ozývaly za skříní, kde jsem našla naši andulku a viděla, jak se marně snaží vzlétnout. Vzala jsem ji do ruky a cítila, jak moc jí tluče srdíčko. Mluvila jsem na ni, a když se uklidnila, dala jsem ji opět do klece. Ráno jsem našla andulku mrtvou. Byla neděle, a tak jsem šla za manželem do nemocnice, sestra už na mne čekala a sdělila mi, že můj manžel zemřel o půl jedenácté večer. Nikdy jsem na nic nevěřila, ale společná smrt manžela a jeho oblíbené andulky je jistě víc než pouhá shoda okolností.“

\*\*\*

Historiky o psech, kteří teskným vytím ohlašovali smrt svého pána, by se daly počítat na tisíce. Jedna je však skutečně neobyčejná.

Zaznamenala ji rodina lorda Carnarvona. Tento pozoruhodný a nesmírně bohatý muž se proslavil především tím, že se podílel na objevení hrobu faraóna Tutanchamona. Vykopání této jediné nevyhloupené hrobky v Údolí králů přineslo nejen poklady nesmírné ceny, ale svým objevitelům i pověstnou kletbu faraónů. Téměř dvacet archeologů, badatelů a vědců, kteří se zabývali výzkumem Tutanchamonova hrobu anebo jeho mumie, zemřelo náhle na nevysvětlitelné zdravotní potíže anebo za záhadných okolností. Prvním z nich byl právě lord Carnarvon. Když 4. dubna 1923 v káhirském hotelu Continental-Savoy upadl do komatu, nepřestával opakovat větu: „Pták mi drásá obličej.“ Toto zdánlivě bláznivé konstatování pozoruhodně přesně odpovídá staré egyptské zaklínací formulí, v níž se říká, že supice Nechbet, ochránkyně králů, rozškrábe obličej každému, kdo znesvěť nějaký hrob.

Lord skončil v jednu hodinu a padesát minut. Ve stejný okamžik - s přihlédnutím k časovému posunu - začala na zámku Higdere v Anglii výt Carnarvonova fenka Susan a pak se znenadání svalila jako zasažená bleskem. Milovaný foxteriér zemřel společně se svým pánem, přestože je v okamžiku smrti dělily tisíce kilometrů.

\*\*\*

Psi však dovedou reagovat nejen na skon svých pánů, ale často vytuší i vlastní tragédii. S pozoruhodným postřehem přichází František Šilk z Krnova.

„V roce 1930 byl můj otec zaměstnán jako hajný na velkostatku hraběte Haugwitze v Náměšti nad Oslavou. S příchodem podzimu začala sezóna lovu drobné zvěře. Několik honů již proběhlo a na další se otec vypravoval v časném sobotním ránu. Stejně jako jindy zavolal na psy, aby je nakrmil a včas s nimi vyrazil. Psi vždy na pouhé zavolání přiběhli s hlasitým štěkotem, nedočkavě pobíhali a ani nejevili zájem o krmení. Instinkt jim napovídal, že se mohou těšit na lov. Tentokrát však přiběhli pouze dva. Fenka jezevčička nepřiběhla a nebyla k nalezení. Vydal jsem se ji hledat a asi po dvaceti minutách jsem ji objevil zalezlou pod hromadou slámy v rohu stodoly. Na moje volání vůbec nereagovala a snažila se ukrýt pod slámou. Nakonec jsem ji přece jen chytil a odnesl na dvůr. Bylo to právě ve chvíli, kdy už otec odcházel. Fenku zavolal a ta se neochotně přidala k ostatním psům. Asi dvě stě metrů od hájovny se na cestě zastavila a odmítla jít dál. Po dlouhém váhání konečně poslechla. Večer se však otec vrátil domů pouze se dvěma psy. Jezevčici na honu zastřelil nešikovný lovec. Bylo nám jasné, že pes, který byl náruživým pronásledovatelem zvěře a nikdy nabízenou loveckou příležitost neodmítl, tentokrát tušil něco zlého, a proto se chtěl honu vyhnout.“

\*\*\*

Vědcům se doposud podařilo odhalit jen část příčin vyvolávajících nezvyklé chování zvířat před blížícími se katastrofami. Podle jedné z hypotéz dovedou živočichové před nadcházejícím zemětřesením přijímat ze zemských hlubin signály, související s deformacemi uvnitř Země. Jiná slibná teorie předpokládá, že před zemětřesením se ozývají zvuky, které lidské ucho neslyší. Četné druhy zvířat mají však mnohem větší sluchový rozsah než člověk a zaznamenávají i zvuky o velmi vysokých nebo nízkých kmitočtech. Ryby zase jsou citlivé i na malé změny zemského magnetického pole a vnímají jeho proměny před zemětřesením. Proč nás ale zvířata dokáží varovat i před zdánlivě zcela nepostižitelnými událostmi a jakým způsobem získávají informace o hrozícím nebezpečí, zůstává nadále zahaleno tajemstvím.

## XII. NA KŘÍDLECH ANDĚLŮ

„On svým andělům vydal o tobě příkaz, aby tě chránili na tvých cestách. Na rukou tě budou nosit, aby sis o kámen nohu neporanil,“ píše se Bibli v devadesátém prvním žalmu. A skutečně, někteří lidé jako kdyby byli v trvalé péči andělů strážných, přežijí i nehody, které by jiným byly zcela jistě osudné.

V úterý 26. března 1992 se na dálnici mezi Prahou a Brnem ženili všichni čerti. Obloha byla zatažená chmurnými mraky, hustě sněžilo. Vozovka pokrytá vysokou vrstvou rozježděné břečky připomínala klouzačku. Věra Hyršová z Humpolce spolu se svým synem cestovala do Jihlavy. Jeli opatrně, ale nebylo jim to nic platné. Na 99. kilometru do jejich vozu narazilo zezadu osobní auto z Brna. Obě vozidla zůstala stát. Řidiči vystoupili, aby zjistili škodu. Věra Hyršová se chtěla dostat mimo vozovku. V okamžiku, kdy se nacházela v úzkém prostoru mezi svodidly a poškozeným vozem svého syna, se přičítal turecký kamion a v plné rychlosti narazil do vozu a přimáčkl jej ke svodidlům. Věra Hyršová byla nárazem vymrštěna do výšky. Letěla vzduchem dobrých 30 metrů. „Najednou se mi zdálo, že mě nadnášejí nějaké neviditelné ruce. Ctila jsem jejich sílu, s níž brzdí můj dramatický pád.“ Zřítela se na plochou louku asi o 4 m pod úroveň dálnice. Lékař z okolo jedoucí sanitky, když viděl dráhu a výšku letu, nedával Věře Hyršové žádnou naději. V nemocnici zjistili, že má zlomenou nohu, žebra a poraněné plíce. Dopravní policie dokázala, že kamion jel v okamžiku nárazu rychlostí 78 km v hodině. Jak je možné, že osobní automobil i svodidla byly tímto nárazem zcela zničeny, zatímco Věra Hyršová stojící mezi nimi, tedy v samém středu destruktivních sil, nebyla přimáčknuta, ale doslova vystřelena na záchrannou dráhu? Co to bylo za sílu, která tak účinně ztlumila její smrtonosný let? Věra Hyršová je přesvědčena, že to byly ruce jejích předků. Ti ji ochránili v neštěstí, které podle mínění odborníků mělo být zcela jistě smrtelné.

\*\*\*

Také Irena Brandová z Jáchymova pocítila přízeň nadpřirozena. V listopadu roku 1953 musel její anděl strážný zasahovat dokonce dvakrát po sobě.

„Maminka byla v Mariánských Lázních a já se švagrem jsme ji jeli navštívit. Počasí bylo docela pěkné, ale když jsme se večer vraceli, silnici již pokrývala námraza. Najednou jsem věděla, že nás čekají problémy. Vlevo se objevil osamocený strom a já nahlas řekla: ‚O ten strom budeme

bourat.' A tak se také stalo. Dostali jsme smyk, udělali hodiny a předkem vozu narazili do stromu. Já si zranila nohu, ale jinak jsem byla celkem v pohodě. Za chvíli přijelo nákladní auto, šofér zastavil a nabídl se, že mě vezme do Karlových Varů do nemocnice. Byla jsem ráda, protože noha začala povážlivě bolet a krvácet. Nasedla jsem do kabiny vozu a vtom se začaly dít neuvěřitelné věci. Bylo to, jako když mě někdo mlátí, cítila jsem bolest a naléhavou výzvu: ‚Ven z vozu!‘ Bylo to nesnesitelné, nemohla jsem pochopit, co to je. Bylo mi sice trapně, ale musela jsem požádat řidiče, aby zastavil, vystoupila jsem a omluvila se, že nemohu nechat švagra samotného, a že tedy nebudu pokračovat v jízdě. Nákladák odjel. Asi za pět minut mě míjelo osobní auto, v němž seděl můj známý a ochotně mě vzal s sebou. Ujeli jsme sotva pár stovek metrů, když jsme zahládli nákladní vůz, v němž jsem ještě před okamžikem seděla. Zřítíl se ze stráně, převrátil koly vzhůru a v otlučené kabině leželi dva muži, šofér a závozník, bez života. Dostala jsem šok, třásla se po celém těle a nebyla schopna slova. Teprve když můj známý zastavil u hospody a poručil mi vodku, trochu jsem se vzpamatovala a uvědomila si, že můj anděl strážný odvedl ten den opravdu stoprocentní výkon.“

\*\*\*

„Můj manžel byl velký neznaboh, ale po šokující příhodě, kterou zažil za války, změnil názor,“ vypovídá Božena Kafková z Domažlic. „Jezdil tehdy jako topič na lokomotivě. Onoho večera vyjeli spolu se strojvůdcem z Chlumce nad Cidlinou směrem k Pardubicím. Na jednom úseku strojvůdce najednou začal náhle brzdit, až létaly jiskry. Manžel křičel, co blázní. Zůstali stát a strojvůdce se přiznal, že viděl anděla, jak letí proti nim a ukazuje, že mají ihned zastavit. Sestoupil z lokomotivy a šel se podívat na trať. O kousek dál koleje chyběly. Partyzáni je vyhodili do povětří i s mostem. Anděl jim oběma zachránil život.“

## Neuvěřitelné pády

Při dopravních nehodách zahyne každý rok na celém světě okolo dvou a půl milionu lidí. Pády z výšky si za stejnou dobu vyžádají dalšího půl milionu životů, ale i při zřícení z velké výšky se lze zachránit. Někdy stačí trocha duchapřítomnosti a štěstí, jindy zasahují neznámé síly, které zabrání tragédii.

Polský horník Franciszek Pluto spadl z montážní plošiny do nově budované jámy. Proletěl celkem 810 m. Při pádu se mu ovšem podařilo

zachytit se vodícího lana a postupně brzdit. Na dno dojel pouze s oděrkami a sám šel zatelefonovat pro pomoc.

V Domažlicích vypadlo z pátého patra tříleté děvčátko. Přivolaný lékař našel jen pár malých modřin a žádné zranění. Maminka holčičky je věřící ženou, která se v mládí starala o postiženou dívku. „Bůh mi takto oplatil a poslal svého anděla, aby dceru zachránil.“

V dánském městě Broendbyoester si devatenáctiletý německý turista vyšel na balkon v patnáctém patře jedné z místních budov. Jak se snažil získat lepší výhled na nedalekou Kodaň, náraz větru ho shodil z balkónového zábradlí. Mladík letěl plných padesát metrů. Jeho pád ztlumily čtyři dráty elektrického vedení a strom. Dopadl na udusanou zeminu o rozloze pouhých tří metrů čtverečních. Bylo to jediné nevyasfaltované místo v nejbližším okolí. Je to pouze náhoda, že vyvázl s odřeninou na hlavě a několika škrábanci na nohou?

\*\*\*

Bruno Henke z České Kamenice našel ženu, která přežila pád z výšky 10 000 metrů. Dne 26. ledna vybuchla na palubě letadla DC 9 jugoslávské letecké společnosti bomba ustašovských teroristů. Trup se rozpadl na několik kusů a řítit se k zemi.

„Bylo to hrozné,“ vzpomíná Henke. „Slyšeli jsme obrovský rachot. Zbytky letounu přiletěly zpoza kopce a roztříštily se na obrovské ploše. První mrtvý ležel kousek od mé chalupy. Těla byla napadrtá, celkem jich bylo sedmadvacet. Neexistovala naděje, že by někdo tu hrůzu mohl přežít. Zadní část trupu se zapíchla do protější strmé zalesněné stráně. Šli jsme se podívat, zda nehrozí nebezpečí požáru, když jsem ji zaslechl. Cosi nezřetelně volala a sténala. Ležela zaklíněná mezi vozíkem s občerstvením a pultem pro přípravu jídel. Třásla se šokem a chladem. Byla v halence s krátkým rukávem. Zabalil jsem ji do kabátu a vynesl ven.“

Zachráněná letuška se jmenovala Vesna Vulevičová, bylo jí 23 let. V bezvědomí zůstala 27 dnů, z neštěstí si na nic nevzpomíná. Probrala se až v nemocnici. Utrpěla těžký otřes mozku a zlomeninu obratle, následky jsou velmi nepatrné. Jako žena, která přežila pád z 10 000 metrů, se dostala o Guinnessovy knihy rekordů. Podle mínění odborníků k její záchraně přispělo to, že zadní část trupu, v níž byla uvězněna, poněkud plachtila. Jak ale vysvětlit, že další lidé, kteří se zde také nacházeli, byli na místě mrtví?

\*\*\*

Galerie zázračně zachráněných jedinců není tak malá, jak by se mohlo zdát. Mnohé případy zůstaly téměř nepovšimnuty, přestože nesly punc senzace. Dne 16. června roku 1966 odstartoval z letiště v Prievidzi letoun L 60 přezdívaný Brigádýr. Na jeho palubě kromě pilota byli dva parašutisté - začátečníci a ing. Vladimír Zámečník. Sportovec, který se zrovna připravoval na mezinárodní soutěž, nejdříve dohlížel na seskok obou elévů. Když pak letoun vystoupal do výše 2 000 metrů, vyskočil on sám.

„Letěl jsem volným pádem a nacvičoval figury. Asi 800 metrů nad zemí jsem zatáhl za uvolňovací lano. Nemohl jsem ho vytrhnout, rval jsem ho vší silou, ale marně. Mezitím jsem viděl, jak se řítím k zemi. Bohužel, jak jsem silou tahal uvolňovač, dostal jsem se do polohy hlavou dolů. Když jsem došel k závěru, že musím použít záložní padák, nemohl jsem na jeho uvolňovač dosáhnout. Zbývalo 200 metrů, když se mi to konečně podařilo, ale to už jsem byl v takové poloze, že mi proud vzduchu přehodil padák tak, že vrchlík zůstal obrácený. V tu chvíli jsem měl rychlost asi 15 až 18 metrů za sekundu. To se za normálních okolností přežít nedá.“

Obrácený vrchlík přece jen nabral trochu vzduchu, ale příliš to nepomohlo, Vladimír Zámečník se před zděšenými pohledy všech lidí z celého letiště zabořil do promoklé čerstvé oranice a téměř v ní zmizel. Měl štěstí, kdyby dopadl o kousek dál, roztříštil by se o betonovou plochu. Oba začátečníci, kteří byli k místu dopadu nejbliž, dostali šok, když na ně promluvil a žádal pomoc. Měl zlomené obě nohy a páteř, ale žil. Dnes, i když je mu téměř šedesát, stále skáče a věnuje se paraglidingu.

\*\*\*

O pár let později prožil naprosto stejné drama dvaadvacetiletý Marc Mongillo. Při nácvičku volného pádu se ve výši 900 metrů dostal do polohy hlavou dolů. Šňůry otevírajícího se padáku se mu zapletly kolem nohou a rezervní padák selhal stejným způsobem. Mongillo se po dopadu na mokrou louku dvakrát překulil a sklouzl do vodního příkopu. Měl zlomenou stehenní kost, poškozená játra a odražené ledviny. Případ byl považován za prvořadou senzaci nejen na Floridě, kde k zázračnému přežití došlo, ale i na celém světě. O Vladimíru Zámečníkovi se téměř neví.

## Závěr

Zázraky se dějí - tak zněl název filmového příběhu o dramatickém přežití katastrofy letadla, které se zřítilo v jihoamerické džungli. Ano, zázraky se dějí. Jsme jejich svědky téměř na každém kroku. Někteří z nás dovedou předvídat budoucnost, vytuší hrozící nebezpečí a příchod smrti, mohou pouhou myšlenkou předávat zprávy na obrovské vzdálenosti, nebo jsou schopni navázat kontakt s jinými světy. Co se však skrývá v pozadí těchto fascinujících schopností? Jsou to utajené a dosud jen málo využívané vlastnosti lidského organismu, nebo nepoznané a zřejmě i nepoznatelné záhadné síly?

Příběhy uvedené v této knize naznačují, že život je plný podivuhodných událostí a nevysvětlitelných jevů. Jak se zdá, my se s tajemnem nesetkáváme, jsme jím přímo obklopeni.

# OBSAH

Úvod.....	2
I. OZVĚNY ZÁHROBÍ.....	3
Dědictví z onoho světa .....	4
Nespokojení zemřelí.....	6
Volání o pomoc .....	11
II. V ZAJETÍ PŘÍZRAKŮ .....	14
Návštěvníci beze stop.....	19
Právo na domov.....	21
III. STRAŠIDELNÉ DOMY .....	27
Případ nevědomého ducha.....	30
Kroky z neznáma.....	31
Stěhováci ze záhrobí.....	33
Příliš temné jasno .....	34
IV. TUŠENÍ SMRTI .....	36
Šokující přesnost .....	39
Osudu neunikneš .....	41
Varující přízraky.....	42
V. VAROVNÝ HLAS SNU .....	46
Ničivé výbuchy.....	46
Noční výstrahy.....	48
Poslové špatných zpráv .....	54
Předzvěst krutého konce.....	56
VI. VĚŠTBY A PROROCTVÍ.....	59
Předpovězené vraždy.....	59
Orákulum v podobě ortelu smrti.....	62
Varování s nádechem naděje .....	65
Osud na dlani.....	68
VII. UTÍKEJ, NEBO ZEMŘEŠ .....	70
Zachraň své děti.....	73
Záhadné výzvy.....	75
VIII. SPOJENÍ NA DÁLKU .....	77
Jsme stále spolu .....	78
Volání o pomoc .....	82
IX. PŘÍLIŠ PODIVNÉ SHODY .....	84
X. MAGICKÁ MOC MĚSÍCE .....	93
XI. ZVÍŘATA V ROLÍCH PROROKŮ.....	97

XII. NA KŘÍDLECH ANDEŮ .....	102
Neuvěřitelné pády .....	103
Závěr.....	106